RĂUL ACTUAL

Radu ŞTEFĂNESCU

Se ştie că, de regulă, un lucru început prost sfârşeşte şi mai prost!

După 25 de ani de glorificare dementială a Ceauşeştilor, au urmat 7 ani de căpătuială prin hoţie a Ilieştilor, *Agenturilii străine"* au virat brusc, dela dictatura bicefală ceauşistă la democraţia originală iliistă, înfăptuită cu foştii granguri comunisto-securişti, care-au compromis din start însăşi ideea de *"putere a poporului!"* în Ianuarie '90, sub cârmuirea emanaţilor Moscovei, (Iliescu, Roman, Voican) am pornit-o cu stângul şi, de unde era de presupus că din utopia bolşevică vom ieşi toţi egali în... sărăcie, au scos capul şi valuta dela saltea şi din conturile secrete toate... Cataramele secu mari şi mici!

După aproape un deceniu postceauşist, *RĂUL ACTUAL* din România a cuprins absolut toate domeniile vieţii sociale, luând aspecte cutremurătoare:

statul de drept rămâne tot o vorbă goală de conţinut, cât timp se refuză restituirea proprietăţilor furate de regimul comunist şi punerea în posesie a proprietarilor de drept (nici până azi Regele Mihai nu şi-a recăpătat cel puţin una din casele sale, în propria ţară, unde doreşte să trăiască!);

- economia nu poate fi revitalizată fără privatizare, care ţine de reglementarea regimului proprietăţii (nerezolvat nici până astăzi, din vina PD-eilor parlamentari ai *"democratului"* trandafiriu Petre Roman);

- confuzia electoratului, privind trecerea dela statul totalitar la statul democrat, rămâne în continuare arma secretă a politicienilor; cetăţenii vor economie de piaţă liberă, dar au rămas tributari statului dirijist totalitar, dela care speră în permanenţă să le pice pleaşca, să li se dea mereu şi mult!!;

- sistemul de comunicare şi informare a opiniei publice este voit defectuos pentru ca oamenii să poată fi minţiţi şi debusolaţi chiar prin... barometrele de opinie, care dau ca sigură revenirea lui Ilici şi a comuniştilor din PDSR la putere!;

- firava democraţie şi libertatea postdecembristă sunt grav ameninţate de posibila dictatură demento-vadimistă (a execuţiilor pe stadioane!), foarte agresivă şi cu spatele bine asigurat de *"agenturilii străine"* chino-ruso-arăbeşti! Optzeci de Români dintr'o sută simt nevoia *"tătucului"* ocrotitor, a stăpânului absolut, cu mână forte, priceput la toate, fiindcă nu cunosc prevederile constituţionale, care limitează democratic puterea absolută a preşedintelui ţării;

- modelul pluripartid '90 al lui Ilici (cu peste 200 de micropartide!) a dat acum *"roadele"* scontate; aproape jumătate din cetăţeni sunt de părere că nu ne-ar cădea rău revenirea la partidul unic, *"centrul vital*

Continuare pag. 6

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

Radu ŞTEFĂNESCU	pagina	1
Mihai CREANGĂ	pagina	1
Andrei BĂDIN	pagina	2
Roland C. PENA	pagina	3
Dan BITU	pagina	3
Bogdan COSTEA	pagina	5
Roxana IORDACHE	pagina	6
Aurel BĂDĂIAN	pagina	6
Viorel PALTIN	pagina	7
Ovidiu BANCHEŞ	pagina	7
Valeriu ARBORE	pagina	9
Alex COSTA	pagina	9
Viorica STĂNULEŢ	pagina	11
Pr.Dr. Anton MOISIN	pagina	17
M.S. DERDENA	pagina	19

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 25 NR.272 - IULIE-AUGUST 1999 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA. BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

"MOŞTENIREA COMUNISMULUI"

Eugen BÂRSAN

Deplângem situaţia că în ţară nu e bine. Şi în elucidarea cauzelor, legându-ne de una şi de alta, pierdem prea mult din vedere că esenţialul sau rădăcina primară a adâncului rău care are loc este moştenirea comunismului.

Ea înseamnă sate cu o ţărănime şi o agricultură distruse şi cu o industrie megalomană care nu are decât un singur client care se numeşte bugetul statului, precum instituţii bancare, Adunări Generale ale Acţionarilor şi Consilii de Administraţie ale întreprinderilor de stat date pe mâna mafiotismului politic, care constituie clasa milionarilor şi miliardarilor. Ea mai înseamnă şi decimarea elitelor. Prin suprimarea acestora se reuşeşte să se menţină în fiinţa românească, a acestor zile, care nu se poate elibera uşor de o conştiinţă hibridă.

Moştenirea comunismului vrea să menţină alterarea Românului prin o bătaie lungă de hibernare în pereţii structurii lui. De unde să ricoşeze pacostea lipsei de onoare şi a pervertirei conştiinţei publice. Lucruri care, mai mult sau mai puţin conştient, sunt purtate de fiecare în felul lui. În timp ce activiştii fostului aparat de partid rămân omnipotenţi în estim şi ranguri. În fapt, aşa cum ei s'au visat, când au servit comunismul şi pe Ceauşescu, de a fi primii în cetate. Astfel, pe când pentru popor moştenirea comunismului este o moştenire în cele rele, pentru nomenclaturişti ea este ingineria politico-mafiotă a visurilor lor.

În condiţiile moştenirii comunismului de care ţara are parte, formarea unei clase politice de care ţara are lipsă este un proces extrem de dificil. Până una alta, lumea politică este *"mizerabilă"* şi *"murdară"*. Ea se lasă îmbrobodită de foştii activişti şi securişti, care sunt vicleni, egocentrişti şi cinici în urmărirea propriilor interese, de regulă adverse intereselor ţării. De aceea între ele şi ţară e o nebuloasă a maniei puterii şi a jafului, cu o ignorare completă a năpăstuiţilor comunismului. Dar cu o solidă implantare în politica operei de parvenire, care trebue să aibă un curs cât mai iminent. Bineînţeles, mizându-se pe memoria scurtă a oamenilor.

Când mai auzi câte un cuvânt bun, privind ţara în pradă, în cel mai bun caz el sună aşa: *"Domnilor, nu zic să nu furăm, dar să furăm mai puţin"*. Dacă vrem,

Continuare în pagina 3

DUREROASELE TEMELII

Mihai CREANGĂ

Una dintre temele favorite ale propagandei comuniste a fost cea a construcţiei permanente; totul se construia: dela omul nou până la societatea socialistă multilateral dezvoltată. Preluată de nostalgicii interesaţi ai sinistrului regim, această temă are încă un extraordinar succes în masă, omul simplu admiţând cu uşurinţă că: *"oricum or fi fost ei* (comuniştii, adică), *da' au construit ceva în ţara asta !"*

Cu ce preţ, însă?

Mai întâi, nu comuniştii, nu *"geniul Carpaţilor"* - care, dacă se apăra de-o muscă, dărâma case, spitale şi biserici - nu ei au construit ceea ce, de bine de rău, s'a ridicat pe pământul românesc, ci tot neamul de truditori a dus greul...

Mai apoi, dar nu în cele din urmă, toate construcţiile comuniste au avut la temelie suferinţa, teroarea, crima. Marile ferme de stat, combinatele petro-chimice şi siderurgice s'au clădit pe pământurile furate ţăranilor - iar cei care nu înţelegeau să-şi cedeze bunul lor cel mai de preţ erau încarceraţi şi torturaţi, schilodiţi şi umiliţi, ba chiar ucişi.

Toate construcţiile care au marcat o epocă în anii comunismului au fost fie imitaţii penibile (Casa Scânteii seamănă cu Universitatea Lomonosov de pe colinele Moscovei), fie edificii fără personalitate, neamintind prin nimic matricea stilistică naţională (vezi cartierele de blocuri, aceleaşi ca tipologie în Bucureşti sau Braşov, Iaşi sau Cluj), fie modele groteşti, importate direct (Casa Poporului şi bulevardul Victoria Socialismului fiind rodul administraţiei lui Ceauşescu pentru *"opera arhitecturală"* a lui Kim-Ir-Sen, dictatorul nord-coreean). Diforme, ele sunt de fapt, informe; pentrucă elita românească - care ar fi putut să le dea formă şi har - fiind obligaţi să accepte doar roluri de umili executanţi, decizia aparţinând totdeauna simili-analfabeţilor care erau liderii comunişti.

In afara acestor jertfe puse la temelia construcţiilor socialiste, au mai căzut şi altele, în cursul lucrărilor - căci viaţa omului n'a avut nici un preţ în *"raiul"* comunist.

Iată de ce construcţiile comuniste s'au ridicat nu înfrumuseţând, ci malformând trupul şi chipul ţării; s'au ridicat dar nu s'au legat, există dar nu sunt, noi le-am făcut dar ale noastre nu-s, nu ne recunoaştem în ele. Temeliile lor sunt pe osemintele celor jertfiţi fără milă. N'avem de a face cu legenda Meşterului Manole, pentrucă nu iubirea şi credinţa au susţinut jertfe, ci ura, cruzimea, intoleranţa cea mai brutală. Temeliile acestea dor, temeliile acestea n'au linişte, nici mângâiere. Temeliile acestea, când şi când, se mişcă. Aşa, ca în Decembrie '89.

editorial

O NOUĂ CUMPĂNĂ POLITICĂ ÎN ROMÂNIA

Crizele politice din România se succed, fără nici o întrerupere, şi se poate spune fără nici un pic de jenă că proporţiile pe care le-au luat sunt, unele de amploare, altele de intensitate. Ele sunt într'un fel localizate şi nu pot afecta profund procesul de guvernare, dar întreţin o stare de instabilitate, şi deci, sunt un factor de influenţă negativă asupra opiniei publice.

Criza cea mai tulburătoare a fost generată recent de Primul ministru, prin nişte vorbe aruncate cu nonşalanţă, specifică felului său de a vorbi. A făcut două afirmaţii, pe care nu le cereau împrejurările. Una privitoare la viitorul său politic, spunând că va rămâne în PNŢCD doar dacă va fi numit (?) preşedinte al partidului. A doua declaraţie s'a referit la Coaliţia care ar trebui să fie la Putere după alegerile parlamentare din anul 2.000 şi anume, că în viitorul guvern va trebui să fie inclusă şi stânga (cu referire la PDSR), pentru a rezolva problemele naţionale.

Prima declaraţie reia, de fapt, o afirmaţie făcută de Radu Vasile acum câteva luni, când şi-a anunţat candidatura la preşedinţia partidului. Acum, premierul şi-a înăsprit tonul cerând imperativ conducerea PNŢCD. În fapt, Radu Vasile întinde coarda şi încearcă să joace tare, dându-şi seama că neavând contracandidaţi (în afară de Diaconescu) ar putea obţine o victorie uşoară. Atât prima declaraţie cât şi a doua sunt legate între ele. Să ne amintim că, înainte de alegerile din Noembrie 1996, Radu Vasile a susţinut că trebue realizată o alianţă cu PDSR-ul, variantă invocată la acea vreme şi de anumite cercuri americane apropiate de fostul ambasador Alfred Moses. De aceea, Vasile a şi pierdut fotoliul de prim-ministru în Decembrie 1996, în favoarea lui Ciorbea, fiind trecut pe linie moartă în partid, datorită declaraţiei amintite. Uşor-uşor, odată cu nemulţumirea crescândă faţă de guvernarea Ciorbea, Vasile a reuşit să recâştige terenul pierdut şi astfel a ajuns prim-ministru. Iar după un timp şi-a reluat afirmaţiile, cerând, din nou, o alianţă cu PDSR. În mod normal, ideea lui Radu Vasile cu atragerea la guvernare a Opoziţiei reprezentată de PDSR ar linişti apele tulburate ale politicii româneşti şi ar da timpul necesar demarării reformei. Acest lucru ar fi valabil numai însă dacă partidul lui Iliescu şi Năstase ar fi democrat şi susţinător al economiei de piaţă. Acest lucru nu este însă valabil, ceea ce arată că raţionamentul lui Radu Vasile este greşit şi ca atare, nici nu poate fi luat ca bază de discuţie.

În altă ordine de idei, este ciudată această perseverenţă a lui Radu Vasile pentru un concubinaj politic cu PDSR. Nu cunoaşte Radu Vasile dezastrul făcut în ţară de acest partid cripto-comunist? Nu ştie experimentatul om politic că PDSR a acţionat permanent împotriva statului de drept şi a economiei de piaţă? Mai mult, chiar a (re)creat Poliţia Politică, trăgând România mult înapoi. În fapt, într'un cuvânt, PDSR este un partid antidemocratic, care nu are ce să caute la Putere împreună cu PNŢCD. Acest lucru trebue spus clar şi răspicat de toţi cei care vor ca România, chiar şi încetinel, să se îndrepte spre o societate cu adevărat democratică. Prezenţa la guvernare a PDSR ar fi un balast greoi, care ar face ca lucrurile să meargă înapoi, iar, de fapt, în prezent avem experienţa guvernării cu *"jumătatea pedeseristă"*, PD-ul lui Petre Roman. Iar dacă lucrurile merg atât de prost cu PD, cum vor merge oare într'o guvernare cu PDSR?

Trebue spus, ca o concluzie, că o guvernare PNŢCD-PDSR este contra naturii. Iar dacă premierul invocă argumentul creşterii în sondaje a PDSR-ului, acest fapt nu se datorează în nici un caz calităţilor lui Ion Iliescu şi companiei, ci tocmai faptului că nu s'a făcut ceea ce trebuia să se facă, sau s'a făcut prea încet.

E drept că Premierul Radu Vasile a luat, dela venirea la Putere, anumite măsuri reformiste. A încercat şi a reuşit unele lucruri. Trebue însă să facă acest lucru până la capăt, iar dacă va reuşi atunci cu siguranţă va câştiga alegerile. Are nevoie însă de voinţă politică pentru acest lucru şi mai ales de optimism. Din păcate, Domnul Vasile merge pe un pesimism păgubos, deoarece din start crede că nu va reuşi şi de aceea pune pe tapet o guvernare cu PDSR.

Radu Vasile trebue să lase deoparte toate aceste jocuri de culise şi să treacă la treabă. Aşa cum a lăsat să se înţeleagă, trebue de urgenţă o remaniere a Guvernului şi cu o nouă garnitură la Palatul Victoria, mai exact, să ia de urgenţă taurul de coarne. Semnalele externe îi sunt favorabile. Recenta rezoluţie a Congresului, încheierea acordului *stand-by* cu Fondul Monetar Internaţional, declaraţiile lui Tony Blair reproduse, de fapt, în numărul de faţă, sunt semnale foarte pozitive. Bine ar fi ca Premierul Radu Vasile să se gândească, că aceste semnale îmbucurătoare nu erau posibile dacă PDSR ar fi fost la guvernare. Are drept exemplu cei şase ani de guvernare roşie care au făcut ca România să rămână la coada Europei şi să se împrumute dela băncile internaţionale, în timp ce în Decembrie 1989 nu avea nici un cent datorie externă, ci din contră avea de recuperat peste 6 miliarde de dolari. Acest lucru datorită PDSR-ului.

George BĂLAŞU

PE CINE SERVESC SERVICIILE SECRETE ?

—Andrei BĂDIN—

Până în Noembrie 1996, serviciile secrete au fost instrumentul de acţiune al Puterii, cu care a confiscat în Decembrie '89 revoluţia tinerilor. Având ca eminenţă pe Virgil Măgureanu la SRI şi generalii Caraman (ofiţer KGB) şi Ioan Talpeş, pe rând la SIE, aceste servicii formau o structură care era folosită împotriva partidelor din Opoziţie, a societăţii civile, într'un cuvânt a tuturor celor care erau împotriva regimului întruchipat de Ion Ilici Iliescu. Nu ne vom referi la activitatea SRI şi SIE până în Noembrie 1996, ci la ceea ce s'a întâmplat după această dată, când pentru prima oară după 1947, la Putere, au venit partide democratice.

Chiar dacă în fruntea acestor servicii au fost numiţi după o perioadă, *"oamenii preşedintelui"*, rămâne o dilemă de ce Preşedintele Constantinescu, conform prerogativelor sale prezidenţiale, nu i-a demis imediat ce a câştigat alegerile pe Virgil Măgureanu şi Ion Talpeş ? Erau, de fapt, destule dovezi privind implicarea acestora în crearea Poliţiei Politice, încât pe drept puteau fi trimişi în faţa tribunalului militar. Li s'a dat în schimb şansa unor demisii onorabile, iar lui Talpeş chiar i s'a dat o *"recompensă"*, reprezentată de postul de ambasador în Bulgaria. În fruntea SRI au fost numiţi Costin Georgescu ca director plin şi Mircea Gheordunescu ca director adjunct, iar la SIE a fost adus în funcţia de director Cătălin Harnagea, şeful consilierilor dela Palatul Cotroceni, fost jurnalist la *"România liberă"*, mai precis la agenţia de ştiri ARPRESS. A însemnat însă acest lucru şi transformarea acestor servicii în nişte adevărate structuri informative, care nu au îngerinţă în treburile politicului şi mai ales servesc interesele naţionale ale României ?

Nu există nici o dovadă palpabilă că SRI şi SIE şi-au schimbat *"obiceiurile"* după Noembrie 1996. Există însă deja câteva informaţii care atestă că în fapt nimic nu s'a schimbat. Ceea ce este însă foarte grav este că serviciile noastre secrete dezinformează în mod special autoritătile statului, făcând astfel deservicii imense interesului naţional.

Să luăm pe rând unele date din cele o droaie de care dispunem. Celebra afacere *"Ţigareta III"*, a scos la iveală cum serviciile secrete au livrat către Palatul Cotroceni informaţii false. Astfel, Preşedintele Constantinescu s'a trezit vorbind de un *"flagrant"*, când nici vorbă nu a fost aşa ceva iar timpul a arătat că, de fapt, preşedintele a fost pus să vorbească opiniei publice despre *"demararea unei adevărate campanii împotriva corupţiei"* şi care, bine mersi, a fost acoperită între timp. De asemenea, printre alte multe cazuri care atestă desinformarea practicată de serviciile secrete, mai trebue să amintim un caz foarte recent. Este vorba de declaraţia pe care domnul preşedinte a făcut-o la Târgu Mureş, când spunând sigur pe el că are informaţii dela serviciile secrete, a anunţat că există un *"plan de federalizare a României"*. In fapt, înadins, Constantinescu a fost pus, din nou, în situaţia în care s'a făcut de râs. Celebrul *"Plan de federalizare"* era, de fapt, o acţiune a unui grup minuscul din Cluj condus de un anume Sabin Gherman şi care agită, din când în când, independenţa Transilvaniei, diversiune care nu are nici o acoperire şi care nu vrea altceva decât tulburarea apelor, prin crearea unui nou fals scandal interetnic.

Şi pe plan extern, Constantinescu a fost pus în situaţii penibile. Să ne amintim că în anul 1998, la Montreal, Constantinescu era cât p'aci să rămână pe jos deoarece avionul companiei TAROM cu care venise a fost confiscat prin hotărîrea unei instanţe judecătoreşti din Quebec de către o companie canadiană, care avea bani de recuperat din România. Procesul public de altfel nu a intrat în atenţia serviciilor secrete de informaţii româneşti care ar fi trebuit să îl fi informat din timp pe Constantinescu şi chiar să îi fi pregătit o variantă de înlocuire, în cazul în care avionul era confiscat cu adevărat. Din păcate nu a fost cazul, dar întâmplarea ar putea intra fără îndoială în *"Guiness Book"*, Domnul preşedinte Constantinescu fiind primul şef de stat din întreaga lume, care era să rămână pe jos într'o vizită oficială în străinătate. Şi în alte voiajuri în străinătate, Constantinescu a fost dus cu preşul de serviciile secrete, neinformat sau dezinformat şi lăsat de izbelişte. În Germania, de exemplu, cu ocazia participării la Târgul Internaţional de Carte dela Leipzig, Constantinescu a fost pus în faţa scandalului declanşat de implicarea mai multor funcţionari dela Ambasada României la Bonn, în eliberarea de paşapoarte false către bandiţii români, care terorizează de ani buni pe Nemţi.

Serviciile noastre de informaţii au mai tăcut şi în privinţa altor acţiuni contrare interesului naţional. Ne referim la acţiunea declanşată de serviciile *"noastre"* (?) de informaţii în *"demascarea"* în primăvara acestui an a unui presupus centru de agenţi britanici la Sibiu. Firma respectivă prezentată ca centru de spionaj englez era, de fapt, o companie de studii geologice şi a fost vizitată de Prinţul Charles, când acesta a fost la Sibiu. Întreg scandalul a fost declanşat însă abia după ce Premierul Tony Blair a fost la Bucureşti şi a promis în Parlament susţinerea Londrei pentru primirea României în Uniunea Europeană, prin începerea negocierilor de aderare la *summit*-ul din Decembrie anul acesta, dela Helsinki. Nu trebue mult spirit de observaţie pentru a sesiza că informaţiile furnizate presei din *"surse ale serviciilor de informaţii"* nu au avut ca scop decât compromiterea relaţiilor româno-britanice, dezgheţate acum după multe eforturi democratice. Ideea este simplă: prin tot ceea ce fac serviciile noastre de informaţii dovedesc aplicarea lor către acţiuni care doresc să izoleze România de Lumea Liberă, orientând-o în schimb către Kremlin.

Într'un cuvânt, putem spune că serviicile de informaţii româneşti au rămas profund ataşate *"idealurilor comuniste"* ale tovarăşului Iliescu şi sunt în mod special şi vădit antioccidentale. Dovadă sunt cursurile dela Institutul Român de Informaţii, locul unde sunt instruite noile cadre ale SRI, unde tinerii sunt îndoctrinaţi în spiritul anti-occidentalismului.

O altă dovadă, extrem de actuală, este Raportul de Activitate al Serviciului Român de Informaţii, care va fi prezentat în Parlament, în sesiunea de toamnă. Acest document este un exemplu cât se poate de elocvent despre politica dusă de S.R.I. Raportul este plin de informaţii, fără nici un exemplu concret, despre servicii de informaţii străine, care vezi Doamne!, au luat cu asalt România, bineînţeles pentru a ne subjuga în spiritul dorinţei Occidentului imperialist. Chiar dacă nu este prezentat Occidentul ca atare, concluzia este logică dacă citim capitolul economic, unde capitaliştii străini sunt prezentaţi ca venind în România să ne cumpere Ţara pe nimic. Unde am mai auzit oare aceste sloganuri? Nu cumva prin 1990, lansate de aceiaşi băieţi cu ochii albaştri din fosta (?) Securitate, actualele SRI şi SIE?

Dat fiind toate aceste informaţii şi fapte, ne întrebăm pe bună dreptate, pe cine servesc aceste servicii de informaţii? Sunt ele de bună credinţă? Ne permitem să spunem că nu. Iar presupunerea noastră devine mult mai argumentată, atunci când putem afirma cu date că actualul director al SRI, Costin Georgescu, nu este nici pe departe omul lui Constantinescu, ci un vechi securist cu cadre, se pare chiar preferat pe vremuri al lui Don' Profesor Virgil Măgureanu, alias Şarpele cu ochelari.

Ceea ce este foarte grav este menţinerea în funcţia tehnică cea mai importantă a colectării datelor dela serviciile secrete a unei persoane apropiate cercurilor GRU (serviciul militar sovietic de informaţii). Ne referim la cabinetul lui Dorin Marian, consilier pe probleme militare şi de securitate al Preşedintelui Constantinescu. În acest loc, unde practic sunt strânse toate informaţiile dela serviciile de informaţii, tronează bine mersi nimeni altcineva decât o anumită tovarăşă Blaga, soţia unui pedeserist, omul de încredere al lui Vasile Ionel, identificat ca unul din şefii reţelei GRU în România. Tovarăşa Blaga a fost adusă în acest post de Vasile Ionel, pe când acesta era consilier pe probleme de securitate şi informaţii al fostului preşedinte Iliescu. Tot *"din surse ale serviciilor de informaţii"* am aflat că numeroase rapoarte au luat drumul Cotroceniului pentru a atrage atenţia asupra tovarăşei. Nimic nu s'a întâmplat!

Semnificativ este şi faptul că dintre cei patru aghiotanţi ai preşedintelui, trei sunt din *"fosta gardă"*, adică mai pe româneşte securişti, deoarece se ştie că aceştia ajungeau în astfel de funcţii numai dacă aveau destule stele pe umăr.

Şi nimic nu ne mai miră când în funcţia de adjunct al directorului Serviciului de Informaţii Externe îl găsim pe generalul Bebe Alexandru Tănăsescu, şeful rezidenţei Securităţii în Statele Unite ale Americii, în anii '80.

Nu ştim dacă preşedintele a făcut pactul cu Securitatea, aşa cum afirmă analistul Şerban Orăscu. Ceea ce putem spune însă cu siguranţă este că se lasă prea uşor manipulat de către securiştii care îl înconjoară, preferaţi la Cotroceni, celor care într'adevăr au luptat pentru aducerea lui Emil Constantinescu în jilţul prezidenţial. Sau cine ştie, poate ne înşelăm noi, poate chiar securiştii l-au adus pe Emil Constantinescu la Cotroceni? Aceasta-i întrebarea.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

PDSR - INSECTA "Y2K"

Mihaela MOISIN

După eclipsa de soare, cu toate nebuniile ei, cu un amestec de Pavarotti şi *Janina Fashion Design*, următorul eveniment important va fi trecerea în anul 2000, cu implicaţiile respective, cu referire la insecta dăunătoare *"Y2K"*. Cam târziu, e adevărat, dar se pare că şi în România această insectă îi bagă în panică pe cei ce se ocupă de calculatoare, cerând pe ultima sută de metri, miliarde de lei pentru modificările necesare.

Dacă vom ajunge cu bine şi pe lumină, fără nici un fel de altă eclipsă, în anul 2000, poate vom avea parte să fim martori şi ai celui mai important eveniment pentru noi, Românii - alegerile.

Campania electorală, de unii începută încă imediat după alegerile din 1996, este în plină desfăşurare, partidele şi conducătorii lor arătând ca nişte electroni care se învârt pe orbite, într'un dans nebun, încercând diverse combinaţii bazate pe valenţe disponibile.

În timp ce Primul ministru Radu Vasile face declaraţii de dragoste stângii, recte PDSR-ului, recte lui Ion Iliescu, acesta, fericit, îi întoarce bezelele lui Radu Vasile, văzându-se deja din nou în fotoliul dela Cotroceni!

De altfel, dacă este să te iei după numeroasele sondaje, reale sau nu, plătite cu dolari grei chiar de Partidul său, acestea îl declară, astăzi, pe Ion Iliescu favoritul cursei. Şi dacă tot este în frunte, îşi permite să facă tot felul de escapade, ca de pildă participarea la comemorarea a 70 de ani dela greva dela Lupeni din 1929!

De fapt, Ion Iliescu nu putea lipsi dela asemenea comemorare, tocmai el, *"pretenul"* cel mai bun al minerilor. Nu i-a felicitat el pe mineri după ce au venit în nenumărate rânduri la Bucureşti să facă ordine sau să *"sădească flori,"* în Piaţa Universităţii, cu bâte şi ciomege? Dar nu în ultimul rând, prezenţa sa la această comemorare era absolut necesară şi ca un semn de *"omagiu"* adus adevăraţilor organizatori ai grevei, strămoşii lui cominternişti.

Ion Iliescu a şi promis de altfel, ortacilor săi că atunci când va ajunge din nou preşedinte, va avea grijă ca şeful lor - Cozma - să aibă parte de un nou proces, după care să se întoarcă triumfător în Vale! O să-i trimită în locul lui Cozma pe foştii deţinuţi politici, care şi aşa sunt învăţaţi cu şi mai rău!

Şi, dacă, presupunând că Ion Iliescu, dintr'un exces de bun simţ venit din senin şi dintr'odată, va hotărî să nu încalce prevederile constituţionale şi deci, să nu mai candideze în anul 2000, toată campania lui electorală îi va folosi lui Adrian Năstase sau... altcuiva din preajmă.

Dl. Petre Roman a început şi el să dea din coate, să se agite, să dea declaraţii în favoarea privatizării, a retrocedării proprietăţilor, după ce timp de şapte ani a fost total împotriva oricărei privatizări, iar de aproape trei ani, de când se află în coaliţia guvernamentală, nu a făcut decât să pună beţe în roate oricărei încercări de legiferare a privatizării, sau a cerut demisia oricărui guvernant cu înclinări de dreapta. Acum însă, deodată, optează pentru legea proprietăţii.

După ce primirăm cota dela FMI, mai repede ca de obicei, Dl. Roman, plin de el, ca şi când ale lui ar fi toate meritele pentru această realizare, se vede şi el din nou într'un post de cel puţin prim-ministru. Sau, poate şi mai mult...

De fapt, Domnul Roman nu face decât să joace dublu, una spunând şi alta facând, în spiritul a ceea ce de fapt a demonstrat în toată cariera sa politică. Domnul Roman este aceeaşi Mărie iliesciană dar cu altă pălărie şi pentru care privatizarea şi economia de piaţă sunt doar nişte simple vorbe în vânt şi pe care în scop electoral le mai aruncă din în când în ochii opiniei publice.

Între timp, tot în cadrul campaniei electorale, prost începută, numai Dl. Radu Vasile, care are desigur meritele lui în progresele făcute în ultimele luni, pe calea reformei din România, calcă în strâchini. Adică, după 7 ani de neocomunism, după ce toată populaţia şi-a pus speranţa în Convenţia Democrată, în privatizare, repunerea în drepturi a celor ce au fost jefuiţi şi opresaţi de regimul comunist, Dl. Vasile se gândeşte în mod serios că în viitoarea guvernare (începând din anul 2000) ar trebui să intre şi partide de stânga! Mai exact, PDSR, căci ce sens ar avea să se refere la PSM sau la alte minuscule partide de stânga, care nu i-ar aduce un plus de procente. Nici vorbă de procesul comunismului, de deconspirarea dosarelor Securităţii sau aplicarea Punctului 8 al Proclamaţiei dela Timişoara! Nici mai mult, nici mai puţin, să aducă la guvernare un partid de stânga. Parcă nu s'ar fi săturat lumea de comunişti o jumătate de secol.

Dacă n'ai ştii ce partid reprezintă fiecare, ai fi înclinat să zici că lui Radu Vasile i-ar sta mai bine ca preşedinte al PDSR, iar lui Ion Iliescu ca prim ministru din partea PNŢCD-ului!

Să sperăm că greşeala Primului ministru va fi uitată repede, iar că el însuşi îşi va da seama că acest fel de mariaj nu-i va folosi în nici un fel în campania sa electorală, cel puţin la o anumită categorie din electorat.

Şi la urma urmei, această *"căsătorie"* nu serveşte nici României. Iar PDSR, partener la o guvernare PNŢCD va fi ca insecta dăunătoare *"Y2K"* pentru calculatoare: distruge tot. Iar ravagiile nu vor mai putea fi reparate de nimeni şi de nimic, pentru ani buni de acum înainte.

LUPA POLITICĂ

TUNSORI DE VARĂ

Roland Cătălin PENA

Serviciul Român de Informaţii era cât p'aci să-şi prezinte Raportul de activitate pe perioada Mai '97 - Mai '98 în sesiunea extraordinară recent încheiată.

Premeditat sau nu, parlamentarii i-au lăsat pe reprezentanţii serviciului cu ochii în soare până la toamnă, când i-au reprogramat. Există varianta, la nivel de simple vorbe, că Raportul nu prea bate în anumite puncte esenţiale cu Strategia de Securitate naţională, ceea ce ar cam trebui reparat peste vară.

Soarta Raportului SRI au împărţit-o atât legiferarea restituirii imobilelor naţionalizate, cât şi finalizarea medierii la Legea Ticu, care, odată adoptate, pre mulţi i-ar încurca. Să nu fie nici o supărare, Congresul AFDPR i-a cerut Preşedintelui Constantinescu să nu promulge Legea Deconspirării Securităţii, în forma de Lege a Conspirării, dată de Cameră.

Liberalii i-au pus într-o situaţie imposibilă pe aliaţii ţărănişti, după ce Consiliul Naţional s'a pronunţat categoric pentru participarea pe liste proprii la alegerile locale. Emil Constantinescu a promis, fie şi doar să-l mai întârâte o dată pe Iliescu, că îşi va oferi bunele oficii pentru medierea conflictului PNŢCD-PNL.

Ministrul de Interne Dudu Ionescu continuă să-i radă fără nici un ban pe aşa-zişii belferi de drept din Poliţie, încă 17 capete căzând secerate de cel care l-a înfundat pe Cozma la Stoeneşti. Circumspecţi, deputaţii au chibzuit pe îndelete asupra condiţiilor în care vor merge la frizerie, făcând din problemă un memorandum intern cu tarife fixe.

Pedeserist până în vârful unghiilor, numitul Dumitru Pâslaru - deputat şi el, de! - l-a calomniat grav şi, evident gratuit, pe Ion Diaconescu.

Unuia ca ăsta nici să aibă noroc de a zecea parte din anii de temniţă politică ai fruntaşului ţărănist nu merită să-i urezi. Chiar dacă te gândeşti c-a avut acceptul partidului.

CDR BATE PASUL PE LOC

Dan BITU

Întruniţi în data de 5 Iulie, în şedinţa Biroului de Coordonare şi Control, ţărăniştii au pupat *"Piaţa Independenţei"*, lăsând pentru la toamnă rezolvarea situaţiei tensionate din cadrul Convenţiei Democrate. Scopul reuniunii a fost dezbaterea hotărîrii adoptate de Consiliul Naţional al Partidului Naţional Liberal privind participarea liberalilor lui Quintus pe liste proprii la alegerile locale din anul 2000. Declaraţiile făcute în mod special de purtătorul de cuvânt al PNŢCD, Remus Opriş, lăsău impresia că liberalii vor fi aspru muştruluiţi, eventual chiar puşi la zidul infamiei pentru decizia lor de a merge pe liste proprii la localele din anul 2000. Nu s'a întâmplat deloc aşa, iar până la urmă, războiul s'a terminat nedecis.

Îndulcind un pic tonul, înainte de întâlnirea la vârf a ţărăniştilor, liberalii au specificat că participarea pe liste separate, nu înseamnă şi implicit părăsirea Convenţiei, unde - spun ei - merită un loc mai important, adică mai pe românește spus, un procent egal cu al ţărăniştilor pe viitoarele liste electorale.

Timp de mai multe săptămâni, ţărăniştii şi liberalii au duelat prin presa scrisă şi pe la *talk-show*-uri radiotelevizate, încercând, atât unii cât şi alţii, să câştige puncte în faţa electoratului românesc, mult prea obosit pentru a înţelege esenţa acestui conflict, care se reduce într'o evaluare simplistă la lupta pentru obţinerea supremaţiei în CDR.

Reîntors dela Salzburg, Preşedintele Constantinescu i-a lămurit pe jurnaliştii care îl aşteptau la Aeroportul Otopeni, spunând sigur pe sine, că nu trebue să fim neliniştiţi deoarece *"mai e destul până la alegeri"*, timp în care *"toate "* se vor rezolva. La câteva zile dela declaraţia şefului statului şi liberalii au pupat *"Piaţa Independenţei"*, căzând de acord cu ţărăniştii, că vor rezolva problema mai la toamnă-iarnă, până atunci declarându-se un armistiţiu care nu serveşte nimănui. Ceea ce înseamnă că, temându-se de un conflict dur între ei, atât ţărăniştii cât şi liberalii, preferă cea mai proastă soluţie dintre

Continuare în pagina 4

"MOŞTENIREA COMUNISMULUI"

Urmare din pag.1

el mai poate suna şi după cum consideră Dl. Ion Diaconescu, preşedintele PNŢCD şi, anume, că *"va trebui să mai treacă cel puţin o generaţie pentru ameliorarea clasei politice"*. Ceea ce înseamnă că până atunci România rămâne transformată în pradă. Într'o lume politică şi quasipolitică destrăbălată excepţiile care reprezintă cinstea sunt tare puţine. Ele aproape că nu se mai pot vedea dintr'un ocean de corupţii şi de infracţionalităţi de tot felul. În care se văd rechini hârşiţi în rele şi îmbătrâniţi în hoţii. Rechini reinstauraţi în viaţa politică şi publică a statului, după ce ei au avut un trecut greu încercat în nelegiuita perioadă comunistă.

Aceasta este clasa politică lansată de moştenirea comunismului, care conduce de câţiva ani buni România. Iar dacă numai peste o generaţie se vor putea vedea în fruntea ţării politicieni în adevăratul sens al cuvântului, fiindcă zmei peste noapte nu se pot naşte, nu-i altă soluţie decât să se propună încă de pe acum opiniei publice câţiva lideri politici noi, care cu timpul să poată ajunge la statura foştilor mari oameni politici români. Numai apariţia unei asemenea persoane ar putea sfârşi lehamitatea politică şi economică ce are ca bază moştenirea comunismului. O moştenire plină de *"murdării"* şi de *"mizerabilii"* care alcătuiesc structura guvernamentală şi administrativă a României în zilele ei de acum.

Cu ceva mai mult de un an înaintea alegerilor generale din 2000, moştenirea comunismului este în plină bătălie de menţinere a ei prin partidele din *"polul"* de stânga (PDSR, ApR, PSM, PS, PNR, PUNR, PRM şi PD). Stânga pare a fi extrem de motivată şi cu o bine conturată strategie de recâştigare a preşedinţiei şi a guvernării. În timp ce aşa-zisul *"pol"* al dreptei (reprezentat de Convenţia Democrată prin PNŢCD şi PNL) se cam încovoiae sub greutatea neîmplinirii *"contractului"* promis la alegerile din 1996.

Dar precaritatea Dreptei mai este legată şi de faptul că ea se rezumă la o tactică pasivă, care ridică întrebarea: dacă România are nevoie în 2000 de o victorie cât mai clară a dreptei, care să pună capăt moştenirii comunismului, e greu de înţeles cum se poate realiza o asemenea victorie cu practica unei tactici pasive? Dreapta nu arată a avea o strategie pentru alegerile din 2000. Astfel peisajul de dinainte de bătălie nu arată prea bine pentru Dreapta. Chipurile, soarta ei este lăsată să depindă de reuşita sau nereuşita guvernului Vasile, de mişcările politice din această vară şi de strategia pe care ea va fi în stare s'o construiască.

Eugen BÂRSAN

Mintea Românului cea de pe urmă

TREI ANALIZE ALE ULTIMELOR SONDAJE DE OPINIE

—— Mihai CREANGĂ ——

Ultimele sondaje de opinie electorală au plasat PDSR pe primul loc în opţiunile Românilor, cu un avans faţă de Convenţia Democrată foarte diferit de la un sondaj la altul, între 7 şi 17 la sută. În urcare se află şi ApR - formaţiune politică desprinsă din PDSR, condusă de Teodor Meleşcanu, iar în uşor regres PD - partidul lui Petre Roman. Împreună, cele trei grupări politice ar putea, dacă vor obţine în alegerile parlamentare din anul 2000 voturile indicate de actualele barometre ale opiniei publice, o majoritate suficientă pentru a putea guverna. Chiar dacă cele trei partide se declară social-democrate, nu putem să nu ne amintim că la începutul lui '90, erau împreună, în formaţiunea denumită de *"golanii"* Pieţii Universităţii, pe bună dreptate, FSN = Frontul Salvării Nomenclaturii. În esenţă, asta şi reprezintă ele, căci majoritatea cadrelor şi susţinătorilor lor sunt fie provenite direct din nomenclatura comunistă, fie din eşaloanele II şi III ale partidului comunist.

Oricât de reformişti s'ar pretinde, oricât de deschişi democraţiei şi economiei de piaţă se străduiesc să ne convingă că sunt, cadrele importante din aceste partide au adeseori atitudini politice în care se simt reflexele şi stereotipiile de gândire ale educaţiei comuniste (vezi, acum, atitudinea faţă de legile proprietăţii; în general, raportarea la proprietatea privată este *"turnesolul"* care indică vechile deprinderi). Este sigur azi că marile întârzieri în reformarea economiei centralizate, slabul ritm şi palidul randament al privatizării, haosul legislativ care provine din încercările de a se păstra prin sumedenie de amendamente vechiul caracter al legilor, grija excesivă pentru proprietatea de stat şi statutul incert al proprietăţii private, pomparea de fonduri imense în vechii coloşi industriali absolut neperformanţi - toate acestea şi altele încă se datorează guvernării acestor partide, fie participării lor la guvernare, fie presiunilor lor chiar de pe băncile opoziţiei, fie - în sfârşit! - rezistenţei tăcute pe care membrii acestor formaţiuni o opun reformei în teritoriu, în toate punctele de decizie pe care şi le-au conservat.

Poziţia codaşă pe care o ocupă România între fostele ţări comuniste angajate pe calea integrării euro-atlantice şi care nu are nici o altă explicaţie dacă luăm în calcul resursele materiale şi umane de care dispune ţara noastră - această stupidă batere a pasului pe loc li se datorează în cea mai mare măsură tuturor descendenţilor fostului FSN, descendent la rându-i al fostului PCR.

"Comunismul este atât de devastator - observa, cu profundă îndreptăţire, Jean Francois Revel - *încât nu-i deajuns să ieşi din el pentru ca să scapi de el; trebue să poţi ieşi inclusiv din toate consecinţele lui..."*

Cu o coaliţie PDSR, ApR şi PD la guvernare în primii ani ai mileniului III, România va continua să dospească în consecinţele comunismului, un regim care - se ştie - datorită paranoiei lui Ceauşescu, a fost în ţara noastră cel mai dur, cel mai rigid dintre statele europene. Consecinţa cea mai gravă va fi cantonarea ţării, prin absenţa performanţelor, într'una dintre cele mai periculoase configuraţii geostrategice: între siahul Europei Centrale, care şi-a ambalat mai demult motoarele având cap compas Vestul, şi curentul de absorbţie ale turbo-reactoarelor ruseşti, a căror turaţie creşte lent (deocamdată), dar constant.

Trebue să avem în vedere şi eventualitatea, ilustrată perfect de slăbiciunea Occidentalilor faţă de *"faptul împlinit"* practicat de Ruşi în Kosovo (ocuparea aeroportului din Priştina de către 200 de paraşutişti ruşi veniţi din Bosnia, fără avizul NATO !), că soarta României nu va interesa pe nimeni dintre aliaţii occidentali daca Rusia va arunca în balanţa judecăţii sabia sa (care poate fi nu neapărat de oţel, ci şi din... petrol sau gaze naturale!), ceea ce înseamnă că trebue să contăm mai ales pe forţele proprii şi să insistăm pentru aderarea la NATO şi Uniunea Europeană... Cu un triunghi roşu, din anul 2000, în frunte, în locul patrulaterului roşu care ne-a guvernat până la sfârşitul lui '96 şi cu - Doamne fereşte! - Ion Iliescu iar la Cotroceni, mie teamă că uşile celor două organizaţii, actualmente încă deschise, ni se vor trânti iar în nas.

Mi s'ar putea reproşa că sunt obsedat de comunism (recunosc, sunt!) şi urmările lui (mă simt depăşit, n'am nici măcar pretenţia că le-am identificat pe toate cele importante), mi s'ar putea spune că şi în Ungaria şi Polonia au fost în acest deceniu guvernări neocomuniste, ceea ce nu le-a împiedicat să devină prospere şi să fie primite în NATO. Răspund cu un singur argument, care - de altfel, ilustrează singularitatea cazului românesc : între fostele ţări comuniste europene numai în România nu s'a produs încă o guvernare, oricât de scurtă, definită clar de dreapta sau măcar de centru-dreapta... Şi asta pentru simplul fapt că pe această parte a peisajului politic terenul este gol, pustiit...

•

Am văzut că, potrivit sondajelor electorale, viitoarea guvernare ar putea fi una exclusiv *"social democrată"*: PDSR-ApR-PD, ceea ce ar însemna reîntoarcerea la formula Frontului Salvării Naţionale. Evident, este vorba doar de o proiecţie (neagră!), nesigură pentrucă multe, prea multe sondaje pre-electorale au fost invalidate drastic la urne, în momentul adevărului. Pe de altă parte, este un fapt cert că, deocamdată, între cele trei formaţiuni *"social-democrate"* există adversităţi mari, amplificate şi de *"jocul la două capete"* practicat de al patrulea (şi cel mai mic, dar singurul legitim!) partid social-democrat, condus de Sergiu Cunescu, care oscilează între PD şi ApR - miza fiind, de fapt, recunoaşterea de către Internaţionala Socialistă. Aşa cum observa, cu o acră ironie, Adrian Năstase - nicăieri, oricâtă importanţă geo-strategică ar avea o ţară, nu există patru partide social-democrate... Iar Teodor Meleşcanu ţinea să precizeze că programul şi deciziile politice ale ApR sunt foarte diferite de cele ale PDSR, excluzând acum orice colaborare cu partidul lui Ion Iliescu...

Dar fracţiunile din tabăra trandafirilor roz, oricât de ascuţite astăzi, pot fi depăşite în clipa când ar apărea ca sigură varianta guvernării comune.

Problema, pentru Convenţia Democrată, stă în a identifica sursa pierderilor de votanţi şi a vedea de unde poate recupera sau recâştiga voturi. Creditată în actualele sondaje cu 20-24 la sută din opţiuni, CDR nu a pierdut decât *"nehotăriţii"*, cei care nu i-au dat voturile lor în 1990 şi în 1992, dar au migrat spre ea, conjunctural, în 1996, asigurându-i victoria. În ciuda neajunsurilor, a indeciziilor cabinetelor Ciorbea şi Vasile, electoratul stabil al CDR, nucleul dur de susţinători ai săi i-a rămas fidel şi e greu de presupus că situaţia se va schimba, într-o altele şi pentrucă - vai! - nu există pentru acest electorat o alternativă viabilă. Sigur, atât Alianţa Naţională Creştin Democrată a lui Victor Ciorbea, cât şi Uniunea Forţelor de Dreapta a lui Varujan Vosganian concurează la acest loc, dar nici unul dintre aceste partide nu pare să poată atinge, la viitorul scrutin, măcar pragul de 5 la sută pentru a intra în Parlament. În fond, electoratul stabil al Convenţiei va fi mulţumit dacă măcar legile proprietăţii şi legea deconspirării Securităţii vor fi promulgate (fireşte, nu în variantele actuale!) şi dacă, pe plan extern, România va obţine începerea discuţiilor oficiale de aderare la Uniunea Europeană - posibilităţi care tind să devină certitudini în cursul acestui an.

Ce ar trebui să facă, minimum minimorum, fiind partener principal la guvernare, CDR pentru a recâştiga *"nehotăriţii"*, dând în acelaşi timp satisfacţii şi încredere fidelilor săi susţinători?

Mai întâi, să deschidă şi să finalizeze câteva dosare ale marilor corupţi, chiar (sau cu atâta mai bine) dacă vor fi date în vileag şi numele unor liberali sau ţărăniştii implicaţi în afaceri necurate. Apoi, să încheie marea privatizare - prin măsuri bine judecate înainte şi prin decizia de a le susţine până la capăt. Cât despre protecţia socială, ea trebue să devină activă, stimulantă şi nu pasivă, dezonorantă chiar, ca până acum. Un singur exemplu: trebuind să fie scoşi în şomaj un număr de circa 5.000 de muncitori dela uriaşul *"Sidex"* Galaţi , s'au calculat anumite ajutoare băneşti în funcţie de vechimea în muncă; dela acestea erau exceptaţi muncitorii care îşi deschiseseră o afacere proprie ! Tocmai ei, care ar fi ştiut să folosească banii, atrăgându-şi chiar şi unii colegi la libera iniţiativă, tocmai aceştia au fost nedreptăţiţi! În sfârşit, dacă politica fiscală va fi schimbată radical, devenind stimulentă şi nu spoliatoare, ca în prezent, s'ar câştiga nu doar bani buni la buget, ci şi multe voturi...

Pare prea greu? Pentru orice om normal un asemenea program minimal poate fi pus în operă imediat, dela o lună la alta. Numai aşa Convenţia Democrată va demonstra că schimbarea promisă nu a fost o vorbă goală.

Însă se ocupă acum liderii CDR de aşa ceva? Păi, din câte ştim, nu prea. Dumnealor au meciuri mari: liberalii cu ţărăniştii, ţărăniştii vasilişti cu ţărăniştii oprişişti, ecologiştii cu ecologiştii, victorienii cu cotrocenii ş.a.m.d., ş.a.m.d. Până când? Probabil până - vorba bancului - o să vină pădurarul şi-o să-i dea afară din pădure, să-şi joace ţurca în altă parte.

•

Ultimul sondaj de opinie electorală constată că - în eventualitatea imediată a unor alegeri parlamentare şi prezidenţiale - cei care sunt nehotăriţi sau nu ar vota deloc depăşesc binişor o treime din electorat. Deloc surprinzător: chiar şi lehamitea e o formă de protest. Surprinzător este, însă, că *"în fruntea bucatelor"* o majoritate relativă a Românilor ar alege PDSR (39%) şi... pe Ion Iliescu (35%).

Opţiunea pentru Ion Iliescu îmi pare chiar mai stranie decât preferinţa pentru principalul partid responsabil de guvernarea Văcăroiu... Căci Ion Iliescu pare hotărît să sfideze Constituţia (ca şi în 1996), cerând un al treilea mandat. Este limpede că Ion Iliescu se şi află în campanie electorală, făcând turnee peste turnee în ţară, speculând starea precară în care îşi duc viaţa marea majoritate a oamenilor, tunând şi fulgerând împotriva actualilor guvernanţi, care ar fi *"dus ţara de râpă"*. Efectul sosirii celor doi consilieri electorali americani s'a văzut nu numai în această furibundă ofensivă (mai mult motorie decât ideatică) a fostului preşedinte, ci şi în apariţia în *"Washington Post"* a unui straniu articol - apel către Occident şi SUA, semnat de Ion Iliescu. Spun straniu pentrucă, în cuprinsul acestui articol, fostul preşedinte al României, cel care în tinereţe îşi afirma public *"bucuria de a învăţa în Uniunea Sovietică"*, cel care în Decembrie 1989 a telefonat imediat la Moscova, cel care a semnat un Tratat cu URSS ce ne-ar fi barat accesul spre organizaţiile euro-atlantice, acelaşi om îi avertizează acum pe Occidentali că prin admiterea Rusiei la negocierile privind Kosovo, i se redeschide acesteia *"accesul în Balcani"*! Prompt, Valeri Keneaikin, ambasadorul Rusiei la Bucureşti, s'a grăbit să declare că i se pare imposibil ca autorul acelui articol să fie... Ion Iliescu ! Într'adevăr, greu de crezut! Versatil, cum îl ştim, Ion Iliescu a încercat câteva *"volute"* verbale, menite să împace şi capra occidentală şi varza rusească... Dar nimeni n'ar trebui să-şi facă iluzii. Mai mult, mai ales noi, Românii, ar trebui să ne înfricoşăm la gândul că, în condiţiile războiului din Kosovo, Preşedinţia Românieiar fi fost reprezentată de Ion Iliescu, iar Ministerul de Externe de ciracul său, Adrian Năstase... Pozitiile lor reale afirmate fără echivoc în ţară (nu în *"Washington Post"*!), au fost de blamare a *"agresiunii NATO împotriva unui stat suveran şi independent"*. Serbia lui Miloşevici! Nu altfel ar fi judecat şi de ar fi fost la putere... Încât, pentru a rămâne pe tărâmul proverbelor, să spunem doar că *"lupul păru-şi schimbă, dar năravul ba"*. Iar năravul lui Ion Iliescu e că îşi va potrivi totdeauna ceasul (fie el şi *"Cartier"*), după orologiul Kremlinului şi nu după Big Ben.

CDR BATE PASUL PE LOC

Urmare din pag. 3

toate şi, anume, amânarea luării unei hotărîri care să limpezească apele odată pentru totdeauna în interiorul CDR şi astfel să se treacă la treabă pentru alegerile din anul 2000. Căci chiar dacă Preşedintele Constantinescu spune că mai *"e destul timp"*, prea mult nu prea mai e... şi oricum întotdeauna este bine să-ţi faci curăţenie în propria casă, înainte de a te mânca şoarecii.

Care este însă situaţia CDR astăzi, la apropare trei ani dela câştigarea alegerilor ?

Trebue spus că, practic, Convenţia Democrată nu mai există de facto dela preluarea Puterii în Noembrie 1996. Ocupaţi cu treburile guvernării, atât ţărăniştii cât şi liberalii, au lăsat de izbeliştе structura politică ce i-a adus la Putere. Şi unii şi alţii şi-au văzut numai de interesele de moment şi mai ales de cele personale şi de grup, lăsând CDR în voia sorţii şi renunţând practic la simbolul reprezentat de aceasta, distrugând într'o mare măsură ideea la care a muncit atât de mult să o pună în practică Corneliu Coposu.

Un moment în care ar fi putut exista dorinţa de a schimba ceva în interiorul Convenţiei şi a reface structura acesteia, a fost când partidul condus de Varujan Vosganian, a părăsit CDR, concomitent cu autosuspendarea Alianţei Civice, motivul fiind că programul electoral al CDR nu a fost pus în practică şi că s'a renunţat la principiul moralei în politică, leitmotivul CDR până să câştige alegerile. Pe acest fond, a apărut dorinţa liberalilor lui Mircea Ionescu Quintus de a fi consideraţi pe acelaşi picior cu ţărăniştii, adică să aibă şi ei 50 de procente din viitoarele liste electorale, bineînţeles cu excluderea organizaţiilor civice care, aşa cum am arătat, au fost locomotiva Convenţiei. Diaconescu şi compania nu au fost de acord cu împărţirea *fifty-fifty*, propusă de liberali, adăugându-le aminte acestora, că au fost reprimiţi cu chiu cu vai în CDR, după ce părăsiseră Convenţia la îndemnul liderului lor dela acea vreme, Radu Câmpeanu, înainte de alegerile din 1992, când, de fapt, PNL nici nu a intrat în Parlament. Ţărăniştii şi-au mai adus aminte şi de faptul că motivul invocat acum de Quintus este acelaşi ca cel al lui Radu Câmpeanu de acum şase ani.

Ceea ce intrigă acum este formula adoptată de liberali. Ei vor să meargă pe liste proprii la alegerile locale, dar vor apoi să revină pe listele CDR, dacă nu vor fi mulţumiţi de scorul obţinut. Ceea ce înseamnă, în primul rând, un joc duplicitar care nu va avea drept rezultat decât prezentarea CDR ca o formulă şchioapă şi mai ales divizată.

Concluzia acestei păruieli între PNL şi PNŢCD este că, deocamdată, la noi clasa politică este prea puţin conştientă de miza alegerilor din anul 2000 - an crucial pentru viitorul României în contextul integrării euro-atlantice.

Trăgând de timp, lăsând clarificarea situaţiei în interiorul CDR la voia sorţii şi mai ales pentru ceasul al doisprezecelea, atât ţărăniştii cât şi liberalii, nu vor face decât să piardă timpul. Iar timpul de data aceasta nu înseamnă bani, ci alegerile.

Din păcate, amânarea tranşării disputei între PNŢCD şi PNL, face ca şi celelalte probleme ale CDR să rămână în aer. Este extrem de important pentru CDR să încerce împreună cu asociaţiile civice, să pună la punct un program coerent pentru anul 2000 şi mai ales să găsească soluţiile care în timpul rămas până la alegeri să încerce să convingă electoratul nehotărît sau nemulţumit de prestaţia de până în prezent. Adică, concret, CDR trebue să dovedească prin faptele dela guvernare, dar şi în interiorul său, că rămâne singura soluţie pentru România. Iar timp, din păcate, nu mai e...

Iar siguranţa cu care Preşedintele Constantinescu şi liderii CDR tratează viitoarele alegeri lasă impresia mai curând, că toţi sunt departe de realitate. Pentrucă nici ţărăniştii şi nici liberalii, din păcate, nu îşi propun o strategie de acţiune pentru a salva ce mai e de salvat şi au ca singur scop împărţirea fotoliilor parlamentare, având siguranţa că vor câştiga viitoarele alegeri. Problema e că până acolo mai e drum lung şi în anul care mai este până la alegeri să treacă la treabă.Dacă nu vor să se îmbete cu apă rece !

Dan BITU

LICHELISMUL POLITIC

—George GEORGESCU—

În absența reformei unei societăți trezite din coșmar, în care sechelele comunismului agresează cu virulență sistemul imunitar al principiilor eticii și moralei, agenți patogeni reactivați în efervescența Tranziției, erodează stabilitatea instituțiilor fundamentale ale Statului. În aceste condiții, lichelismul, în special cel politic, s'a dezvoltat într'un mediu propice, proliferând în proporțiile unei epidemii.

Sub pretextul libertății de expresie, indivizi care până mai ieri au făcut parte din casta privilegiaților regimului comunist, care sugrumau orice încercare de exprimare a unor opțiuni contrare doctrinei marxiste, au dezlănțuit o campanie deșănțată de ură, minciuni și calomnii, deversând tone de dejecții asupra celor care luptă din greu împotriva curentului, pentru a readuce corabia în derivă a țării pe linia de plutire, după o jumătate de secol în care a fost condusă la timonă de criminali, psihopați sau aventurieri politici. Scopul principal al campaniei de compromitere a noțiunii de democrație și a promotorilor ei, este recucerirea feudelor pierdute în urma alegerilor nefalsificate din anul 1996 când țara, sătulă de comunism, a optat pentru schimbare.

Este un adevărat război al nervilor, declanșat de indivizi proveniți dela periferia societății, fără nici un scrupul, crescuți și educați în spirit utecist în care era înnăbușită dragostea de Neam, Patrie sau Biserică, ajunși în viața publică, în Presă sau în Parlament datorită încrengăturii dintre rețeaua fostei nomenclaturi și organele Direcției Securității Statului. Ei au introdus în relațiile interumane un vocabular trivial, specific lumii interlope în mediul căreia au fost crescuți și s'au format. Inițiatorul acestui stil proletcultist a fost însuși fostul președinte Ion Iliescu, care își justifica tulburările de comportament și deraierile prin afluxul de adrenalină. O întreagă faună i-a urmat exemplul și l-a imitat. Bivolari, Văcăroi. Văcari, Solcani, Păslari, Vadimiști, Păunești, au introdus în viața politică stilul mârlănesc al proletariatului educat în ura față de elite.

S'a declanșat din toate direcțiile un atac furibund la adresa conducerii actuale a Statului, inclusiv al președinției, ținta de predilecție a acestor orduri ieșite la suprafață pe valurile Revoluției din Decembrie. Citești și nu-ți vine a crede. Politica criminală a lui Gheorghiu-Dej, creatorul universului concentraționar, a lui Ceaușescu, demolatorul identității naționale sau a lui Iliescu, sub a cărui conducere a luat ființă rețeaua de tip mafiot care a secătuit țara, sunt considerate a fi fost un paradis pe lângă cea a CDR, care este acuzată de toate relele care s'au abătut asupra țării noastre.

Lichelele care au simțit vântul ce bate acum în pupa corăbiei pedeseriste, și-au schimbat subit tonul și au trecut în tabăra adulatorilor lui Ion Iliescu. Revenirea acestuia în topul sondajelor i-a dat curajul să apară într'o emisiune TV în care a propus nici mai mult nici mai puțin decât un Guvern de Salvare Națională. Un nou FSN probabil, care, după declarația lui N. Văcăroiu, cel mai prost prim-ministru din istoria României, va schimba în 24 de ore toate legile și decretele de legi emise sub guvernarea actualei Coaliții Guvernamentale.

După aproape 8 ani de intensă activitate politică, Ion Iliescu și-a adus dintr'odată aminte că partidul său (PDSR) nu și-a definit identitatea pe eșichierul politic și a încercat o stratagemă care a eșuat, declarându-se un partid socialist. Adevăratele lui sentimente au ieșit la suprafață însă datorită alcătuirii *"patrulaterului roșu"* împreună cu PRM, PUNR și PSM al fosilei comuniste Ilie Verdeț. Această alianță avea însă să-i atârne de gât ca o piatră de moară și l-a costat afilierea la Internaționala Socialistă. Luis Ayala, a declarat în luna Februarie crt. că specialiștii Comisiilor de Analiză a Internaționalei Socialiste nu au dat nici un răspuns cererii PDSR de a deveni membru al acestei organizații internaționale.

Din această cauză partidul lui Ion Iliescu s'a văzut izolat pe plan internațional, datorită sprijinului acordat formațiunilor extremiste, nefiind recunoscut de nici o Uniune Social-Democrată ori Socialistă. Imaginea PDSR, atât în țară cât și în străinătate, era aceea a unui partid de esență comunistă, agresiv, instigator, dușman vădit al democrației și reformelor economice. Constituirea unui pol social-democrat în România nu a putut prinde viață, deoarece alături de PDSR, nici ApR și nici PS nu au fost invitate să participe la lucrările Comisiei Internaționalei Socialiste pentru Europa Centrală și de Est, ale cărei lucrări s'au ținut la București în zilele de 4-5 Februarie 1999.

Obsedat de biografia lui de comunist școlit la Moscova, ce nu se poate șterge, Iliescu a declanșat pe cont propriu campania electorală cu mult timp înainte de termenul stabilit de lege, pentru a-și reface imaginea cam șifonată după cei 7 ani de guvernare fesenistă, cu ajutorul gărzilor pretoriene ale minerilor. După câteva vizite de lucru în teritoriu, ce aminteau pe cele ale predecesorului său pe care l-a înlăturat, s'a gândit să consulte personalități *"avizate"* din străinătate, adică pe foștii securiști trimiși în misiuni acoperite în Anglia și USA, de unde s'a întors *"consiliat"* de specialiști în tehnica de aducere la Putere chiar președinți de talia lui Bill Clinton, pe care i-a plătit cu suma de 5 milioane dolari, după cum a transpirat în presa din țară. Nu cumva Băncile care au falimentat datorită unor împrumuturi *"neperformante"* acordate clientelei PDSR, sunt autoarele acestei operații nerambursabile?

Specialiștii americani în *"elections"* l-au învățat una dintre regulile principale ale lichelismului politic, adică s'o *"întoarcă"* fără nici un scrupul și să declare de acum încolo exact contrariul celor pe care le declarase și practicase în timpul mandatului său și chiar după aceea. Astfel, chiar la Washington, într'un ziar de mare tiraj, a făcut o declarație care ar fi putut șoca pe cei care nu-i cunosc caracterul labil. De unde până mai ieri era un dușman pe față al Organizației Atlanticului de Nord, iar în Parlament partidul său a votat împotriva deschiderii spațiului aerian al țării pentru avioanele Alianței, se declară dintr'o dată prieten al Aliaților, sfătuindu-i pe Americani să nu permită Rușilor acces la tratativele de restabilire a păcii în Balcani.

Este limpede ca lumina zilei că Iliescu a contactat *"cărțile"* din America, dela care a primit sprijin logistic. Șiretenia acestui comunist care nu are nici un ascendent autohton în arborele său genealogic s'a dovedit eficace, ținând cont de psihologia mulțimilor care se dau de partea celui care promite mai mult. Demagog uns cu toată vaselina aparatului de partid în angrenajul căruia a funcționat multă vreme, a declarat că este de acord cu retrocedările proprietăților confiscate de comuniști, deși în Parlament se opusese încercărilor de a se vota o Lege în acest sens.

Sondajele ultimelor luni îl arată în creștere de popularitate în opțiunea electoratului, nu atât pentru mesajul lui cameleonic care se schimbă dela o zi la alta, cât mai ales datorită dezamăgirii celor care au optat pentru schimbare, ce s'a realizat numai într'o mică măsură, tocmai datorită politicii obstrucționiste practicate de el în timpul care s'a scurs dela pierderea alegerilor în anul 1996, până în prezent.

Visul său este să revină la Cotroceni anul viitor, folosind în acest scop toate tertipurile, cum ar fi vizitarea unei mănăstiri în Duminica Rusaliilor, unde a făcut propagandă electorală chiar în fața ușii Casei Domnului, el care se declarase liber cugetător, adică ateu convins. Sau declarația că partidul său este dispus să voteze legea restituirilor, a lichidării întreprinderilor neproductive, că dorește intrarea României în UE, NATO etc., etc.

Oare cu ce detergent și-a spălat Ion Iliescu fața și convingerile politice, exprimate clar cu ocazia execuției lui Ceaușescu: *"Acest om a întinat idealurile comuniste"*? Sau când declara că vrea să fie *"un despot luminat"* și să instaleze o democrație *"originală"*?

Își poate schimba peste noapte convingerile un om considerat autor principal al genocidului din Decembrie? Un om cu mâinile pătate de sânge până la cot în *"Aplicația tactică"* regizată în timpul așa-zisei *"Revoluții"* sau în timpul primelor mineriade când aproape o sută de tineri ridicați din Piața Universității au fost îngropați la Străulești cu indicativul *"neidentificat"*? Își poate schimba firea un impulsiv care sare la gâtul ziariștilor care îi pun întrebări incomode? Un politruc care a insultat și jignit ca la ușa cortului în repetate rânduri cu o dezinvoltură nativă pe cei care îl surclasau prin educație și cultură? Un specimen a cărui tipologie se încadrează în categoria celor fără nici un scrupul, care este în stare de orice machiavelism pentru a accede la putere?

Parafrazându-l pe Shakespeare, putem afirma fără teama de a greși: *"Mincinună, numele tău este Iliescu"*.

G. GEORGESCU

ILIESCU-SUPERMAN

—Bogdan COSTEA—

Am tot scris în ultimele materiale publicate în *"Cuvântul Românesc"* despre începerea campaniei electorale. Mulți, însă, mi-au spus apoi că am exagerat puțin. *"Mai e un an și ceva până la alegeri, nu poate fi vorba de campanie electorală"*, mi s'a spus.

Iată, însă, că am avut dreptate. Partidul Domnului Iliescu, PDSR, a ieșit decis la luptă și - oare cum se poate numi asta, dacă nu campanie electorală? - a început să împartă în stânga și în dreapta tricouri cu chipul fostului președinte, materiale publicitare ș.a.m.d. Cu tricourile a ieșit chiar și un mic scandal, căci Ion Iliescu e prezentat în chip de... Superman. Da, fostul președinte se pare că nu și-a găsit o altă modalitate de a ieși în fața electoratului decât în chip de Superman. Vă închipuiți, probabil, reacția oamenilor, a presei, a politicienilor, la vederea noului *"salvator"* al României.

Nu numai PDSR vorbește, însă, de alegeri. În Convenție este încă la mare modă discuția privind separarea P.N.L. de C.D.R. pentru alegerile locale. Partidul Domnului Mircea Quintus e de părere că va fi mai bine ca la alegerile locale, în unele localități, să se meargă pe liste separate CDR-PNL. *"Așa avem șanse mai multe"*, spun liberalii, dar punctul lor de vedere este contrazis cu vehemență de PNȚCD. Țărăniștii spun că nu au nimic împotrivă ca liberalii să părăsească Convenția. *"Să o facă, dar nu numai în unele circumscripții, ci peste tot. Să iasă cu totul din CDR și apoi, dacă vor, în toamnă, să facă cerere de reintrare pentru alegerile generale"*, spun șefii PNȚCD și, în același timp, ai Convenției. Situația este în continuare foarte încurcată, nici unul dintre aceste două partide puternice nu vrea să cedeze, vrea să-și impună punctul de vedere, așa că disputa continuă.

Partidul Democarat a început și el cartea campaniei electorale. Încă de acum democrații au anunțat că după alegeri ar vrea să facă unele alianțe, printre cei menționați fiind Partidul Social-Democrat Român (Sergiu Cunescu) și Alianța pentru România (Meleșcanu). De asemenea, democrații au spus că vor să facă alianțe preelectorale cu mai multe partide prin care să se asigure o campanie electorală (cea oficială) decentă, fără atacuri și jigniri reciproce. Un pact de neagresiune.

Am scris, în numărul trecut, de faptul că Președintele Emil Constantinescu va candida și la alegerile din 2000, sprijinit de CDR. Lui i se adaugă, iată, fostul președinte Ion Iliescu, și fostul Ministru de Externe Teodor Meleșcanu. Dacă în numerele trecute vorbeam doar de zvonuri privind dorința acestora de a ocupa fotoliul Cotrocenilor, iată că acum totul e oficial, ei au confirmat alegerea acestui drum pentru 2000. În aceste condiții, Adrian Năstase va mai trebui să aștepte, probabil, încă patru ani pentru a candida din partea PDSR. Dacă nu cumva până atunci se plisctisește să fie mereu numărul 2 după Iliescu și părăsește partidul. Greu de crezut, însă, așa ceva, firele care-i leagă pe cei doi fiind nu numai politice.

Campania electorală a început să se simtă și în PNȚCD. Din câte se pare, președintele Ion Diaconescu pare tentat ca într'un viitor apropiat să cedeze prim-planul partidului unui conducător mai tânăr. Chestionat pe această temă, Premierul Radu Vasile s'a arătat imediat interesat de a deveni viitorul președinte al PNȚCD. *"Da, m'ar tenta*

să candidez la președinția partidului", a răspuns ferm premierul, iscând și acum două curente de opinie. Unii, mai ales cei mai în vârstă, sunt de părere că ar fi bine ca Radu Vasile să facă mai multe ca premier și să lase altfel de griji la o parte. Alții, aripa tânără a partidului, sunt de părere că e foarte bine că Radu Vasile și-a exprimat disponibilitatea de a deveni președintele partidului în cazul retragerii lui Ion Diaconescu. Ministrul de Interne Constantin Dudu Ionescu, un apropiat al premierului, i-a sărit acestuia în ajutor și se dovedește a fi, cel puțin în acest moment, principalul său aliat. Oricum, până în primăvara anului viitor, când va avea loc Congresul partidului, nimic nu se poate schimba. Polemica, însă, e deja iscată.

Campanie electorală. Sunt cuvintele care, moment de moment, contează cel mai mult pentru majoritatea politicienilor dela noi. Sau, altfel spus, așa cum a afirmat un analist politic celebru la noi, din patru în patru ani în România sunt alegeri, iar în rest pregătirea pentru ele...

PERSEVERENȚĂ ÎN IGNORANȚĂ

—Denami HAIDER—

Arătam cândva, într'un articol (apărut în numărul 240 al acestei publicații) că foarte cunoscutul politician Adrian Năstase, având prea slabe cunoștințe gramaticale, a putut rosti agramatismele următoare, subliniate de noi: *"În prezent, din Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa fac parte cincizeci și una de state"* și *"Îi venim noi de hac celui căruia e împotriva noastră"*.

Recent, anume în timpul vizitei la București a papei Ioan Paul al II-lea, Domnul Adrian Nastase a declarat, în cadrul convorbirii televizate din seara zilei de 8 Mai 1999, că România este, ca număr de credincioși, a doua țară ortodoxă, după Rusia. Însă adevărul spune că suntem, din acest punct de vedere, pe locul al treilea. Pe locul al doilea se situează Ucraina.

Rezultă de aici că elevul de odinioară Adrian Năstase trebuia să rămână corigent și la istorie, nu numai la limba română. Astfel, ar fi învățat mai bine la cele două obiecte de studii și n'ar mai fi căzut în nici una dintre cele trei capcane.

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

ION ILIESCU ŞI PETRE ROMAN TREBUE SĂ FIE ALĂTURI DE GENERALII STĂNCULESCU ŞI CHIŢAC

Aurel BĂDĂIAN

Tribunalul Militar dela Bucureşti i-a condamnat la 15 ani de puşcărie pe generalii Victor Athanasie Stănculescu şi Mihai Chiţac pentru uciderea la Timişoara, în perioada 16-22 Decembrie 1989, a circa 70 de persoane şi rănirea a peste 200.

Aceasta este prima decizie a justiţiei române care identifică vinovaţi ai crimelor savârşite în Decembrie 1989. Semnificativ, decizia justiţiei se referă numai la Timişoara şi demn de luat în seamă numai la perioada de până în dimineaţa zilei de 22 Decembrie, când dictatorul Nicolae Ceauşescu a fugit, iar puterea a fost preluată de grupul Iliescu-Roman. Totodată, este pentru prima dată când se recunoaşte public că Armata a tras în Decembrie 1989 împotriva demonstranţilor, cel puţin la Timişoara. Acest fapt face ca în decizia Tribunalului să se ceară Armatei ca împreună cu cei doi generali condamnaţi să plătească despăgubiri de circa 30 miliarde lei (aproximativ 2 milioane de dolari) familiilor celor ucişi la Timişoara, în Decembrie 1989. Această decizie a provocat o reacţie dură din partea Armatei în frunte cu Ministrul Apărării, Victor Babiuc. Demn de remarcat că, practic, nimeni nu neagă faptul că Armata a tras în Decembrie 1989, dar aşa cum spune Ministrul Babiuc *"au fost şi alte forţe speciale"*. Actualul ocupant al portofoliului apărării nu dă alte amănunte dar sugerează că printre militari au fost trupe speciale, probabil ale Securităţii şi Miliţiei, care împreună cu unele trupe ale Armatei, au tras. Victor Babiuc nu merge însă până la capăt în aceste dezvăluiri care - dacă Domnia Sa are într'adevăr date concrete, ar putea lămuri proveniența celor care au tras în Decembrie '89 şi poate ar scoate Armata din culpă. Până nu va lămuri acest aspect, Victor Babiuc trebue să accepte - ceea ce recunoaşte implicit - şi anume că unele cadre ale Armatei au tras. Problema implicării Armatei este un subiect foarte delicat. Conform sondajelor, Armata este alături de Biserică, instituţia care se bucură cel mai mult de încrederea populaţiei. Totuşi ar trebui specificat că popularitatea este a Armatei de astăzi, nu a forţelor de represiune de dinainte de Decembrie 1989. Confundarea celor doi generali cu întreaga Armată a fost, de fapt, diversiunea pusă la cale de duetul Iliescu-Roman, susţinuţi de un grup de generali ai Armatei.

Nu în ultimul rând, Iliescu şi Roman se unesc acum pe aceeaşi baricadă din faptul că, ducerea la capăt a cercetărilor din Decembrie 1989, duce implicit la ei şi la generalii care i-au ajutat prin diversiune să rămână la Putere. Duce, dacă vreţi, la celebrul complex militar, element cheie al regimurilor comuniste, create de Moscova, care a pregătit tele-revoluţia română şi a dat baza logistică şi nu în cele din urmă a ucis oameni pentru ca grupul lui Iliescu şi Roman să rămână la putere. Acelaşi *"complex militar"* a continuat scenariul în Martie 1990 la Târgu-Mureş şi apoi în Iunie acelaşi an la Bucureşti.

Toate aceste evenimente sunt legate între ele, iar vinovaţii sunt aceiaşi. O cercetare independentă trebue să meargă până la capăt şi să aducă în faţa Justiţiei toţi vinovaţii. De aceea trebue în primul rând ca justiţia să cerceteze şi ceea ce s'a întâmplat începând din 22 Decembrie 1989, nu numai înainte. Căci - există numeroase dovezi că - întreaga mascaradă pusă la cale din după amiaza de 22 Decembrie, când au apărut *"teroriştii"*, a fost pusă la cale de Iliescu şi Roman, pentru a-şi conserva Puterea şi a împiedica orice mişcare de protest. Să ne amintim de mitingul prevăzut în Piaţa Palatului Regal în 24 Decembrie, care avea ca scop să se ceară alungarea comuniştilor din FSN. Brusc, au apărut teroriştii şi întreaga mişcare a fost zădărnicită, cu rezultatul ştiut, şi anume menţinerea la Putere, timp de şase ani, a neo-comuniştilor şi a complexului militar de tip sovietic.

Să nu uităm că generalul Stănculescu a fost mult timp ministrul economiei naţionale, iar apoi un prosper om de afaceri. Iar el şi alţi reprezentanţi ai *"complexului militar"*, cu securiştii lui Pleşiţă şi Măgureanu, deţin în prezent frânele economicului.

Armata trebue să fie sinceră cu ea însăşi. Ca peste tot, atât în Miliţie cât şi în Securitate, au existat grupări comuniste până în măduva oaselor care vroiau menţinerea lui Ceauşescu la Putere, altele dorind un regim *"mai luminat"*. Unii au tras, alţii nu... Armata, pentru a-şi menţine popularitatea, trebue ca, ea singură, să-şi facă curăţenie în propria ogradă. Adică să ducă la capăt ceea ce este în plan de ani de zile : *"Charta Albă a Evenimentelor din Decembrie 1989"*. Acolo, Armata trebue să arate care sunt vinovaţii şi să se descotorosească de ei, trimiţându-i în faţa Justiţiei. Astfel, prin ea însăşi, Armata se va curăţi. Acoperind vinovaţii, ca până acum, nu va face decât să se indentifice cu aceştia.

SINDROMUL ŞERBĂNOIU

Mihai CREANGĂ

Se petrece, de mai mult timp, în România un fenomen ciudat - îl voi numi sindromul Şerbănoiu, după numele generalului (în rezervă, acum) care a fost şeful Inspectoratului judeţean Cluj al Ministerului de Interne în Decembrie 1989.

După cum se ştie, atunci, şi la Cluj au murit, sau au fost răniţi oameni, au fost arestaţi şi torturaţi oameni doar pentrucă au protestat împotriva inumanei dictaturi comuniste, împotriva tiraniei clanului Ceauşescu. Să fi fost Ioan Şerbănoiu absolut inocent în acele condiţii şi în postura de conducător al Securităţii şi Miliţiei din oraşul (şi judeţul) Doamnei Cornea? Se pare că el însuşi aşa se consideră... Şi pentrucă a fost totuşi arestat un pic la începutul anului '90, şi pentrucă, de atunci, justiţia română l-a declarat, în două procese privind represiunea asupra revoluţionarilor clujeni, de două ori nevinovat, Ioan Şerbănoiu a dat, de curând, statul român în judecată, cerând daune morale şi materiale de 1,5 miliarde lei!

În loc să-şi pape liniştit pensia de general în rezervă, o pensie care este de câteva ori mai mare decât cea a unui profesor universitar cu vechime completă, Ioan Şerbănoiu -care şi de n'ar fi făcut nimic în Decembrie '89, tot ar fi meritat arestat pentru ce făcuse până atunci, ani mulţi - cere dela mult-iertătorul stat român un purcoi de bani (aproximativ 1.000.000 dolari), căci se simte nedreptăţit, pentru cele câteva zile cât a fost reţinut (cu tot respectul, nu ne îndoim!)...

Ce ar trebui să-i ceară, atunci, lui Ioan Şerbănoiu şi statului pe care l-a apărat el cu pistolul şi cu bastonul, cei care au stat nu câteva zile, ci ani, ani mulţi, de temniţă grea, tortură, muncă epuizantă, înfometaţi ? Păi, se pare că nu numai că n'au dreptul să ceară nimic, dar chiar vor fi încarceraţi din nou. Cel puţin aşa le-a promis Miron Mitrea, un malac de şofer ajuns întâi lider sindical, apoi membru în PDSR (partidul lui Ion Iliescu), apropiat al lui Adrian Năstase, deputat şi vicepreşedinte al partidului amintit. Pe ce se bazează această nemaipomenită insolenţă, care sfidează şi bunul simţ al unui rinocer?

Şoferului Mitrea, care a trecut dela volanul vreunui prăpădit de camion român la volanul unui Jeep Grand Cherokee, când nu se răstoarnă pe bancheta din spate a vreunui Mercedes, i s'a urcat pur şi simplu la cap. Iar ultimele sondaje de opinie, care consacră o ascensiune absolut nemeritată a PDSR, i-or fi luat şi bruma de minte ce-i mai rămăsese!

Dar generalul - care toată viaţa lui n'a făcut decât să vegheze şi să ajute un sistem criminal, terorizând, bătând, arestând - generalul Şerbănoiu este şi mai monstruos în pretenţiile sale; fiindcă dacă neomenească dorinţă a lui Miron Mitrea s'ar putea, prin absurd, împlini, generalului Şerbănoiu nu i s'ar părea deloc absurd să-i aresteze el pe aceşti înrăiţi *"duşmani ai poporului"*. Şi mamă-mamă ce-ar mai păţi dacă ar intra acum pe mâna lui!

Tocmai de aceea i-am dat sindromului acesta apărut de curând în România şi care, la drept vorbind, nu poate fi identificat prin

vechea zicală *"pe cine nu laşi să moară nu te lasă să trăieşti"*, de aceea i-am dat numele generalului şi nu al şoferului. Deşi s'ar putea chema, poate - ar fi şi mai exact, sindromul Mitrea-Şerbănoiu. Dar ar fi să-l nedreptăţim pe Ion Iliescu. Şi, oare, numai pe el?

RĂUL ACTUAL

Urmare din pag.1

monolitic", care le-a asigurat locul de muncă prost plătit (dar de unde furau într'o voioşie, pe principiul arhicunoscut în comunism: *"are statul, are şi băiatul"!*)

- după Noembrie '96, hoţii de comunişti *"democraţi"* ai lui Roman i-au şantajat pe bătrânii şi naivii ţărănişti, cu ultimatumuri şi declaraţii populiste, reuşind să-i compromită grav, prin manevre demagogice de culise, să-i facă să renunţe la premierul capabil şi onest Victor Ciorbea, care perfectase programe viabile de reformă economică, în valoare de 11 miliarde de dolari (PD-eii romani şi băseşti invocând atunci pretextul aberant al *"lipsei de reformă!"*)

- de zece ani viaţa Românilor este un zbucium permanent, vor categoric reformă, dar nu la întreprinderea lor, vor bani mulţi, dar cu efort minim şi aşteaptă în zadar dela Coaliţia aflată la guvernare să li se explice clar şi amănunţit ce se urmăreşte pentru România de mâine, dacă mai pot spera într'o stabilitate şi siguranţă!

- profesioniştii secu şi activiştii roşii mari şi mărunţei (pe mână cu secu) au compromis în România comunismul, iar mai nou capitalismul, fiindcă după Decembrie '89 *"tătucul"* Ilici i-a repauzat în primele trei luni, apoi i-a reactivat în funcţiile publice cheie, transformându-i în multimiliardari peste noapte şi controlând la fel de eficient societatea civilă! Acum, în democraţie, aceiaşi securişti deveniţi SRI-işti sunt din nou ce-au fost în dictatură, ba mai mult, învârt hoţii de mii de miliarde, sunt AGA-mani şi valutari cu conturi grase în băncile străine, iar odraselele li se răsfaţă în lumea civilizată!

- dela începutul acestui an, comuniştii bogătaşi şi influenţi din PDSR şi sateliţii săi, care dispun de ziare şi posturi de radio şi televiziune, locale şi centrale, au pornit atacul mişelesc asupra Puterii actuale, pentru a o compromite în ochii şi mintea slăbuţă a amărâştenilor creduli, forţând alegerile anticipate şi ameninţând cu represaliile timidele încercări ale *"justiţiei"* de a face puţină lumină în clanul magnaţilor purpurii, care patronează acţiunile politice şi economice;

- pedesereii iliişti şi-au comandat pe *"verzişori"* sondajele de opinie, care să impresioneze electoratul miop şi *"slab de înger"*, dar îşi savurează prematur procentajele inflamate, clamând *"schimbarea... schimbării"*, stoparea procesului de reformă economică şi instituţională, a perspectivelor de integrare euro-atlantică şi revenirea ţării sub tutela ruseacsă!!

Este uluitor ce carte mare joacă acum slugile Ruşilor, în frunte cu Ilici şi alţi demnitari de rang înalt din politică, poliţie, justiţie, armată, administraţie în apropiatele alegeri care vor decide soarta generaţiilor viitoare în România. Lupta va fi crâncenă, Rusnacii având enorm interes strategic să menţină controlul asupra României, Serbiei şi Muntenegrului, spre Marea Adriatică!

Pe fondul haosului şi al sărăciei din ţară, *"dragii"* noştri tovarăşi devotaţi Rusiei *"mamă"*, conduşi de şcolarul moscovit Ilici Iliescu, după ce au ratat *"la mustaţă"* lovitura de forţă a *"mironiadelor"* din iarnă, se agaţă acum disperaţi, cu dinţii şi cu unghiile de ultima speranţă: victoria cât mai curând la urne, cu orice preţ şi prin orice mijloace!

Radu ŞTEFĂNESCU

STRATEGIA DE SECURITATE NAŢIONALĂ

Roxana IORDACHE

Preşedintele Emil Constantinescu a prezentat în faţa Parlamentului, Strategia de securitate naţională. Un demers cu atât mai binevenit cu cât el s'a produs cu o întârziere de nouă ani. O asemenea iniţiativă era necesară încă din 1990. După căderea regimului comunist, România trebuia să-şi definească sistematic, obiectivele naţionale privind politica internă şi externă. Numai că regimul Iliescu a fost mai preocupat de putere decât de interesele ţării. De aceea, în frunte cu ex-preşedintele, foştii guvernanţi au dus o politică a improvizaţiei profitabile unor grupuri de interese provenite din eşaloanele structurilor comuniste, pe plan intern, iar pe plan extern s'au limitat la tactici conjuncturale, fără preocupare pentru strategie. Lipsindu-le definiţia şi obiectivele, reformele economice şi instituţionale s'au împotmolit într'un haos deopotrivă legislativ şi administrativ. De asemenea, absenţa strategiei în politica externă a cantonat România într'o poziţie de pasivitate şi confuzie. Caracterul retrograd al regimului Iliescu a determinat izolarea ţării noastre şi demoralizarea populaţiei. Persistenţa centralismului economic generator de corupţie şi evenimente politico-sociale de genul mineriadelor erau o antirecomandare pentru integrarea României în lumea liberă. In acel context, ca să-şi salveze puterea, regimul Iliescu dădea vina pe o anume politică preferenţială a Vestului, alimentând nefasta manie a persecuţiei la Români şi impresia că, după precedentul Yalta, politica internaţională a sferelor de influenţă se redefinise la Malta. O rimă comodă, prin care guvernanţii îşi justificau lipsa de iniţiativă, promovând refrenul lamentaţiei izolaţioniste şi lansând reproşuri penibile la adresa Occidentului. Cu toate sau tocmai pentrucă regimul Iliescu era cauza izolării României.

Neinteresat sau incapabil de a promova o strategie de securitate naţională, regimul Iliescu a prcaticat o politică externă duplicitară. Pe plan declarativ, în sensul integrării euro-atlantice. În realitate, orientat ideologic şi economic spre Est, raportarea la Vest fiind exclusiv în sensul solicitărilor de asistenţă financiară. Duplicitate pe care Vestul a sancţionat-o. Ca să elaboreze o strategie de securitate naţională, e elementar că regimul Iliescu ar fi fost în situaţia să abandoneze duplicitatea şi să formuleze o politică fermă de alianţe. Iniţiativa anacronică a Tratatului cu URSS, purtând semnăturile liderilor de azi ai PDSR, Ion Iliescu şi Adrian Năstase, dacă s'ar fi concretizat, ar fi lăsat pe seama Rusiei viitorul României, guvernanţii de atunci fiind dispuşi să cantoneze deliberat ţara noastră în vechea sferă de influenţă stabilită după cel de-al Doilea Război Mondial. Ulterior, Domnul Iliescu acuza

Continuare în pag. 7

PROIECŢIA ÎN VIITOR SAU MIRAJUL DEŞERTULUI

Viorel PALTIN

De mai bine de o jumătate de veac, poporul român se află în postura emirului din cunoscutul poem al lui Macedonski. Emirul, străbătând deşertul, credea că în zare deslușea minaretele strălucitoare ale unei cetăţi minunate (Bagdadul) şi, răzbit de oboseală, de foame şi sete, năzuieşte, cu ultimele eforturi, să ajungă la limanul făgăduinţei. Numai că totul nu era decât o amăgire, o nălucă a deşertului, care închipuie forme ce se translează egal, pe măsură ce nenorocitul cavaler al speranţei crede că se apropie de ţintă...

Vreme de mai bine de o jumătate de veac li s'a tot spus Românilor că dincolo de zare îi aşteaptă *"viitorul de aur al omenirii"*, societatea perfectă, fără traume şi fără sărăcie, în care fiecăruia i se va da după nevoi... Comunismul a fost prezentat (prin contrast cu sărăcia lucie pe care majoritatea poporului o percepea nemijlocit) ca o zonă promisă a abundenţei şi îndestulării, ce s'ar afla după prima cotitură. Copiii cu cravată de pionier erau învăţaţi că ei vor fi *"generaţia care va trăi în comunism"*. Şi s'au făcut pionierii mari - unii au devenit bunici - li s'au lungit urechile, dar n'au mai ajuns să trăiască în *"raiul pământean"* promis de Marx, Engels, Lenin, Stalin, Dej sau Ceauşescu..., împreună cu toţi activiştii...

Într'o bună zi, Timişoara a explodat, apoi Sibiul, Bucureştiul şi toată ţara. Mirajul comunismului, întreţinut artificial atâta amar de vreme, s'a prăbuşit în numai câteva zile. Noi promisiuni au hrănit noi speranţe. O nouă *"Fata Morgana"* a fost regizată în culisele politicianiste, iar poporul, înflăcărat de noi perspective, a putut fi dus din nou de nas, fiind făcut să creadă în iluzii...Vreme de şapte ani, rând pe rând, imaginile din zare s'au evaporat, în timp ce scamatorii *"cinici"* şi *"realişti"* au pus mâna pe mari părţi din finanţele şi economia naţională. Economia de piaţă a devenit un fel de junglă a mafiei, ceea ce s'a numit *"capitalism sălbatic"*. Devenise astfel cât se poate de clar că Românii fuseseră din nou înşelaţi. Mai rămânea totuşi o speranţă, concretizată sub forma a ceea ce s'a numit Convenţia Democrată Română (CDR) - o coaliţie de formaţiuni politice şi organizaţii civice, unele cu solide tradiţii democratice. În Noembrie 1996, CDR avea să preia, pe calea unor alegeri care au ţinut ţara întreagă cu sufletul la gură, parţial puterea. O nouă promisiune - amăgitoare? - se profila în zare, condensată în sloganul politic *"schimbarea în bine"*. Bine zis, cu adevărat, pentrucă de schimbare *"în rău"* avusesem tot timpul parte mai înainte!

Trei elemente au defavorizat chiar dela început opţiunea politică - în favoarea CDR - a electoratului: 1. - faptul că Convenţia nu a reuşit să obţină o majoritate, parlamentară suficientă, spre a guverna singură, de unde nevoia de a recurge la o coaliţie, în principal cu USD şi UDMR. Acest lucru a dus la constituirea mai multor centre de autoritate în jurul guvernului, de unde şi bulversarea conducerii, a autorităţii şi a răspunderii; 2. - insuficienta pregătire politică şi tehnic-administrativă a celor care s'au instalat la putere, atât la centru cât şi în judeţe, fapt ce a condus la activităţi iniţiate şi îndeplinite *"după ureche"*, adică la diletantism; 3. - indecizia, ezitările şi incoerenţa actului de guvernare.

Este cert că - indiferent de scuzele invocate ulterior - cu aruncarea răspunderilor dela unii la alţii - CDR n'a reuşit să demareze schimbarea în bine promisă.

Guvernul a comis greşeala de neiertat de a nu fi încercat să-şi facă din mers - la toate nivelurile - un lot masiv de cadre noi de conducere. Ar fi fost vorba în primul rând de promovarea curajoasă a tinerilor. Nici preşedintele, nici şefii PNŢCD şi nici factorii de conducere din ministere n'au înţeles un lucru elementar, că o schimbare profundă a ţării nu se poate face menţinând la cârmă oameni care pot cel mult să se reformeze, în înţeles cameleonic, în funcţie de interes, dar nu pot să se schimbe fundamental! Era, deci, de luat în discuţie chestiunea morală.

Poate totuşi *"schimbarea în bine"* nici n'a fost dorită în cercurile politice care au lansat-o - demagogic? -, iar noi, oamenii de rând, care am determinat prin votul nostru preţios succesul CDR în alegeri am fost din nou doar victime ale fenomenului care produce iluzii în deşert...

Prima speculaţie de această natură a fost prilejuită, surprinzător, tocmai de Preşedintele Constantinescu, când a declarat, spre stupoarea multora, că Punctul 8 al Proclamaţiei dela Timişoara s'ar fi înfăptuit prin ultimele alegeri. Probabil aşa se face că au fost menţinuţi în funcţii - unii chiar promovaţi - în diplomaţie sau în serviciile speciale de maximă sensitivitate pentru interesul naţional - oameni compromişi prin zelul cu care lucraseră sub Ceauşescu şi Iliescu.

În acest moment dramatic pentru ţară, necesitatea adoptării unor măsuri energice, radicale în promovarea curajoasă a valorilor se impune cu stringenţă. Nu e vorba de acţiuni vindicative, de pedepsire sau represiune, ci de o aşezare în poziţie verticală a instituţiilor statului, răvăşite de o birocraţie hârşită în rele şi care continuă să fie net dominată de elemente *"alese"* de fostul PCR, pe baza dosarului şi a *"originii sănătoase"*. Dacă acest lucru nu se va realiza - şi timpul pare să nu mai aibă răbdare - CDR şi forţele care o susţin vor pierde iremediabil şansa de a transforma în bine România (presupunând că doresc sincer aceasta), iar Convenţia va plăti un tribut greu în faţa electoratului şi a istoriei.

Am afirmat de nenumărate ori că o ţară nu se poate guverna din birouri. Oameni capabili există, dar aceştia trebue descoperiţi (atât în Capitală cât şi în restul ţării), atraşi şi puşi în valoare. Din acest punct de vedere nu s'a făcut aproape nimic. În posturi şi-au făcut loc carieriştii recrutaţi din rândul clicilor de partide, indivizi propulsaţi de interese din culise, de clan sau de forţele malefice din umbră (mafia). S'a creat astfel, în toate sferele, o funcţionărime care, prin ceea ce face şi prin ce nu face, complică la nesfârşit viaţa cetăţeanului şi ruinează finanţele ţării.

Se poate spune că promisiunile Coaliţiei guvernamentale s'au dovedit vorbe goale, vane proiecţii în viitor... iar România începe să semene tot mai mult cu un deşert al speranţei.

ARTIFICIALA CREŞTERE A PDSR

Ovidiu BANCHEŞ

Creşterea PDSR în sondajele de opinie din ultimul timp este una artificială. Ea este rezultatul percepţiei deformate asupra realizărilor principalului partid de Opoziţie. Creşterea preţurilor, scăderea nivelului de trai, pierderea încrederii populaţiei în instituţiile statului, coroborate cu alte motive de nemulţumire au plasat, conjunctural, PDSR, în topul preferenţielor electoratului.

Mesajul politic al acestui partid continuă să fie unul demagogic, axat pe atacuri împotriva celorlalţi actori politici. Cea mai bună imagine a comportamentului distructiv al PDSR o constituie contribuţia acestuia la derularea procesului legislativ în Parlament. Sesizările de neconstituţionalitate asupra unor acte normative au fost dublate de atacuri împotriva instituţiilor statului. Succesele înregistrate în sondaje au sporit capacitatea de şantaj a PDSR. Cele 39 de procente adunate la începutul lunii Iunie, potrivit barometrului Institutului Metro Media Transilvania i-au încurajat pe membrii partidului lui Ion Iliescu să trateze *"de sus"* cu formaţiunile Coaliţiei guvernamentale. PDSR a tergiversat adoptarea Legilor proprietăţii, sub masca bunelor intenţii de perfecţionare a acestora. Declaraţiile politice au căpătat o tentă agresivă, accentuată gradat până la nivelul limbajului suburban. Raporturile PDSR cu partidele surori din Opoziţie au cunoscut momente de tensiune. Parlamentarii PUNR i-au acuzat pe pedeseriştii că şi-au însuşit în comisiile de specialitate amendamente care nu le aparţin. PRM s'a plâns că PDSR i-a trădat, votând unele acte normative împreună cu partidele dela putere.

Liderii Coaliţiei au tratat comportamentul pedeseriştilor cu prudenţă. Speriaţi de rezultatele sondajelor, partidele de guvernământ au făcut numeroase concesii şi i-au invitat pe *"supermani"* la masa dialogului. Au suportat toate mofturile privilegiaţilor opiniei publice în speranţa unui suport solid pentru adoptarea legilor proprietăţii. În cele din urmă, iritaţi de politica de supralicitare dusă de PDSR, Coaliţia s'a lipsit de ajutorul acestuia, s'a mobilizat şi a votat singură în câteva legi.

Sondajele amintite relevă, la cote ridicate, aşteptările oamenilor faţă de adoptarea Legilor proprietăţii. O parte dintre aceştia ar vota, mâine, paradoxal cu PDSR. Potrivit Constituţiei din 1991, elaborată tot de oamenii lui Iliescu, proprietatea în România este doar *"ocrotită"*, nu şi *"garantată"*. Baza constituţională le-a permis foştilor guvernanţi să conceapă o serie de acte normative interpretabile, generatoare de stări conflictuale între pretendenţi. Retrocedarea terenurilor agricole către proprietarii de drept, a rămas după zece ani dela revoluţie, un deziderat. Fără pământ, antrenaţi în litigii costisitoare, ţăranii voteaă, totuşi, cu Iliescu şi PDSR. Abilitatea oamenilor lui Iliescu în tehnicile de manipulare ale opiniei publice îşi spune din nou cuvântul. Beneficiind de un fond propice creşterii numărului de simpatizanţi, PDSR profită din plin de inconstistenţa culturii politice. Sondajele relevă o multitudine de evaluări negative ale direcţiei în care se îndreaptă ţara. Alegătorul tipic al PDSR, spun sociologii, este de găsit cu preponderenţă în mediul rural, mai ales în zona extracarpatică. Este o persoană cu venituri scăzute, cu o atitudine nefavorabilă reformei economice pe care nu o înţelege şi cu o adversitate crescută faţă de CDR, din cauza scăderii nivelului său de trai. Acelaşi alegător crede că este mult mai bine cu un singur partid pe scena politică, el neînţelegând democraţia şi nici jocul politic. Vârsta celui care i-ar pune pe pedeserişti, din nou, în fruntea ţării, *"bate"* dela 35 de ani în sus, mai arată analiştii sondajelor de opinie.

Succesul PDSR nu poate fi însă explicat doar prin predilecţiile sociologice ale analiştilor. Procentul ridicat înregistrat de partidul lui Iliescu are o altă cauză - apariţia grupurilor anemice.

Acestea apar spontan când mai mulţi indivizi răspund similar la dezamăgire, frustrare sau la emoţii puternice. Pentru o societate aflată în tranziţie prelungită, cum este cea românească, manifestările de apatie faţă de clasa politică se intensifică gradat. Oamenii reacţionează prin amendarea conducătorilor în favoarea alternativei. De un astfel de sprijin beneficiază în acest moment PDSR. Suportul este inconsistent şi el nu duce obligatoriu la succesul electoral. Dacă partidele Puterii nu vor irosi inutil timpul rămas până la alegerile din anul 2000 şi vor promova cu succes legile necesare reformei, reacţia maselor le-ar putea fi favorabilă.

STRATEGIA DE SECURITATE NAŢIONALĂ

Urmare din pag. 6

Occidentul că ne discriminează, deşi el fusese cel care exprimase opţiunea limitativă pentru alianţa cu Moscova. După căderea URSS, regimul Iliescu a început baletul Est-Vest. Nici o clipă foştii guvernanţi n'au propus abandonarea vechii orientări ca pe o opţiune greşită şi elaborarea unei strategii naţionale de integrare euroatlantică. Regimul Iliescu s'a manifestat în permanenţă sub comandamentul *"să nu-i supărăm pe Ruşi"*, de parcă România nu ar fi fost un stat naţional, independent şi suveran. Acum, ajuns în Opoziţie, preşedintele PDSR, Domnul Ion Iliescu, practică aceeaşi politică duplicitară, cu aspect propagandistic, promovând un anti-rusism de circumstanţă şi la fel de anacronic din perspectiva relaţiilor internaţionale ca şi demersul Tratatului cu URSS. Duplicitatea Domnului Iliescu, a partidului şi aliaţilor săi se vădeşte clar după faimosul articol din *"Washington Post"*, în care cerea izolarea Rusiei. Domnul Iliescu, PDSR şi partidele aliate se pronunţă împotriva izolării lui Miloşevici, condamnând embargoul Guvernului României în acest sens. În sensul comunităţii euroatlantice, în care, astfel, deja ne integrăm. Domnul Iliescu şi compania persistă în această atitudine ridicolă (şi contrară, de altfel, chiar intereselor Serbiei de democratizare, şi implicit planului de stabilitate în Balcani), cu toate că până şi Rusia l-a abandonat pe Miloşevici, urmându-şi propriile interese financiare, pentru care a acceptat, pentru prima dată după războiul rece, să participe la o misiune internaţională sub comanda forţelor aliate. Obtuzitatea PDSR faţă de interesele naţionale a fost demonstrată şi în momentul în care s'a opus solicitării Preşedintelui Constantinescu privind aprobarea parlamentară a tranzitului de trupe NATO, cehe şi poloneze pe teritoriul României.

Partidul Domnului Iliescu a ridicat obiecţii şi faţă de prezentarea strategiei de securitate naţională de către şeful statului în faţa Parlamentului ţării. Liderii PDSR au afirmat că Strategia ar fi trebuit supusă dezbaterii parlamentare. Poate pentru ca să propună revenirea României la politica duplicitară, abandonarea reformei şi întoarcerea în zona gri, tocmai când s'a definit ca stat sigur pe obiectivele sale naţionale şi determinat să-şi construiască destinul internaţional.

Roxana IORDACHE

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE
CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:
*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII
*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)
* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89
ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE
CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:
ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

CIRCUL DE PE MALUL DÂMBOVIŢEI

—Aurel S. MARINESCU—

Cu ocazia vizitei D-lui Valeriu Stoica în SUA, am avut şansa să-l întâlnesc pe Ministrul Justiţiei româneşti şi numărul 2 în PNL. Plăcerea de a-l cunoaşte pe sus-numitul domn a fost datorată amabilei invitaţii a D-lui Consul Eugen Şerbănescu, care a dat un cocktail cu ocazia prezenţei în New York a acestuia.

I-am pus două întrebări la care Dl. Stoica a răspuns *"pe lângă"*. Din răspunsurile sale, s'a degajat un optimism bogat : legi aflate pentru votare la Senat, proiecte de legi şi planuri la Guvern în studiu, iar ceea ce nu s'a făcut se datorează partenerilor de Coaliţie.

N'am intenţionat o confruntare cu acela care, până la 35 de ani, era decanul Facultăţii de Drept, iar la 36 de ani Rectorul Universităţii din Bucureşti (în plină epocă ceauşistă) şi care, după 1989, a căzut cu parașuta în ograda liberală a D-lui Quintus. Cum a devenit liberal, ce l-a atras la liberalism, nu l-am întrebat; nu am vrut să-l pun în situaţia să-mi dea un anume tip de răspuns, considerându-mă un naiv încrezător şi apoi să reacţionez.

După Dl. V. Stoica, totul este bine şi este loc şi de mai bine şi ar fi fost rău de nu ar fi fost Coaliţia. In acest sens, a răspuns la toate întrebările din sală.

Numai că ştirile venite din ţară ne arată o cu totul altă realitate, care este dureroasă şi în acelaşi timp caragialescă. Astfel vom înşira câteva noutăţi mai semnificative:

1. Birourile din teritoriu ale deputaţilor şi senatorilor au costat 65 de miliarde lei, ceea ce înseamnă 15% din sumele alocate Parlamentului şi mă întreb ce rost au aceste birouri. Le apără oare *"aleşii"* interesele celor pe care teoretic îi reprezintă?

2. Birourile parlamentare sunt deschise pe cheltuiala statului.

3. Pentru aceste birouri din teritoriu conform legii, deputaţii pot deconta ce vor pentru dotarea lor. Astfel, valoare totală a achiziţiilor făcute şi decontate numai de deputaţi (nu şi de senatori) a fost de 18.388.539 lei! Aceşti profitori se folosesc de naivitatea românească şi astfel şi-au cumpărat tot felul de lucruri pentru ca în eventualitatea pierderii alegerilor să le treacă în avutul personal, aşa cum a făcut Adrian Nastase, care şi-a luat acasă şi uşa capitonată a biroului său de deputat. Pentru biroul din teritoriu, Remus Opriş şi-a cumpărat un superb radiocasetofon în valoare de 930.000 lei. Asociaţia PDSR-Giurgiu şi-a luat şi ea un radiocasetefon Roadstar, iar deputatul Gh. Albu un aspirator Westpoint de 1.104.999 lei. Nerămânând mai prejos, deputata Puwak Hildegard din PDSR şi-a cumpărat şi ea un CD-ROM 32 x plus *boxe* în valoare totală de 999.180 lei, iar colegii ei din PDSR Galaţi şi-au luat un *scanner* de 900.000 lei. Îmi reamintesc că, la pierderea alegerilor din 1996, senatorii şi deputaţii, precum şi miniştrii guvernului Văcăroiu, când au plecat au devastat totul, luând cu ei nu numai aparatura electronică, telefoanele şi *fax*-urile, dar chiar şi mobila.

4. Singura *"luptă"* între *"aleşii"* poporului este pentru profituri şi avantaje. Pentru aceste avantaje se înjură şi insultă între ei, dând un aspect ţigănesc Parlamentului.

5. În şedinţele parlamentarilor români, nu rareori se aud ţipete, acuzaţii reciproce, insulte şi înjurături, iar absenteismul este ceva normal. Nu de mult timp, cu ocazia discutării în Parlament a Legii Administraţiei Publice Locale, Opoziţia, adică PDSR, a contestat adoptarea legii cu un număr de voturi aflat la limita necesară aprobării unei legi de acest fel. Senatorul PDSR Virgil Popa a arătat că pe lista de votanţi figurau unii senatori care nici nu fuseseră în sală, între care Petre Roman, Niculae Cerveni şi Gyorgy Frunda. La rândul său, senatorul Voicu Valentin Glodean (PNŢCD) a demonstrat că, şi în perioada guvernării PDSR, s'au întâmplat asemenea cazuri şi a cerut ca votul să fie validat.

Escrocii senatori din Opoziţia pedeseristă au strigat *"hoţie"* şi *"ruşine"* şi dela 4 microfoane diferite vorbeau concomitent senatori din majoritatea parlamentară şi din Opoziţie. La un al cincilea microfon vorbea senatorul PRM, Haralambie Cotârcea, care gesticula împotriva senatorilor liberali ai D-lui Stoica, C-tin Muller şi Dinu Secrieru, care îl atenţionau în replică: *"Hai, nu te enerva că ţi se face rău"*.

Senatorul Costică Ciurtin, independent, la votarea unei legi prin care se acordau unele drepturi minorităţilor, a declarat că legea este *"tâmpită"*. Tot sus-numitul l-a făcut mincinos pe senatorul UDMR Gyorgy Frunda, ceea ce a dus la reacţia grupului UDMR, care i-a întors afirmaţia precum că el, Ciurtin, e mincinos. La părăsirea microfonului, acelaşi senator Ciurtin a strigat: *Boule*", în timp ce mai mulţi senatori i-au cerut să-şi retragă aprecierea că Senatul ar fi *"tâmpit"*. Senatorul Costică Ciurtin a încheiat *"bâlciul"* explicând că s'ar fi referit la *"vot"* că ar fi tâmpit, nu la Senat.

5. În orice caz, tâmpit sau nu, Senatul ca şi Camera Deputaţilor se află într'o mare zăpăceală în zonele în care nu s'a întâmplat nimic, în timp ce în zonele inundate, oamenii plâng lângă casele lor.

6. Ai noştri dela putere nu se întrebă de ce refugiaţii albanezi sau sârbi se feresc de România şi au preferat să stea claie peste grămadă în condiţii grele în lagărele din Macedonia şi Albania, decât să fie transportaţi în România. De ce? Pentrucă ei au ştiut cum este viaţa în ţara românească.

7. Investitorii străini se plâng de inconsistenţa legilor şi de amestecul instituţiilor statului, care nu rezolvă, ci încurcă mai rău legile. Noroc cu Dl. preşedinte care şi-a ales drept consilier economic de taină, nu vreun economist cunoscut în relaţiile economice internaţionale, ci pe avocatul new-yoryez Mark Mayer, cel cu Camera de Comerţ româno-americană, care a lucrat la Cotroceni şi pe vremea lui Iliescu. Lucrul acesta i-a făcut pe unii investitori americani să nu mai aibă nici o relaţie cu România, datorită acestui nou consilier personal al lui Constantinescu.

8. Propaganda electorală se vede că a şi început şi în acelaşi timp băncile dau faliment una după alta, societăţile particulare dispar din cauza fiscalităţii, tot mai mulţi umblă confuzi pe la diferite instituţii de stat pentru ajutoare de şomaj care, ca şi pensiile, sunt insuficiente. In acest timp, parlamentarii îşi votează legi ce conţin privilegii pentru dânşii, printre care şi teren de golf, maşină blindată care să le transporte salariile dânşilor etc., etc.

9. Morala în politică nu există. Partenerii din Coaliţia guvernamentală au declarat după câştigarea alegerilor că au încheiat o înţelegere, urmată de un Protocol şi un program de guvernare pentru 4 ani. Neprevăzându-se sancţiuni pentru nerespectarea unor paragrafe din aceste documente şi nici o autoritate supremă care să judece şi să soluţioneze neînţelegerile, s'a creat dela început senzaţia de lipsă de răspundere şi libertatea pentru fiecare de a acţiona după capul lui.

Care era deci realitatea pe care o aşteptam să fie spusă cinstit de ministrul Justiţiei româneşti, Dl. Valeriu Stoica?

Libertatea totală de atitudine, pe care şi-au arogat-o unele partide din Coaliţie este egală cu nerespectarea angajamentelor luate prin semnarea Protocolului încheiat. Să nu uităm că acest program de guvernare a fost prezentat Parlamentului de către coaliţia guvernamentală şi angajamentul a fost luat în faţa Ţării, deci ei nu pot fugi de răspunderea ce le revine.

Care este însă astăzi, situaţia partidelor dela conducere şi din opoziţie?

- PNŢCD este un partid departe de doctrina şi linia morală cerută de regretatul Corneliu Coposu. Infiltrările partidelor politice din România cu oameni care au *"lucrat "* cu Securitatea şi colaborarea cu aceasta duce la declaraţii de felul acesta: *"suntem condamnaţi să guvernăm"*, cum a spus şeful acestui partid. Românii care şi-au dat votul sperând în fermitatea şi perseverenţa PNŢCD pentru realizarea Democraţiei şi asanarea societăţii post-comuniste româneşti, au sperat în Reformă, care nu s'a realizat. Lucrul acesta duce la nemulţumiri, care împreună cu fricţiunile interne, dau o stare de deziluzie oamenilor cinstiţi. Lupta surdă şi dictatura unui grup de mult prea vârstinci şi şterşi, fără merite deosebite, decât anii petrecuţi în închisori, nu pentru acţiuni politice, ci doar pentru apartenenţa la fostul PNŢ Maniu, a făcut posibil acest lucru.

- UDMR, partener la guvernare, un partid etnic care are ca singură preocupare realizarea agendei sale ascunse. Conducătorii acestui partid nu sunt interesaţi de a scoate ţara din criza economică. Din timp în timp, ameninţă cu retragerea dela guvernare, dacă cererile lor nu sunt îndeplinite. Tehnica aceasta a dus la un rezultat pozitiv de fiecare dată.

- PD-ul lui Pedro (Petre Roman-Neülander), un partener care lunar ameninţă cu părăsirea Coaliţiei. Pedeiştii şi-au început campania electorală chiar dela intrarea în Coaliţie. Nerealizarea Reformei, datorată în mod special lor, este pusă acum în spinarea PNŢCD.

- Ceea ce ar fi trebuit să ne spună Dl. V. Stoica este că PNL, un mic partid din Coaliţie, are ca singură preocupare să devină un important partid, care caută printre celelalte formaţiuni liberale *"de buzunar"* adepţi de eventuale fuziuni, ca de exemplu PL-93.

- A mai existat un partener minuscul dar dinamic în coaliţia guvernamentală, partidul D-lui Vosganian, care a părăsit Coaliţia din ridicolul motiv că partenerii săi din CDR nu au aderat la Uniunea Forţelor de Dreapta.

- În ceea ce priveşte Opoziţia, în frunte cu PDSR-ul care a guvernat ţara între 1990-1996, aceste partide au fost pălite de o totală amnezie şi nu-şi mai pot aduce aminte de atacul din Piaţa Universităţii, mineriadele, formarea grupurilor de tip mafiot, care au infiltrat toate structurile economice din ţară. Ei au fost cei care au creat haosul de astăzi, creând o imagine negativă României în lume.

Opoziţia actuală nu poate fi identificată ca respectând Adevărul şi cuvântul dat. Ei folosesc cu multă dibăcie Minciuna, Calomnia, Defăimarea şi chiar insulte şi înjurături la adresa adversarilor.

- Nu putem trece cu vederea nici PRM-ul naţional-comunist al lui Vadim, care are concepte totalitare. Ei recunosc că au o mare parte din membrii fostei Securităţi şi pe miliţienii care au aparţinut ierarhiei fostului PCR. Partidul ameninţă cu răsturnarea ordinii constituţionale din ţară, aşa cum a făcut în câteva rânduri în ultimul timp, vezi ultimele mineriade. În rezumat: o clasă politică formată din indivizi care au aparţinut vechiului sistem, manipulaţi de interese personale sau şantajaţi datorită trecutului lor.

Şi întrebarea cheie rămâne: Cu cine atunci să mergem?

Răspunsul D-lui Stoica trebuia să fie clar, onest şi bazat pe realitatea de azi. Puţin iritat, Stoica a fost pe linia răspunsurilor anterioare: promovăm mulţi tineri în magistratură, elaborăm noi legi şi aşa mai departe. După Dl. Ministru al Justiţiei româneşti , numărul 2 al PNL şi speranţa partidului ca viitor conducător, totul pe malul Dâmboviţei este bine şi frumos. Şi astfel avem în faţă un PNL al Brătienilor, care a degenerat! Ce diferenţă de calitate şi caracter a conducătorilor acestui partid istoric de astăzi faţă de cei din trecut!

Sfatul nostru

ORI CONSENSUL ORI COLAPSUL

—George BĂLTEAN—

După zece ani dela *"Revoluţie"*, România a ajuns să-şi pună întrebarea: Încotro România? Trist, dar adevărat. În zece ani guvernanţii nu au reuşit să prezinte o claritate. Primii, Iliescu şi comuniştii vopsiţi, pentrucă nu au vrut, secunzii, Constantinescu şi voiţi-democraţii, pentrucă nu au putut. Chiar în această prezentare a oamenilor politici, *"comunişti-vopsiţi"* şi *"voiţi-democraţi"* se constată necleritate. De ce nu vor sau nu pot aceştia să fie clari, să declare deschis ce sunt şi ce vor, şi să înceteze cu haosul, cu falsităţile, cu declaraţii de un fel şi cu fapte de alt fel. Întreaga ţară se scaldă în ceaţă, poporul nu mai înţelege nimic, iar Occidentul, bineînţeles, nu prea vrea să aibă de-a face cu asemenea oameni. Calificativele *"paradoxul românesc"* (dat de Banca Mondială), *"ţară atipică"* şi *"situaţie anormală"* (calificativele D-lui Prim-ministru Radu Vasile), *"ţară cu o democraţie originală"* (Dl. Ion Iliescu), *"ţară negu-vernabilă"* (zic mulţi pretutindeni), *"clasa politică murdară şi mizerabilă"* (constată Dl. Preşedinte Emil Constantinescu), calificative care se pot înşirui în continuare, care mai de care mai degradante, prezintă o realitate crudă. Până când? Este de mult cazul să existe înţelegere între Români. În Aprilie a.c. a existat o conferinţă la Cotroceni, la care s'a voit începerea unui consens între guvern şi opoziţie, între pratidele politice şi între politicieni. Rezultatul? Zero!

Peste tot în lumea democrată există guvern şi opoziţie, ambele părţi însă lucrează spre binele ţării şi în nici un caz contra ei, în nici un caz nu există luptă de distrugere, nu există antagonisme şi conflicte, în nici un caz nu trage unul într'o parte, iar altul într'altă parte opusă. Există un mers înainte, fiecare după programul său, fiecare cu străduania de a face cât mai bine posibil. Occidentul cere ca şi în România să existe seriozitate şi consens. Doar în aceste cazuri va ajuta România. Perfect normal. Altcum ţara va rămâne să se zbată cu enorme greutăţi, din care nu va mai ieşi vreodată, sau va primi câte un strop de valută, care nu te lasă să mori, dar nici nu te ajuta să trăieşti.

Indiferent de ajutorul din Occident, organizarea, ordinea, munca, rezultatele, depind de interiorul ţării. Să nu se aştepte că vor veni străinii să muncească pentru Români. Toate acestea sunt chestiuni pur româneşti şi depind în exclusivitate de Români, şi în primul rând, de guvernanţi şi opoziţie. Împreună, da, împreună vor avea merite pentru succese sau vor fi încriminaţi pentru distrugerea ei. Este cazul să reamintim că orice discriminare între Români este o faptă anti-românească, o faptă contra Românilor, indiferent cine este cel care o înfăptuieşte. Să învăţăm dela vecinii noştri, la care domină iubirea şi nu ura, domină solidaritatea şi nu dezbinarea. Este cazul să spunem: ce a fost a fost, dar acuma gata! Să pornim toţi împreună, în deplin acord şi unitate naţională! Este nevoie de solidaritate între toţi Românii din ţară şi de peste hotare, toţi ca unul! Da. Prim-ministrul vorbeşte de Românii de peste hotare şi prezintă câţi sunt şi unde sunt. Este cazul însă să şi demonstreze că face ceva pentru apropierea lor de ţară şi în nici un fel să nu se mai tolereze ţinerea lor departe de ţară, folosindu-se tot felul de mijloace rămase dela regimul comunist: modul de reîncetăţenire, acordarea şi schimbarea paşapoartelor, împiedicarea stabilirii de contacte creatoare cu cei din ţară etc. În alte ţări au fost aduşi din exil şi numiţi în înalte funcţii, tocmai pentrucă aceştia cunosc Occidentul, au relaţii, Occidentul are încredere în ei, ei au mentalitatea occidentală şi sunt creatori. De ce nu se poate practica aceasta şi în România, mai ales că ea are mare nevoie de oameni şi de ajutor concret? România are nevoie de acţiune şi de fapte! Vrem să vedem fapte, ajunge cu vorbele! Este în joc însăşi existenţa ţării.

Vrem consens general, nu colapsul naţional!

Noi chemăm ţara şi mai ales clasa politică la înţelepciune. La consensul general se poate ajunge cu siguranţă atunci când vom începe să practicăm consensul primar, minim, acordul şi înţelegerea dintre mine şi tine, şi totul, pas cu pas, din aproape în aproape. Există nevoie de consens peste tot, am putea spune, fără a greşi, că în toate domeniile vieţii din România este nevoie de consens. Este nevoie chiar de o acţiune naţională organizată în scopul creării consensului în România. Aceasta este posibilă. De aceea propunem organizarea unei Conferinţe a Consensului la Acţiune, sub conducerea Alianţei Civice, împreună cu ziarul România Liberă. Să fie prezentate doar propuneri de acţiune, posibile şi imediate, care să scoată ţara din dezastrul în care se găseşte. Conferinţa să aibă caracter particular, cetăţenesc şi nu guvernamental sau partinic. *"Acţiunea este singurul lucru adevărat"*, zice a vorbă americană. Să devină şi vorbă şi faptă românească. Ar fi bine dacă în începerea unei campanii de acţiune, care să se permanentizeze, ar fi antrenaţi şi foştii deţinuţi politici. Abia atunci s'ar putea constata că în România într'adevăr se vrea o schimbare şi nu este vorba doar de schimbarea de nume şi de măşti. Noi prin Romfest '98 la Bucureşti am deschis acţiunea consensului. O vom dezvolta. Consens înseamnă însă reciprocitate...

Centenarul naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu 1899-1999

PĂDURILE DE BRAZI NU SUFĂR DESFRUNZIRI

——Valeriu ARBORE——

Cum binecunoscut este, catharii au fost adepţii unei secte creştine din Europa Apuseană (sec.11-14). Ei se autodefineau drept cei mai puri, atotştiutori şi perfecţi oameni. Pe toţi ceilalţi îi considerau *"gloată"*, *massa damnată*. Însă, vai nouă, şi în vremea de azi se mai află astfel de deţinători ai cheilor tainelor lumii. Nu pe creste de munte, unde se înălţau castelele seniorilor cathari, ci în cetatea care a văzut înmugurind viaţa legionară, şi unde s'a săvârşit actul de botez al Mişcării: în Iaşi. Dânşii nu sunt nobili, sunt intelectuali get-beget, *"sarea pământului"*. Dar îmboldiţi se simt de o trufie şi intoleranţă analoagă răposaţilor cathari. E drept, exclusivismul lor nu este religios. E sectar politicesc. Cu sau fără mască cultural-ştiinţifică. Şi asta de vreo 55 de ani încoace; în virtutea inerţiei, ar spune cei ce-o cârmesc acuma pe după colţ.

Pentru istorici, ideologi, biografi şi activişti marxişti, *"crema"* fostei capitale a Moldovei e formată din *"materialişti"*, *"antifascişti"*, *"progresişti"*, singurii vrednici a reţine cugetul şi veghea oamenilor: M. Sevastos, Paul Bujor, N. Leon, M. Sadoveanu, Constantinescu-Iaşi, M. Ralea et. comp. Publicaţii de marcă? *"Lumea"*, *"Opinia"*, *Moldova roşie"*, *"Iaşul nou"*, *"Viaţa Românească"* (cu i din i, cum hotărîse şi Aisig Brauer, alias Al. Graur, lingvist romîn!), publicaţii care-şi puneau paginile la dispoziţia autorilor comunişti şi comunizanţi. Oficialii locali bat acum monedă curentă forte, doar pe C. Stere, I. Inculeţ, P. Andrei, Gr.T. Popa şi alţi *"stângişti"* notorii. Insensibili la verdele crud al pomilor cu floare şi rod, sau la maiestatea Galatei şi a Cetăţuii, aceştia trec, chipurile fără să vadă, pe lângă (împotriva) elementelor valoroase ce-au apărat interesele naţionale, ce-au sprijinit cauza românimii şi au respins *ab initio* ideologia secerei şi ciocanului (+ a stelei în 5 colţuri!), care constituia o ameninţare la adresa culturii şi tradiţiilor autohtone. Ei nu bagă de seamă că *"dulcele târg al Iaşilor"* n'a plămădit doar promoţii de xenofili şi stângişti, dar şi generaţia '22, şi pe cea dela 1948, şi generaţia actuală a învierii Naţionale. Exixistând aici, cândva, şi o *altfel* de presă: *"Conştiinţa"*, *"Apărarea Naţională"*, *"Cuvântul Iaşului"*, *"Cetatea Moldovei"*, *"Cuget Moldovenesc"*, *"Revista critică"* s. a.

Factori de decizie şi conducere, cam aceiaşi rămaşi *"moştenire"*, graţie *"competenţei lor indispensabile"*, socot că numai cei care-au comis oroarea de a înlocui pe Dumnezeu cu ţăcălia lui Lenin justifică prezenţa în contemporaneitate a Oraşului Unirii şi al Culturii. Ceilalţi? Oameni de ispravă, poate; totuşi, mediocri, aproape nuli, suflete moarte, îşi zic şi zic catharii roşii.

Scrierile şi prelegerile lui A.C. Cuza? Opera lui N.C. Paulescu? Lecţiile de educaţie naţională ale lui I. Găvănescul? Pilda vie a acelor caractere tari ce s'au sacrificat pentru libertate şi demnitate naţională? Anatema, mai departe, asupra lor! Să dispară complet şi definitiv sub lespedea uitării! Mormintele lor, în continuare, necunoscute ori profanate...

Greu de găsit alt oraş din ţări civilizate care să se lepede apostatic de fiii săi! Vă imaginaţi, cumva, că de exemplu Gori, locul de naştere a dictatorului Stalin are azi parte de tratament antiistoric? Dimpotrivă! Şi superdemocraţiile lumii nu se sesizează ca în cazul mareşalului Antonescu... La Milano, după Scala, Domul şi Biblioteca Ambrosiana, casa lui Mussolini, nepângărită de italieni, de străini, e punct principal de atracţie. Şi, în Italia, Stânga e la Putere! El Ferrol, oraşul în care a văzut lumina zilei generalisimul Franco (Caudillo), nici pomeneală să săvârşească vreo impietate postumă vizavi de memoria sa. Şi, în Spania, la Putere e democraţia-creştină! V'aţi închipui că la Iaşi, casa de pe Sărărie unde s'a ivit pe lume Corneliu Zelea Codreau e, din consideren istoric, în acest anal Centenariului său, readusă în circuitul documentar? Amarnică amăgire! Şi, în România, la Putere este democraţia! Catharii vigilenţi nu permit abateri dela linia masono-ocultă fixată internaţionalist, undeva şi cândva, odată pentru totdeauna! Aaa ! dac'ar fi fost casa doctorului Ghelerter sau chiar a generalului Nicolski, era altceva! Devotamentul lor *"pentru popor"* trebuia răsplătit! post-mortem...

Este atitudinea vitejilor, nobililor, îndârjiţilor cathari contemporani, despre soarta celor care n'au voit să se închine *"Luminii dela Răsărit"* un adevăr absolut? Şi de ce oare s'ar înfăţişa Iaşul nu ca un centru al spiritualităţii româneşti, ci drept o citadelă a reziduurilor monstruoasei ideologii (şi faune) bolşevice. Nu aşa credem că l-au conceput înaintaşii noştri mari, începând cu Eminescu şi Creangă. Ei şi-au reprezentat relaţiile cu ceilalţi oameni dintr'o perspectivă egal deschisă tuturor Românilor, în scopul izbăvirii sufletului din pripoanele şi capcanele prejudecăţilor politice, ale tabieturilor mintale. Străine firii, patrimoniului spiritual al Naţiunii noastre, tradiţiilor ei pozitive, această atitudine cathară reflectă o cinică nesocotire, o respingere brutală a unor idealuri şi aspiraţii arzătoare, de o actualitate răspicată. Generaţia harică a Iaşului dela cumpăna mileniilor, însă e mândră şi onorată să salute în această vatra a naţionalismului creştin pădurile de brazi ce nu sufăr desfrunziri !

REFLECŢII PERSONALE LA IGNORANŢĂ

—— Radu DUNĂREANU ——

Cineva a spus recent că la baza tuturor tragediilor sociale, în esenţă, stă ignoranţa. Un credincios budist remarcă foarte judicios că dacă ignoranţa ar fi fost extrasă din ei, chiar şi Hitler sau Stalin ar fi fost fiinţe normale. Sunt din ce în ce mai înclinat să cred că observaţia de mai sus este absolut corectă.

Ignoranţa nu este numai necunoaşterea anumitor lucruri ci, mai ales, refuzul de a şti combinat cu violenţa de a impune altora lipsa de cunoaştere. Iar această violenţă, tipică ignoranţei, se reflectă mai ales în nerespectarea drepturilor fireşti personale, coborirea individului până la anulare în favoarea structurii statale dominată de ignoranţă.

Suntem fascinaţi de epoca elenistă, de secolele de aur romane, de Renaştere, de iluminism etc., a căror esenţă era tocmai dorinţa de a şti şi respectarea drepturilor individului. Din cauza aceasta în istorie avem două cele mai întunecate şi mai sângeroase epoci: inchiziţia medievală şi comunismul acestui secol. În ambele cazuri ignoranţa a ucis, a distrus culturi, a aruncat civilizaţia înapoi pe scara istoriei. Dacă Inchiziţia s'ar fi perpetuat - şi azi am fi crezut că pământul e ca o farfurie. Iar dacă, prin absurd, comunismul s'ar fi perpetuat, toţi am fi devenit, prin forţă şi teroare, o turmă amorfă mâncând dela troaca comunală şi maimuţărind lozincile inepte ale unor sfertodocţi sprijiniţi de tancuri şi baionete.

Unii istorici de stânga vor protesta că nu am inclus aici şi nazismul. Este, evident, inclus pentrucă acesta, nazismul adică, a apărut ca reacţie la ignoranţa agresivă, plină de violenţă, a comunismului.

Recent, în Canada, s'a rezolvat o tragedie cumplită. După 22 de ani de închisoare bazată pe o hotărâre judecătorească nedreaptă, un om este eliberat. Guvernul nostru îl compensează cu o sumă ce îl va face să trăiască în lux până la finele vieţii. Bineînţeles că nici o sumă de milioane nu poate compensa pierderea nemeritată a libertăţii, dar aici intervine deosebirea între respectul faţă de om şi ignoranţă. În România sute de mii au fost închişi, torturaţi, ucişi, fără altă vină decât aceea că au încercat să gândească în afara canoanelor ignoranţei. Acum, cei supravieţuitori, sunt oarecum liberi supravieţuind biologic cumva - în miasma, cloaca neocomunismului, bazat pe aceeaşi ignoranţă. Compensaţi? Nici vorbă. Parcă şi mai umiliţi cu acea sumă echivalentă cu un dolar pe lună pentru fiecare an de puşcărie servită sub comunism.

După puterile mele modeste de înţelegere, la ora actuală consider că în Europa avem doar un singur om de stat, că politicieni sunt cu sutele de mii, ca peste tot. Mă refer la Preşedintele Cehiei, scriitorul V. Havel. Este om de stat pentrucă a făcut istorie, înlăturând ignoranţa comunistă fără violenţă şi având viziunea corectă a viitorului ţării sale. În vizita sa recentă făcută în Canada, într'o cuvântare extrem de elevată (personală - şi nu scrisă de cei din jur) a făcut observaţia pe care noi toţi ar trebui s'o ascultăm şi s'o înţelegem: că timpul în care trăim nu mai poate fi dominat de interesele meschine ale statului naţional, ci este şi va fi dominat de respectul faţă de libertatea individuală. Fără aceasta nu poate exista o adevărată libertate naţională şi o democraţie reală.

Ideea lui s'a dovedit foarte curând profetică în faţa tragediei din fosta Iugoslavie.

Căci ce s'a întâmplat în Croaţia, Bosnia, Kosovo nu este rezultatul fricţiunilor naţionale şi religioase sau *cine a fost primul pe acest teren*, ci este rezultatul cel mai elocvent al ignoranţei perpetuată de dictatori comunişti bicisnici şi şovini.

Dacă ar fi după dorinţa unor capete găunoase, fierbinţi de şovinism, ale unora, din Ţară, care se cred patrioţi după ce au fost comunişti vânduţi unei puteri străine şi România ar putea fi victima unor *"etnic cleansing"* ca şi în Iugoslavia.

Şi Românii au avut partea lor de eradicare etnică, atunci când o parte din Nordul ţării a fost ocupat ilegal şi unii Români au fost masacraţi sau aruncaţi peste graniţă, în vechiul regat. Dar nu am răspuns cu aceeaşi monedă, ceea ce ne face cinste. Noi, ca naţie, istoria o dovedeşte, am fost foarte toleranţi.

De aceea mă doare când văd, tipărit în limba lui Neculce, în publicaţii ce ar trebui să promoveze democraţia de care am dorit atâtea decenii, expresii care diminuează prestigiul social şi moral al poporului şi culturii române. Cei care am avut şnasa de a fi primiţi cu braţele deschise în ţările de adopţie, datorită unui exil nemeritat, fără a fi discriminaţi pentru naţionalitatea, cultura, accentul uneori ciudat în comunicarea lingvistică zilnică, avem datoria să fim recunoscători. Putem însă să ne exprimăm opiniile noastre politice, suntem apăraţi de legile libertăţilor democratice, dar să o facem civilizat şi nu intoxicaţi de ignoranţa de care vorbeam mai sus.

Soldaţii ţărilor noastre de adopţie nu pot fi numite *hoarde păgâne*. E înjositor pentru cei ce scriu. Ce rost au expresii care l-ar face mândru pe Eugen Barbu, sau azi pe Vadim Tudor, de tipul...*Clinton - ăl de a făcut în nădragi de frica recrutării... papagalul peltic Javier Solana.... James Rubin, purtătorul de ţucal al Secretarului de Stat... codoaşa internaţională Madeleine Albright*... plus dubioasele aluzii antisemite.

Mi se probează încă odată falsitatea propagandei că cei *de dreapta* ar fi şovini şi se doovedeşte din nou că cei educaţi sub comunism nu se pot dezbăra cu uşurinţă de ignoranţa îmbibată în ani de pseudoeducaţie bazată pe falsităţi istorice.

De ani de zile Legionarii au fost acuzaţi, niciodată cu fapte, de şovinism.Timpul a dovedit falsitatea acuzării. Niciunde în scrierile bătrânilor naţionalişti sau ale celor tineri de orientare *de dreapta* nu vom întâlni expresii degradante ca cele citate mai sus, nici un îndemn la ură, genocid sau eradicare etnică. Am mai menţionat şi cu altă ocazie atitudinea demnă a lui Corneliu Codreanu care a specificat că mişcarea naţionalistă nu se îndreptă contra Evreilor ci contra celor care vor distrugerea Ţării. Noi cei mai tineri, avem de învăţat din asta, pentrucă este un model de atitudine contra ignoranţei şovine.

Şi cu toţii, în Exil sau în Ţară, trebue să ne distanţăm de ignoranţa şovină şi să luptăm, după puterile noastre ideologice pentru eradicarea ei.

Ca să ne eliberăm de tarele penibile ale trecutului.

SECTORUL PRIVAT, COPILUL NEDORIT AL PUTERII

——Alexe COSTA——

Un analist politic aprecia, la începutul mandatului cabinetului Vasile, că sectorul întreprinderilor mici şi mijlocii a fost şi este *"un copil al Puterii, dorit Duminica, dar nu în timpul săptămânii"*, iar enunţul rămâne valabil şi după mai mult de un an, dacă facem o analiză a ceea ce a fost făcut pentru acest sector, care înseamnă sănătatea economiei.

Reprezentanţii sectorului privat fac parte din delegaţiile oficiale ale autorităţilor, se vorbeşte intens despre necesitatea dezvoltării unei campanii în domeniu, mai ales în campanii electorale sau în vizite de lucru, se lansează tot felul de programe menite să finanţeze sau să sprijine dezvoltarea întreprinderilor mici şi mijlocii, dar situaţia sectorului nu s'a schimbat deloc în bine. Vorbele frumoase sunt folosite numai atunci când sectorul privat trebue sensibilizat pentru a sprijini financiar diferite acţiuni ale Puterii, fiind considerat mai curând o vacă bună de muls.

Deşi are o contribuţie majoră în formarea Produsului Intern Brut (PIB), sectorul privat românesc a ajuns, în acelaşi timp, să fie unul din marii generatori de şomaj în economia naţională, acest fapt datorându-se politicii statului faţă de acest domeniu.

În primul rând, trebue spus că în România pentru a începe o afacere îţi trebuesc o grămadă de autorizaţii. Dacă acestea sunt obţinute, următorul obstacol se numeşte finanţarea. Sectorul bancar românesc, firav, este temător în a acorda credite noilor întreprinderi, dar chiar atunci când creditele sunt acordate, condiţiile sunt draconice, dobânzile fiind împovărătoare, bineînţeles afară de afacerile de partid, care sunt creditate cu dobânzi infime.

În domeniul fiscalităţii, trebue spus că întreprinderile private din România plătesc 37 de tipuri de impozite şi taxe. Perceperea acestor taxe se face, în majoritatea cazurilor, pornindu-se dela prezumţia de vinovăţie - respectiv de intenţia de evaziune fiscală a companiilor, ceea ce reprezintă un punct de vedere al statelor în care democraţia şi sistemul capitalist sunt doar vorbe pe hârtie.

Vina aparţine în mod indiscutabil statului iar cauza constă în nedemararea reformei, la nivel macroeconomic, social, instituţional şi nu în ultimul rând,a mentalităţilor. Un recent studiu, elaborat de organizaţiile germane WIR-Informaţii Economice despre România şi IBD - Serviciul Integrat de Consultanţă pentru Economie în România, relevă că instabilitatea legislativă, fiscalitatea excesivă, birocraţia, corupţia, precum şi lipsa de informare cu privire la modificările actelor normative sunt principalele nemulţumiri ale oamenilor de afaceri care deşfăşoară activităţi în România.

Demn de remarcat este că întreprinderile mici şi mijlocii din România s'au confruntat în ultimul an cu blocajul financiar, iar în prezent ponderea firmelor care au dat faliment sau sunt în prag de faliment este cu 40% mai mare decât cea a celor nou create.

Recent, grupul oamenilor de afaceri germani cu investiţii în România, au criticat dur guvernul. Investitorii cred că Executivul nu a reuşit să traseze o strategie clară în privinţa elaborării legilor şi oferă ca exemplu suspendarea retroactivă, prin Legea Bugetului de Stat pe 1999, a facilităţilor pentru investitori, precum şi modificarea retroactivă a reglementării, propusă în 1998, privind condiţiile de amortizare a învestiţiilor. Ceea ce într'un cuvânt înseamnă distrugerea investitorului autohton şi descurajarea celui străin de a veni în România pentru a-şi deschide o afacere. Şi drept dovadă, în ultimii trei ani, foarte puţini investitori au venit în România, iar din cei care erau, unii au plecat.

"România este un teren de fotbal unde poarta e mereu în mişcare şi în care e foarte greu să marchezi un gol", afirma Mathias Walther, şeful proiectului german *"Informaţii Economice despre România"*, făcând astfel o plastică şi, din păcate, un adevărat diagnostic al României de astăzi.

ÎNCHISOAREA ŞI POEZIA DIN ÎNCHISORI

Zahu PANĂ

Închisoarea, loc sinistru de izolare de lume, mijloc de pedeapsă inventat de oameni împotriva semenilor lor, în intenţia - la început - de a-i separa pe cei răi de cei buni, de a proteja societatea de elementele ei destructive. Pedeapsă pentru călcătorii de lege, dar folosită şi ca mijloc de neutralizare a adversarilor, prin îndepărtarea lor de societate; acţiune de răzbunare a celor puternici împotriva celor slabi, a conducătorilor de state împotriva unor adversari ce ar putea să le ia locul într'o anumită eventualitate.

De închisori s'au folosit de-a lungul istoriei toate stăpânirile cu regimuri mai mult sau mai puţin dure. Anglia era vestită prin celebrul Turn al Londrei, Franţa prin Bastilia, Turcia prin închisoarea Edicule din Constantinopol, Rusia prin Fortăreaţa Sf. Petru şi Pavel, dar mai cu seamă prin renumita Lubianka.

Rafinamentul chinurilor aplicate nefericiţilor condamnaţi, a evoluat după gradul de civilizaţie al comunităţilor din care făceau parte. Sunt cunoscute celebrele chinuri chinezeşti - poate de aici avem în limba română cuvântul chin, după marea ţară asiatică - dar urmărind evoluţia în istorie a procedeelor, constatăm că dela condamnarea lui Socrate de a-şi bea singur cupa de cucută - în mijlocul elevilor săi - până la Răstignirea Mântuitorului pe Cruce, la arderea de vii din timpul Inchiziţiei şi la decapitarea lui Constantin Brâncoveanu, după tăierea capetelor copiilor săi - pentru a cita doar câteva cazuri - omenirea a parcurs un drum înapoi spre barbarie.

Arşi de vii sau decapitaţi, în scurgerea timpului, victimele sfârşeau fie printr'o moarte instantanee, fie prin grele, groaznice chinuri - de urmărit moartea Janei d'Arc - dar limitate în timp, dar ca din cei închişi să fie făcut în închisoare un laborator de dezumanizare a deţinuţilor, întrebuinţând cele mai inimaginabile metode, de neconceput pentru o minte omenească normală, aceasta aparţine în exclusivitate comunismului, cu precădere la aplicarea ei în România.

Reeducarea, cuvânt care încreţea pielea şi îţi trecea un curent rece prin şira spinării numai când îl auzeai - după ce ai aflat de efectele lui - nu poate fi înţeleasă în monstruozitatea ei de oamenii normali. De ce? Răspunsul se ascunde în întuneric şi mister.

Fenomenul Piteşti, continuat în parte la Gherla, s'a limitat ca acţiune la aceste două închisori.

Teroarea comunistă, ura de clasă, dispreţul faţă de om, batjocura, umilinţa, bătaia, înfometarea, silnicia muncii, izolările în carcere mortuare, Zarcă, mine de plumb, Canal, Deltă şi multe altele, s'au aplicat în cea mai largă desfăşurare a lor în toate închisorile politice din România, dar ce s'a întâmplat la Piteşti, este dincolo de orice comparaţie.

Distrugerea a ceea ce comunismul numea *"duşmanul de clasă"* a mers gradat, metodele mergând din rău în mai rău, pe măsură ce fabrica de anti-oameni a Securităţii îşi perfecţionează cadrele.

La început, cei arestaţi, trecuţi prin anchete destul de dure şi condamnaţi, când soarta le era pecetluită pe ani de zile, sufereau o nouă dimensiune a timpului.

În închisoare timpul îşi schimbă natura, timpul obiectiv încetează să mai existe şi rămâne doar trecutul cu pecetea eternităţii. Prezentul este doar un moment, o graniţă netă a timpului şi a existenţiei care separă trecutul de viitor, care existând, încetează în aceeaşi clipă de a mai exista. Trecutul este întotdeauna cu noi, tot ce avem izvorăşte din trecut, el influenţează asupra viitorului şi îl determină în parte sau poate într'o manieră considerabilă. Cei arestaţi în anul 1948 şi după aceea, întâlnindu-se în închisori cu alţi deţinuţi politici arestaţi de pe timpul guvernării lui Antonescu, au rămas surprinşi de felul deosebit de gândire şi de interpretare a evenimentelor. Ei cântau încă şlagărele anilor '30, aveau proaspete în memorie toate evenimentele decadei respective şi deşi trăiseră anii războiului într'o foamete şi mizerie de care cei aflaţi în libertate nu-şi pot închipui, alta era viziunea lor asupra războiului şi a evenimentelor care l-au urmat şi au trecut peste ei ca tancurile peste un şanţ în care ei au fost îngropaţi.

Frământata istorie a Românilor a făcut ca acest neam să deteste privarea de libertate. Pe harta României Mari întâlnim mari închisori în aproape toate centrele din Ardeal şi Banat, teritorii care au stat sub dominaţie străină, dar mult mai puţin şi de mici proporţii în Vechiul Regat. La întregirea României Mari, pe lângă teritorii, locaşuri de cultură, biserici şi catedrale, ţara a fost pricopsită şi cu imense închisori, unde pe timpul monarhiei habsburgice au fost întemniţaţi luptătorii români pentru cauza naţională.

După Primul Război Mondial au fost închişi primii deţinuţi *"politici"* acuzaţi de colaboraţionism cu trupele germane de ocupaţie din timpul războiului. Figurau printre ei oameni de cultură ca Ion Slavici şi tânărul Ion Teodorescu, devenit poetul Turdor Arghezi.

Ca şi guvernul prezidat de Marghiloman, faptele care li se imputau n'au dovedit nici colaborare cu inamicul, nici trădare de ţară şi după o scurtă şedere prin închisoare, au fost eliberaţi. Important pentru tema noastră de astăzi, este faptul că această privare de libertate, a prilejuit un nou gen de poezie în literatura română, poezia din detenţie.

În general, închisoarea n'a fost un element de inspiraţie poetică la Români. Nici în folclor, nici în literatura cultă, nu găsim în trecut vreo dovadă de asemenea preocupare. Se cunoaşte doar o baladă despre un haiduc Corbea, publicată de G. Dem. Teodorescu în colecţia de *"Poesii populare"* şi mai frecvent închisoarea apare în câteva cântece ţigăneşti, categorie socială care a dat cei mai mulţi infractori. Mai apăruse un volumaş de versuri intitulat *"Scânduri de cosciug"* publicat înainte de-al Doilea Război Mondial de Paul Cealâc, deţinut de drept comun, fratele avocatului, publicistului şi omului politic Eugen Cealâc, fost prefect de Ialomiţa,versuri lipsite de orice valoare literară.

Ne întoarcem la Tudor Arghezi, primul poet român care intră în pantheonul poeziei cu versuri de închisoare.

Mare admirator al lui Francois Villon şi al lui Charles Baudelaire, Tudor Arghezi scrie şi sub influenţa lor, dar ca şi Paul Verlaine sau Wilde, Francois Villon a fost delicvent de drept comun, spărgător, hoţ şi după unele documente şi asasin, *"om pătimaş, om aiurit, om hărţuit, bătut, un lup de om... el este cel mai om dintre poeţii amintiţi"*, după aprecierea lui Tudor Arghezi.

Dela Villon, Arghezi împrumută tematica, iar dela Baudelaire, chiar titlul volumului, pentrucă *"Flori de Mucigai"* este prea direct spus pentru a nu te trimite la *"Les Fleurs du Mal"* ale poetului francez.

În spiritul lui Villon, Arghezi vrea să fie şi el un răzvrătit când spune că a scris *"cu puterile neajutate / nici de taurul, / nici de leul / nici de vulturul / care au lucrat împrejurul lui Luca, lui Marcu şi lui Ioan"* şi *"Când mi s'a tocit unghia îngerească"... "m'am silit să scriu cu ungiile dela mâna stângă"*. Despre cei întâlniţi în închisoare, Arghezi scrie: *"Câţiva au ucis, câţiva ispăşesc ori un furt, uri un vis. / Totuna-i ce faci, sau culci pe bogaţi, sau scoli pe săraci"*, poziţie neutră, de spectator, nu de victimă. Poeme reuşite, cu imagini stridente, când groteşti când suave, personaje tipice, descrieri reale, toate asemenea unor tablouri dintr'o expoziţie, unde lipseşte autoportretul artistului. Deşi arestat, şi rearestat - niciodată condamnat - filonul poeziei detenţiei al lui Arghezi a rămas steril după *"Florile de mucigai"*. Nici nu se putea altfel în condiţiile de detenţie privilegiată, pentrucă chiar după internarea sa în lagărul dela Tg. Jiu, în urma celebrului pamflet *"Baroane"* din 1943, acolo cei internaţi în timpul războiului, jucau bridge şi poker, îşi comandau mâncarea la restaurant şi sărbătoreau cu şampanie orice îngrângere a armatelaor române pe frontul de Răsărit. Acestea însă nu scad cu nimic din valoarea poeziilor lui Arghezi despre închisoare.

Ajungem astfel la poezia din închisori a celor despre care Arghezi spunea că *"ispăşesc un vis"*.

Detenţia politică - nejustificată de nici un articol de lege incriminatoriu - începe în România odată cu abolirea democraţiei şi instaurarea dictaturii din Februarie 1938. Tot de atunci începe şi prostituarea justiţiei care începe să condamne după ordin şi nu după lege.

Arestări politice masive au fost făcute în România şi mai înainte, de când Fortul 13 Jilava a fost transformat în închisoare pentru politici, când strigătul de revoltă şi durere, de umilinţă şi nedreptate a izbucnit în versurile *"Geme Jilava neagra'nchisoare / c'a fost sortită pentru Români"*, dar sub presiunea opoziţiei şi a justiţiei nesupusă politic, toţi cei arestaţi fără vreo culpă au fost eliberaţi.

Dictatura regală a urmat însă experienţa stalinistă, într'o ţară unde nu exista comunism. După dizolvarea tuturor partidelor, au urmat zeci de mii de arestări fără motiv. S'au înfiinţat lagăre de concentrare în toată ţara, închisorile fiind insuficiente la capacitatea lor, introducându-se un regim sever de detenţie, preludiul închisorilor comuniste de mai târziu. În lagăre a fost aruncată floarea tineretului român: profesori universitari, poeţi, ziarişti, oameni de cultură, intelectuali de toate categoriile, studenţi, muncitori, ţărani şi elevi de liceu. Ne-a rămas dela poetul Valeriu Cârdu, imaginea acelor timpuri: *"Din lacrimile'mbelşugate / ne cresc prigoanele pe umăr, / Sunt duşi flăcăii fără număr / pe drumurile blestemate"*, iar dela asistentul universitar Nicoară Iordache, o impresionantă împăcare cu sine şi cu Dumnezeu, mărturisită în poezia *"Elegie"* : *"N'am să mai plâng iubirea dusă / n'am să mai plâng pe amintiri. / De-acum nimic nu mă mai doare / sunt creanga ruptă, grea de floare / n'am să mai plâng iubirea dusă / cu cei din urmă trandafiri."*

Erau amândoi tineri şi au murit amândoi seceraţi de mitraliere în celebra noapte a morţii din 21-22 Septembrie 1939. Au fost executaţi atunci fără nici o condamnare, fără nici o sentinţă, sculaţi în miezul nopţii şi duşi la moarte în toată ţara: 1 profesor universitar, 22 avocaţi, 43 studenţi, 9 ingineri, 12 licenţiaţi pe diverse profesiuni, 6 medici, 4 teologi, 7 preoţi, 5 profesori, 10 ofiţeri, 13 funcţionari, 4 elevi de liceu, 2 ziarişti, 1 poet şi 118 muncitori, ţărani şi alte profesiuni neidentificate, în total 257 de Români executaţi.

Scăpat ca prin minune, poetul Radu Gyr scria după aceea: *"Bătuţi de crivăţul nebun / duşi în surghiun / am sângerat. / Cu carnea ruptă în fâşii / mucenicii / am îndurat"* şi un *"Cântec de leagăn"* din care citez: *"Dormi copilul mamii, nani, nani / a plecat şi ultimul lăstun / ruginiră plopii şi tufanii / şi din temniţa ce-i surpă anii / nu s'a mai întors tăticul bun". "Dormi copilul mamii toamna plânge / dezgolindu-şi umărul rănit / cade frunza, cade şi se frânge / orice frunză-i lacrimă de sânge / şi tăticul nu a mai venit."*

Acest masacru care a întrecut, în ferocitatea lui, toate dramele, ororile, crimele şi samavolniciile din tragica istorie a poporului român, nu putea trece fără a cutremura conştiinţa poeţilor, aceste sensibile antene ale neamului românesc. Voi da doar două exemple de felul cum s'a reflectat acest genocid în creaţia a doi mari poeţi români: Ion Barbu şi Lucian Blaga. În poemul *"Tinda Bisericii din Jupâneşti"*, într'o viziune planetară şi simbolică legătură nu doar latină cu Italia, Ion Barbu scria: *"Aşa cum apele Doamnei / prin Pontur s'adună cu Padul / îi mân aceşti ani, anii toamnei / la Stancu Ion, camaradul. / Cu el dezlegat de cântare / de plumbul sutaşului beat / ridic spre avară cântare, / un suflet golaş de băiat."*

Lucian Blaga este mai profund afectat şi în poemul *"1939"* îşi mărturiseşte şi durerea şi revolta împotriva unei epoci în care trăind, este martorul unei barbarii necunoscute de poporul român. Citez poezia în întregime: *"Îi este pustiului sete / de sfinţi şi de rouă. / O mie nouă sute treizeci şi nouă! / Am fără rouă. Creşte pustiul: vai nouă! / Nici sfinţi şi nici roua. ? O, semeni şi-aşezăminte, / Vai nouă, vai nouă!"*...

Într'adevăr *"Vai nouă"*, pentrucă n'au trecut câteva luni dela masacru şi România a fost asaltată de toţi duşmanii, dela Răsărit, dela Apus şi dela Miazăzi, iar când s'a împlinit anul de când Blaga a scris poezia, România Mare era doar o amintire, ţara era sfârtecată, pierduse Basarabia, Bucovina de Nord, Dobrogea de Sud, iar la Apus, frontiera întrase ca o săgeată în inima ţării, cu vârful spre zona petrolieră. *"Vai nouă, vai nouă"*.

"Inter arma silent musae" spuneau Romanii, şi dictonul are aceleaşi aplicaţii şi azi. Deşi închisorile erau pline de deţinuţi politici în timpul războiului, dominantă era preocuparea pentru front. Ca realizări literare au apărut volumele de poezii a doi poeţi care au trecut şi ei prin închisori: *"Poezii de pe front"* de Virgil Carianopol şi *"Poeme de război"* de Radu Gyr şi un lung poem *"Camarazii"* scris de Horia Nitulescu, devenit şi el mai târziu, deţinut politic, sub comunişti.

Poezia de detenţie din timpul războiului, în afară de două colinde scrise de Radu Gyr şi alte versuri pierdute de către poeţii urmăriţi şi după ieşirea din închisoare, se remarcă prin opera prizonierilor de război, ofiţerii români închişi în lagărele de prizonieri dela Oranki şi Mânăstârca din Rusia. Acolo, ofiţerii români au avut cea mai eroică rezistenţă dintre toţi prizonierii de diferite naţionalităţi. Până la apariţia volumului de *"Poezii din închisori"* nu colectasem decât *"Colindul prizonierilor români din URSS"* de Ştefan Tomorug, dar în ţară au reuşit să fie refăcute şi alte poeme, deşi unii din autori au trecut în lumea dreptilor. Au fost salvate poeme de ale lui George Fonea, un poet talentat de o deosebită sensibilitate, care a apucat să vadă totuşi prăbuşirea comunismului.

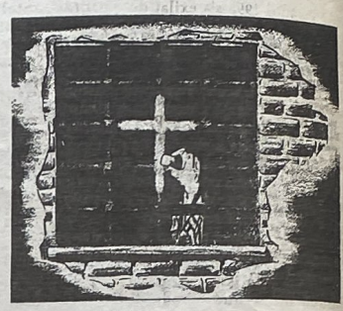

Ocuparea României de către Rusia comunistă a adus cu ea şi întregul cortegiu de metode asiatico-ruseşti, pentru distrugerea ţării şi a poporului ocupat.

Maeştrii în arta dezumanizării au tras cortina neagră peste întreaga ţară, pentru ca în spatele ei să înceapă arestările, umplând până la refuz toate închisorile, înfiinţând altele, iar când nici acestea nu au fost îndeajuns, au transformat Dobrogea, Bărăganul, Delta , Insulele Dunării în vaste lagăre de concentrare, de muncă forţată, mijloace de exterminare în masă şi îngrozire a întregii populaţii.

În această atmosferă de teroare, foamete, îngheţ, izolări şi ucideri, au creat deţinuţii politici din România versurile lor, arma cu care luptau împotriva unui duşman tiranic, pornit să şteargă totul până la dispariţie din tot ce avea România şi poporul român mai valoros. Luptă inegală numeric şi material, dar biruitoare pe plan spiritual, în eternitate.

După valurile succesive de arestări, în închisori, culoarea politică sau faptele imputate de regimul comunist celor arestaţi, îşi pierdea însemnătatea. Acolo exista o singură şi prăpăstioasă separaţie între *"ei"* şi *"noi"* şi o mlaştină pestilenţioasă în care mişunau turnătorii, informatorii, dispreţuiţi atât de deţinuţi, cât şi de politrucii care se serveau de ei.

În celule, deţinuţii găseau pereţii plini de însemnări scrijelite de alţi nefericiţi care trecuseră pe acolo. Cel mai ades întâlnite erau celebrele versuri ale lui Dante, *"Voi ceaţi intrat aicea, lăsaţi orice speranţă"*, dar şi lapidarul dicton al lui Seneca, *"Cine ştie să moară, nu va fi rob niciodată"*.

Acoperite cu unul sau mai multe straturi de var, cu răbdare şi migală deţinutul descifra declinări şi conjugări din limbi străine, formule de matematici şi versuri, foarte multe versuri, unele acoperite complet, din care cu greu se mai putea înţelege un cuvânt.

După ce se epuizau cunoştinţele celor din celulă, în crunta izolare şi continua urmărire prin *"ochiul spion"* din uşa celulei, se apela la vecini, întâi prin vorbirea prin zid, iar apoi prin alfabeltul *"Morse al închisorilor"*.

La început se învăţau rugăciuni: *Crezul, Psalmul 50 al pocăinţei*, acatiste, iar unii deţinuţi au învăţat pe de rost cele patru Evanghelii în întregime; poezii ca *Luceafărul* de Eminescu, *Glossa, Scrisoarea III-a* şi altele, pe lângă o mulţime de poezii din alţi poeţi români şi străini, aceştia din urmă traduşi sau în original.

Timpul detenţiei lungindu-se, iar în închisori găsindu-se poeţi şi scriitori dintre cei mai voloroşi ai României, au început să fie transmise poeziile originale, create în închisoare, apărând un nou gen, *"poezia închisorilor"* sau poezia din detenţie. În volumul de culegeri *"Poezii din închisori"* publicat în 1982 în Exil, identificasem din creaţia concentraţionistă 31 poeţi şi publicasem încă 14 poezii de autori neidentificaţi.

Continuare în numărul viitor

EXILUL POETIC ŞI NEVOIA DE BILINGVISM

THEODOR DAMIAN

- V -

——George BĂJENARU——

În anul 1998 s'a exilat de bună voie la New York, poetul de origine română, Theodor Damian, teolog şi filosof idealist prin formaţie. Propria activitate de creaţie şi răspândire a spiritualităţii româneşti în lume, l-a făcut bine cunoscut.

Nevoia acută de exprimare în a doua limbă, engleza, cunoaşte, în cazul poetului Theodor Damian, un proces aparte. Spre deosebire de alţi poeţi emigranţi, care îşi semnează după ani de trudă produsele lirice transferate sau create direct în limba de adopţiune, Theodor Damian publică la numai un an de la sosirea în America, o carte de poezie în limbile română şi engleză, intitulată *"The Liturgy of the Word"("Liturghia Cuvântului")*. Abordându-l în calitatea sa de autor, poetul mia mărturisit că versiunea în limba engleză, din faza ei de început, îi aparţine. Cu prudenţa ce-l caracterizează, şi din respect pentru cititori, domnia-sa a apelat la un expert în engleză, în persoana Doamnei Paula Hendrich. După o revizuire a textelor poetice, cartea a fost aprobată şi încredinţată editurii *"Klamath Falls"*, unde a apărut, graţie editorului dr. Leonard D. Cain, profesor de sociologie dela Portalnd State University Oregon.

Un număr de 45 de poeme scurte, în majoritate alcătuite doar din două catrene, formează laolaltă o sfântă liturghie poetică, o adevărată slujbă de mântuire prin cuvânt, pentru cititorii de azi şi de totdeauna, de aici şi de oriunde, pe planeta noastră. Liturghia începe cu un discurs despre şi pentru Dumnezeu, Tatăl, Creatorul, Cel ce a separat prin Cuvânt, întunericul de lumină, în ziua dântâi a facerii lumii şi a distins astfel prin Cuvânt omul, faţă de toate celelalte vieţuitoare de pe Pământ: *"Eu sunt Cuvântul, Cuvântul striga / Cel care-am spus: 'Să fie lumină!' / Cel care am pus dorul în adâncul din voi / Să vă fie călăuză şi rădăcină / Cine eşti Tu, Cuvântule? cuvintele strigau / Şi ecoul se pierdea într'un cântec dureţ / - 'Eu sunt adâncul adâncului, le mai zicea / Dar cuvintele pe Dânsul nu l-au cunoscut!"*. Cu acest mini-discurs poetic, de esenţă metafizică, îşi începe părintele-poet Damian *"Liturghia Cuvântului"*. Un monolog dramatic, rostit cu sufletul la gură, fiindcă înclin să cred că atunci când l-a scris, poetul a simţit cum îi *"năvăleşte în piept" lumina creată în ziua dintâi"*, precum odinioară lui Lucian Blaga, în acele clipe de revelaţie, când scria: *"Lumina ce-o simt / năvălindumi în piept când te văd / oare nu e strop din lumina / creată în ziua dintâi, / din lumina aceea'nsetată adânc de viaţă?"* (din poemul *"Lumina"*).

După ce am parcurs volumul de poezii *"Liturghia Cuvântului"* şi am mai citit şi alte cărţi sau poezii publicate izolat prin unele reviste, sub semnătura aceluiaşi autor, am descoperit în Theodor Damian, nu un imitator sau un blagian de duzină, ci un demn urmaş la scară universală, al marelui nostru Blaga, poet mistic şi de adâncă penetraţie filosofică a metaforei, poet a cărui credinţă în *"lumina dintâi"*, înţeleasă ca spirit de nepătruns, l-a făcut să afirme că menirea omului pe Pământ este *"de a spori cu lumina lui"*, (ca parte a luminii divine) *"a lumii taină"* şi nu de a *"strivi corola de minuni a lumii"*.

Un crez moral şi estetic, având rădăcini în eternele porunci biblice, susţine cu tărie de piatră şi creaţia poetică a lui Theodor Damian. Metafora *"Liturghiei Cuvântului"*, îmi sugerează intenţia nemărturisită a autorului de a vindeca prin *Cuvânt* lumea cea plină de păcate, decât printr'o credinţă nestrămutată în *Cuvânt*, ca mijloc unic de salvare a omului din tragica lui existenţă.

Metafora *"Adâncul adâncului"* din poemul lui Theodor Damian, corespunde aceleia a *"Nepătrunsului"* din poezia *"Lumina"* de Lucian Blaga şi împreună vor să acopere ideea de Dumnezeu, numit de poet, *"Dânsul"*, întruchipat ca *Tot*, pe care *"cuvintele"*, înţelese ca oameni, nu l-au cunoscut, ele fiind doar stropi din acest *Tot*, adică din acea *"lumină creată în ziua dintâi"*, sau din acea *"lumină invizibilă"* *("the invisible light")* glorificată de T.S Eliot în *"Corurile din rocă" ("The Choruses From the Rock")*.

Scris şi rostit în limba engleză, în ciuda pierderii elementelor prozodice de rimă şi ritm, poemul *"I Am the Word"* îşi păstrează mesajul original din textul românesc, exprimându-l cu limpezime: *" - I am the Word, the Word was crying / The one who said: "Let there be light"! / The one who put nostalgia in the depth / of yourselves/ To be to you guide and root / - Who are you, Word? The Words were crying / And their echo was lost in a hurt song; / " - I am the depth of depths 'He was still telling them / But the words did not recognize Him!"*. Majuscula cu care este scris pronumele personal în Acuzativ, ne trimite direct şi cu urgenţa necesară la ideea de Dumnezeu.

Cuvântul de început este obsesia acestei sfinte liturghii poetice susţinute de preotul-poet, în faţa tuturor credincioşilor şi necredincioşilor din lume. Repetarea obsesivă a chemării *Cuvântului"* întruchipează aici ideea firească a căutării întru mântuire a lui Dumnezeu de către om. *Cuvântul* devine în Liturghia oficiată de poet, *"candela aprinsă"* a gândului, echilibru în momentele de neputinţă, povăţuitor de dreptate şi adevăr străluc ind, *"înviere"* şi *"eternitate"*. Căutarea lui este o permanentă călătorie *"în mirare"*, căci rostirea dintâi a *Cuvântului* s'a pierdut odată cu îndepărtarea continuă a omului de Dumnezeu.

Inspirat de vocabularul şi atmosfera unor texte biblice şi de religie creştin-ortodoxă, precum şi de propria-i viaţă duhovnicească, poetul îşi săvârşeşte catrenele într'un limbaj adecvat. Ultimul vers al multor poezii, sunt ecouri de replici din literatura religioasă. Cu gândul miruit de această literatură, glorificând Cuvântul, poetul îl glorifică pe Dumnezeu însuşi, cântând *"Domnului în strune, în cobuz de versuri bune"*, cum ar fi spus poetul mitropolit Dosoftei. Exclamaţia de laudă *"Aliluia"*, din imnurile de slavă, bisericeşti, formula de încheiere *"Amin"*, folosită în practica rugăciunilor creştine, expresii de felul *"Prea Sfântă Treime miluieşte-ne pe noi"*, servesc în mod fericit această slujbă în versuri, de inspiraţie creştin-ortodoxă. Rostirile poetice din *"Liturghia Cuvântului"* sunt de natură reflexivă. O reflexivitate adâncită permanent în cadrul dogmatic al ortodoxiei creştine, din care nu lipsesc nici *"sfinţii nebuni după Hristos"*, nici *"apele Iordanului"*, nici *"Paştile"*, *"întâmpinate cu patruzeci de zile de post"*, nici îngerul vestitor. Întrebările care se pun nu afectează cu nimic dogma, dimpotrivă, ele fac să i se întreţină arderile întru adevăr şi mântuire. Preaslăvirea Cuvântului înţeles ca Dumnezeu, Hristos şi Adevăr, este făcută cu toată certitudinea credinţei poetului în puterea miraculoasă a acestui Cuvânt şi a multitudinii de cuvinte exprimând diviziunea luminii celei dintâi.

În contrast cu poezia plină de căutări şi întrebări privitoare la existenţa lui Dumnezeu, cum ar fi aceea a psalmistului materialist şi sceptic, pendulând între credinţă şi tăgadă (l-am numit pe Tudor Arghezi) sau în contrast cu poezia căutătorului înfiorat din *"Măreţia frigului"*, Nichita Stănescu, cel ce se simţea dispreţuit şi cu *"limba smulsă"* în faţa Cuvântului înţeles ca Dumnezeu posibil, după cum reiese din poezia *"Plus unu mai puţin"*, poezia din *"Liturghia Cuvântului"*, exprimă credinţa absolută a poetului Damian în existenţa lui Dumnezeu. Prin natura ei, această poezie nu mai poate fi tăgăduire, nici tânguire, ca la poeţii amintiţi. Catrenele lui Damian compun laolaltă un şir de imne aduse luminii celei scoase din întuneric, prin Cuvântul Creatorului. Glorificarea acelei *"lumini invizibile"*, universal recunoscute, a vrut poetul să o exprime în cea mai răspândită limbă de pe planeta noastra. Şi a reuşit. Faptul în sine poate fi ilustrat de multe din catrenele acestei Liturghii. Poemul *"Cuvântul celălalt"*, mi-a amintit de unul din poemele lui T.S. Eliot din opera citată mai sus, din care aflăm că omul se simte dator să-şi ofere creaţia sa ca dar lui Dumnezeu, care, la rândul Lui angajează această creaţie în serviciul Său. Poemul lui T.S. Eliot ne mai spune că în om sălăşluiesc două lumi : una vizibilă, cea a trupului, alta invizibilă, cea a spiritului. Spre o edificare mai completă, reproduc : *"Lord , shall we not bring these gifts to your service? / Shall we not bring to your service all our powers / For life, for dignity, grace ant order, /And intellectual pleasures of the senses? / The Lord who created must wish us to create / And employ our creation again in his service / Which is already his service in creating. / For man is joined spirit and body / Visible and invisible must meet in His Temple; / You must not deny the body"*.

După cum vom observa, în continuare, Dumnezeu-Creatorul, ca suport al creaţiei umane şi stimulator al acestei creaţii, prin nesfârşita lui existenţă, pusă în serviciul omului, după cum sesizează T.S. Eliot), este prezent în catrenele lui Damian, în accepţiunea de *"Saviour"*: *"Stay at my right that I may not swerve / When the hike up is so long / When the ground is trembling in births (Tulburătoare imagine! Am exclamat eu, cititorul.) / When I go on as though I never arrive / In the inner room burnt by the darkness / My beard grows daily more and more white / Stay at my my right that I may not swerve / God, the other Word!"* (*"Şezi de-a dreapta mea să nu mă clatin / Când urcuşul e aşa de lung / când pământul tremură în naşteri / Când mă duc şi parcă nu ajung / în cămara arsă de'ntuneric / Barba-mi creşte zilnic tot mai alb / Şezi de-a dreapta mea să nu mă clatin / Dumnezeule, Cuvântul celălalt!"*).

Beneficiind de un transfer lingvistic perfect al imaginilor şi de păstrarea nealterată a mesajului, poemul lui Theodor Damian, rostit la persoana I, singular, sugerează, cu maximă concentrare metaforică, avalanşa de idei din versurile lui T.S. Eliot. Astfel, retoricii şi tonului declarativ al poemului lui Eliot, privind datoria omului de a oferi ca dar lui Dumnezeu, toată puterea lui de creaţie, le corespunde în poezia lui Damian imaginea trudei nesfârşite a omului suferind consecinţele propriei sale creaţii. Metaforele *"Cuvântul celălalt"* şi *"Cămara arsă de'ntuneric"* unde *"barba creşte zilnic tot mai alb"* din poemul lui Damian, le-am înţeles eu însumi ca fiind sinonime cu cele două lumi, cea invizibilă (spiritul) şi cea vizibilă (trupul) ce se întâlnesc în fiinţa omului, dar care trebue să se întâlnească şi în templul lui Dumnezeu, după cum sună versurile lui T.S. Eliot.

Nici Eliot, dar nici Damian nu resping trupul ca parte a fiinţei omului. Apelul persistent la *"Dumnezeu, Cuvântul celălalt"* de a continua să existe, îmi apare în poemul lui Damian, ca unică alternativă de regenerare a echilibrului uman şi de redobândire a armoniei necesare continuării creaţiei.

Poetul Theodor Damian trăieşte prin ***Cuvânt*** şi pentru ***Cuvânt***. în poezia sa, ***Cuvântul*** este ***Lumină*** şi ***Viaţă, Moarte*** şi ***Înviere, Speranţă, Judecată de Apoi*** şi ***Veşnicie***. Chemarea Cuvântului este chemarea de totdeauna a lui Dumnezeu. de către Om. Această chemare o exprimă poetul în numele nostru, al tuturor, ca pe un mesaj al sacrificiului suprem al omului, în numele ***Cuvântului dintâi, Creatorul***, şi al celui de pe urmă, ***Judecătorul***. Ilustrativ în acest sens este poemul *"Te-am chemat - I Have Called You"*. Transcriu varianta engleză: *"I have called you to leave your lihgt in us, Word / To let Yourself to be written and uttered / in order to recognize us in the day beyond / We stayed with the roots in the dust / We let ourselves be crucified, stolen / In order that you might flourish from wounds and light / Without knowing that one night / someone will resurrect / And will remain with us at all times / And in the life of the century to come"*.

Venind dintr'o cultură clădită pe temelia ortodoxismului creştin, poetul Theodor Damian îmi apare ca un mistic interiorizat şi un încrezător în puterea absolută de vindecare a lumii prin *Cuvânt*, într'o vreme când ***El, Cuvântul***, circulă prin această lume, când devastat de neîncredere, ignoranţă şi violenţă, când falsificat şi înjuriat.

În contextul literaturii poetice a exilului românesc, oficierea de către poet a ***Liturghiei Cuvântului***, într'o limbă universală, îşi găseşte o deplină justificare. Este vorba de o creaţie unitară şi solid structurată, o chintesenţă de idei cu valoare general-umană, îmbrăcate într'o plăcută diversitate metaforică, revelând prin ***Cuvântul-Lumină***, structura şi sensul existenţei fiinţei umane, o frumoasă şi necesară creaţie, realizată cu o sensibilitate poetică reală, cu o reflexivitate filosofică de esenţă metafizică, şi cu o inimă deschisă cu milostivire, către lumea noastră.

Notă: Poeţii bilingvi care doresc a fi comentaţi, mă pot contacta la tel: 617-484-7389.

L-AM CUNOSCUT PE RADU GYR

——Viorica STĂNULEŢ-CĂLINESCU——

În anul 1956, a doua zi de Crăciun în casa în care locuiam a fost invitat poetul Radu Gyr. Unchiul meu îl cunoscuse ca elev la Craiova unde amândoi urmaseră cursurile de liceu. Îl invitase, ca pe un vechi şi deosebit prieten, la masă în zi de Crăciun să petreacă cu familia lui câteva ore într'o atmosferă de căldură şi bucurie ca la o asemenea sărbătoare.

Eu terminasem în vara acelui an facultatea şi lucram în Bucureşti. Angrenată în organizaţia Frăţiilor de Cruce mehedinţeni încă din ultimii ani de liceu încercam să menţinem flacăra credinţei şi a naţionalismului sănătos, fără pretenţia de mari luptători, dar de adânci trăitori ai credinţei creştine şi de omenia care printr'o autoeducaţie severă încearcă să redreseze sufletul românesc cu exemplul lor.

Întâlnirea cu marele poet al închisorilor era pentru mine un eveniment extraordinar. Câţi dintre tinerii mei camarazi nu şi-ar fi dorit o asemenea ocazie? Şi iată cum mie providenţa îmi oferea această favoare. Eram peste măsură de emoţionată, dar nu puteam da în vileag secretul meu, căci nimeni din casă nu cunoştea frământările mele.

După masă poetul a fost invitat să ne recite ceva, şi cum întârzia în a lua o hotărâre, unchiul i-a sugerat să ne recite poezia care i-a plăcut lui cel mai mult. Ştiţi care i-a fost alegerea?... Poezia *"Scrânciobul"* plină de înţelesuri adânci şi sensibilitate, atât de potrivită firii poetului. A continuat să recite câteva poezii dintre care mi-au rămas în minte *"Întoarcerea lui Ulise"*, *"Jnepii"*, *"Antiteză"* şi ca să aducă o notă veselă *"Soldaţii lui Bonaparte"*.

Emoţia mea vizibilă l-a făcut să-l întrebe pe unchiul meu cine sunt şi de ce sunt aşa de emoţionată. I-a spus că-i sunt nepoată, că sunt inginer chimist şi că emoţia e datorită dragostei şi admiraţiei pe care tinerii o au faţă de dânsul.

- "Da, ştiu. Tinerii mă iubesc, prietene, dar pentru aceste valenţe sufleteşti comune am suferit împreună şi eu, şi ei".

Da, într'adevăr, aceleaşi dureri, aceleaşi năzuinţe ne apropiau şi ne făceau să comunicăm dincolo de cuvinte. Ca răspuns la deosebita mea emoţie ne-a recitat o poezie legată întru câtva de aspiraţiile mele profesionale. Titlul poeziei era *"Veghem peste atomi şi molecule"*. L-am rugat să-mi dicteze versurile pentrucă doresc să le învăţ şi voi distruge apoi hârtia pe care le notez. A acceptat, iar eu m'am conformat promisiunii. Aceasta a fost poezia pe care doi ani mai târziu o purtam în memorie şi o recitam în închisorile prin care m'a dus soarta:

Figura luminoasă a marelui nostru poet o port în suflet. Versurile lui cu adânci înţelesuri au susţinut moralul a nenumărate serii de deţinuţi politici, au fost balsam pentru sufletele chinuite şi au pus temelia unei adevărate *"Academii Poetice"* în temniţa Aiudului.

Cum aceste versuri nu le-am găsit în nici unul din volumele de poezii editate până în prezent m'am hotărât să vi le trimit dumneavoastră spre publicare.

VEGHEM PESTE ATOMI ŞI MOLECULE

Veghem peste atomi şi molecule,
Cimentul are sânge şi artere,
Dăm fontei duh şi pietrei înviere,
Gândim în nituri şi vorbim în scule.

În cosmos ctitori şi-arhitecţi de sfere
Dorind geneze noi şi nesătule,
Vecia calculând-o în pendule,
Genunea în compase şi echere.

Şi cum flămând oţelul suie'n spaţii
Şi viaţa noastră-şi are împăcarea
Cu volţii, cu amperii şi cu waţii,

Jos sub beton ţinându-şi răsuflarea
Stă omul pus în ecuaţii
Şi gem iubirea, mila şi iertarea.

SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI
DELA TABĂRA DE VA
A CENTRULUI CULTURAL "NA
DIN HAMILTON-CANAD

Delegaţia din România în vizită la Primăria din Hamilton

Intrată de mult în tradiţia manifestărilor culturale ale Românilor din Exil, *"Săptămâna Câmpului Românesc"* din Canada s'a bucurat şi în acest an de prezenţa numeroasă a oaspeţilor veniţi din cele mai îndepărtate locuri, unde bate la unison aceeaşi inimă de dragoste pentru istoria, cultura şi înfăptuirile românilor.

Din Munţii Apuseni şi Constanţa, din Bucureşti şi alte localităţi au venit Românii să se întâlnească pe pământul Lumii Noi cu fraţii lor îndepărtaţi, răspândiţi dela Atlantic la Pacific şi din Canada până în California.

Ziarişti, scriitori, reporteri de televiziune din România şi America s'au întâlnit - unii pentru prima dată - alţii cunoştinţe mai vechi pentru a întări şi în acest an legătura indestructibilă dintre ţară şi Românii din afara Ţării.

Din creierul Munţilor Apuseni, de unde marele Avram Iancu - dela naşterea căruia moţii au sărbătorit 175 de ani - a venit la sărbătoarea Câmpului Românesc, inginerul Silviu Ponoran, primarul oraşului Zlatna, prim preşedinte al organizaţiei *"Uniunea Munţii Apuseni"* şi Silvia Ticărău, membră a Uniunii, iar cinci moţi, reprezentând un ansamblu muzical din Munţii Apuseni, care şi-au anunţat vizita, n'au putut primi viza din partea ambasadei canadiene.

Din Constanţa a venit Prof.Dr. Alexandru Popeea cu soţia.

Presa din România a fost reprezentată de Mihai Creangă, redactor şef la *"România Liberă"* şi editor al publicaţiei săptămânale *"Aldine"*, supliment al cotidianului *"România Liberă"* şi ziaristul Ion Perşinaru dela acelaşi cotidian.

Din partea ziarului *"Ziua"* a participat ziaristul Andrei Bădin, iar din partea televiziunii române au fost prezenţi Mihai Rădulescu şi Liviu Groza.

Televiziunea românească din SUA a fost prezentă prin Adriana Hegbeli dela postul *"American-Romanian Cultural Media"* din New York, iar Mihai Gheorghiu din Detroit a filmat pentru arhiva *"Centrului Cultural Nae Ionescu"*.

Presa din Exil a fost reprezentată de ziaristul George Georgescu din Ottawa, Mihai Gheorghiu, directorul publicaţiei *"Lumea Românească"* din Detroit, Aurel Marinescu din New York şi Dumitru Popescu dela *"Observatorul"* din Toronto. Cristian Păvălucă a reprezentat ansamblul artistic *"Cortina"* din Montreal.

•••

Preotul Dumitru Ichim din Kitchener, alături de moderator

Luni 19 Iulie la orele 10.00 a.m. oaspeţii din România în frunte cu ing. Silviu Ponoran, au avut o întâlnire la primăria oraşului Hamilton, cu oficialităţile locale canadiene. Această întâlnire a fost mijlocită de George Bălaşu, directorul publicaţiei *"Cuvântul Românesc"* şi coordonatorul *"Săptămânii Câmpului Românesc"*. Primăria oraşului Hamilton doreşte să colaboreze cu primăria oraşului Zlatna în domeniul economic, urmând ca oficialităţile din Zlatna şi alte localităţi din Munţii Apuseni să trimită oferte concrete de colaborare.

La orele 7.00 p.m. în spaţioasa sală a *"Centrului Cultural Nae Ionescu"* au început lucrările sesiunii consacrate săptămânii culturale.

Sesiunea a fost deschisă de Alexandru Săndulescu, preşedintele *"Asociaţiei Culturale din Hamilton"* care într'o scurtă luare de cuvânt a prezentat pe Dl. George Bălaşu, coordonatorul săptămânii.

George Bălaşu, în alocuţiunea sa, a scos în evidenţă istoricul *"Câmpului Românesc"*, rolul pe care aceste întâlniri l-au avut în păstrarea spiritului naţional şi cultural în Canada şi SUA şi lupta permanentă împotriva comunismului şi a slugilor lui din România, după care subsemnatul am fost numit ca moderator al întregii săptămâni.

Mulţumind pentru încrederea ce mi s'a acordat - aceasta fiind a treia numire consecutivă ca moderator al ultimelor trei sesiuni - am asigurat conducerea *"Centrului Cultural Nae Ionescu"* de întreaga seriozitate şi imparţialitate a programului stabilit de Centru, după care, privind retrospectiv la cele întâmplate în ultimul an, am adus un omagiu decanului de vârstă al Câmpului Românesc plecat dintre noi, neuitatul George Donev şi am rugat asistenţa să păstrăm un moment de reculegere pentru vechiul colaborator, mereu prezent la Câmpul Românesc.

"Nu-l văd printre noi - am spus - dar George Donev este în mijlocul nostru pentrucă de acolo unde se află a cerut învoire să vină până la noi dar n'a venit singur ci împreună cu câţiva dintre cei care au pus bazele acestui câmp, George Bulumete, Ştelian Stănicel şi alţii. Ei sunt alături de noi şi se bucură de câte ori văd la Câmpul Românesc dela Hamilton că idealurile pentru care au luptat, continuă şi nu sunt daţi uitării." În continuare s'a făcut o rugăciune de sănătate şi pentru Nicu Naum din Montreal, care suferise de curând o operaţie, ce l-a făcut să absenteze pentru prima oară dela *"Săptămâna Câmpului Românesc"*.

A urmat programul conferinţelor şi am dat cuvântul primului conferenţiar: Preot Dr. Dumitru Ichim, din Kitchener, care a vorbit despre ***"Antropologia Creştină la Români"***.

Analizând modul de percepere a creştinismului la Români, din cele mai îndepărtate timpuri, cu incursiuni în filologie pentru a exemplifica asimilarea originală a creştinismului în ţările latine dela Dunăre, conferinţa pr. Dumitru Ichim a fost urmărită cu deosebită atenţie şi interes de către participanţi, relevând încă odată calităţile deosebite de preot, poet şi predicator ale conferenţiarului, pe care Episcopia dela Vatra Românească, ar trebui să le aibă în vedere în penuria de preoţi dotaţi de care duce lipsă.

Al doilea programat pentru seara respectivă a fost subsemnatul, care am vorbit despre ***"Închisoarea şi creaţiile din închisori, cu referinţă la poeziile din închisori"***, lucrare ce apare la pagina 10 a acestui număr din Cuvântul Românesc.

A treia lucrare a fost prezentarea Cenaclului Literar *"Muntele Taborului"* din Kitchener - Canada, făcută de poeta Florica Baţu-Ichim, coordonatoarea cenaclului. După o scurtă prezentare, D-na şi Dl. Vichente Ocolişanu, susţinuţi şi de alţi membri ai cenaclului, au debutat cu cântecul *"Graiul Neamului"* de Gh. Coşbuc şi cântecul *"O Românie, Patria mea"*. Au urmat lecturi şi recitări din creaţiile membrilor cenacului după cum urmează: Maria Sava a citit din creaţia Bujoricăi Gruescu, Andrei Tudor a citit din creaţia Anei Calotă, iar Cristina şi Constantin Groza au recitat versuri. Pr. Dumitru Ichim a recitat poemul original *"Enoch"* cu adânci implicaţii în Cartea Genezei şi în filosofie, tâlmăcite într'un limbaj poetic unde harul şi travaliul se întâlnesc în mod fericit. Membrii Cenaclului Literar *"Muntele Taborului"* au prezentat şi lucrări plastice în expoziţia de pictură, unde au expus lucrări orginale Despina Tudor şi Cristina Ichim, o expoziţie de fotografii, realizate de Gloria Ichim, iar Toma Emanuel Ichim a prezentat un eseu ştiinţific cu titlul ***"Creaţia Omului, poezie făcută de Dumnezeu"***.

Din creaţia proprie, Florica Baţu-Ichim a recitat poezia *"Străbunii"*. Încălziţi de atmosfera poetică din sală, Marian Costache din Montreal şi Mircea Popescu din Los Angeles au contribuit la rândul lor cu recitări de poezii.

Marţi 20 Iulie, la orele 10.00 a.m. fiind ziua Sfântului Ilie, la Capela *"Sf. Maria"* dela Câmpul Românesc a avut loc o slujbă religioasă oficiată de Pr. Dumitru Ichim.

La orele 7.00 p.m. au continuat lucrările sesiunii. Primul conferenţiar a fost Dl. Ing. Silviu Ponoran, primarul oraşului Zlatna şi prim vice-preşedinte al organizaţiei *"Munţii Apuseni"* cu subiectul ***"Posibilităţi de afaceri în Munţii Apuseni"***.

Cunoscător al problemelor, ing. Silviu Ponoran este primar de 9 ani - imediat după revoluţia din 1989 - bun gospodar - dublat de un spirit de iniţiativă şi corectitudine - a prezentat starea deplorabilă pe care au lăsat-o comuniştii în urma lor în acea regiune unde de pe vremuri ca şi acum, locuitorii îşi plâng năduful că *"Munţii noştri aur poartă, noi cerşim din poartă în poartă"*.

Ing. Silviu Ponoran a venit cu planuri concrete de investiţii care ar aduce beneficii investitorilor şi profit locuitorilor şi regiunii, dar urechile celor dela Bucureşti sunt surde şi ochii închişi. Cu durere în suflet ne spunea că la la sărbătorirea din acest an a 175 de ani dela naşterea lui Avram Iancu, guvernul dela Bucureşti n'a alocat nici un ban pentru cinstirea zilei marelui tribun şi luptător pentru cauza Românilor ardeleni, în timp ce pentru propaganda seacă se plătesc în ţară, dar mai ales în străinătate, sute de mii de dolari pentru cosmetizarea unei politici hâde şi păguboase.

Sculptorul Nicăpetre lângă proiectul statuii lui Nae Ionescu

A urmat la cuvânt conferenţiarul Prof. dr. Alexandru Popeea din România, care a vorbit despre ***"Complexul creştin dela Basarabi-Dobrogea sec. IX-XI"***. Lucrarea bine documentată, având ca scop prezentarea complexului rupestru dela Basarabi, a scos în evidenţă descoperirea din vara anului 1957, la exploatarea de cretă dela Basarabi-Dobrogea a unei intrări în dealul de cretă care a slujit ca adăpost pentru oamenii de acum 1000 de ani. Specialiştii în arheologie, după descifrarea inscripţiilor în slavonă, au ajuns la concluzia că acest complex datează din anul 992. Pe pereţi erau desenate cruci şi grafitti care au dus la presupunerea că ar fi fost o aşezare cu caracter monahal de tip creştin.

În incursiunea istorică pe care conferenţiarul a prezentat-o la un înalt nivel ştiinţific a vorbit despre frământata epocă a secolului X, în special pentru Dobrogea, unde trecea drumul dela Varegi la Greci şi a vecinătăţilor ei cu Imperiul Bizantin, statul Kazar, Imperiul lui Carol cel Mare şi zona de unde veneau Varegii. S'a pomenit şi de o inscripţie slavonă din localitatea Mircea Vodă unde se menţionează numele unui Jupan Dimitrie care s'ar fi bătut cu Grecii. În concluzie conferenţiarul subliniază că Dobrogea românească nu datează numai din 1878, când a fost redată României, ci cu mult mai înainte când ea a aparţinut lui Mircea cel Bătrân.

Al treilea conferenţiar a fost Aurel Marinescu din New York care a vorbit despre ***"Pagube suferite de România dela 1940 drept consecinţă a războiului"***. Pe baza rapoartelor întocmite de fostul Comitet Naţional Român, la care a avut acces, Aurel Marinescu a prezentat următoarele date: **Costul operaţiilor militare împotriva URSS (estimări) - 1 miliard de dolari; costul operaţiunilor militare împotriva Germaniei şi Ungariei - 350 milioane de dolari; pagube suferite în urma ocupării Transilvaniei - 350 milioane de dolari; prelevări sovietice (23 August 1944 - 31 Decembrie 1947) - 1 miliard, 390 milioane de dolari; prelevări sovietice între 1948-1952, inclusiv, - 750 milioane de dolari. Total: 3 miliarde, 820 milioane de dolari.**

Ocuparea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, confiscarea armamentului de către Ruşi (marină, artilerie, aviaţie etc.), transferul beneficiilor Sovromurilor şi ale industriei acaparate de URSS, precum şi pagube provocate de condiţiile impuse de URSS comerţului exterior (1945-1989) estimat **- 1 miliard, 800 milioane de dolari. Totalul pagubelor estimat: 5 miliarde, 620 milioane de dolari.**

Aceste cifre estimative sunt cu mult mai mici decât în realitate, pentrucă o evidenţă reală nu există iar pierderile sunt calculate la valoarea dolarului din 1938, care actualizată ar mări cu mult suma spolierii ruseşti asupra României.

Pe marginea acestor comunicări au fost întrebări şi răspunsuri animate, com-

Aurel Sergiu Marinescu, prof. dr. Alexandru Popeea şi Silviu Ponoran

MÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC

DELA TABĂRA DE VARĂ RULUI CULTURAL "NAE IONESCU"

DIN HAMILTON-CANADA

Imagine din sală într'una din serile de conferinţe

tenţie şi interes
rticipanţi, rele-
odată calităţile
de preot, poet şi
r ale conferen-
e care Episcopia
Românească, ar
e aibă în vedere
de preoţi dotaţi
e lipsă.
a programat pen-
respectivă a fost
tul, care am vor-
"*Închisoarea şi
din închisori, cu
la poeziile din*
lucrare ce apare
0 a acestui număr
tul Românesc.
lucrare a fost
ea Cenaclului Li-
ntele Taborului"
ener - Canada,
e poeta Florica
n, coordonatoarea
i. După o scurtă
re, D-na şi Dl.
Ocolişanu, susţi-
e alţi membri ai
i, au debutat cu
Graiul Neamului"
şbuc şi cântecul
nie, Patria mea".
lecturi şi recitări
ile membrilor ce-
upă cum urmează:
va a citit din crea-
icăi Gruescu, An-
a citit din creaţia
tă, iar Cristina şi
n Groza au recitat
'r. Dumitru Ichim
poemul original
cu adânci impli-
artea Genezei şi în
tălmăcite într'un
etic unde harul şi
se întâlnesc în
cit. Membrii Cena-
iterar "*Muntele
i*" au prezentat şi
astice în expoziţia
ă, unde au expus
rginale Despina
Cristina Ichim, o
de fotografii, rea-
Gloria Ichim, iar
manuel Ichim a
t un eseu ştiinţific
"*Creaţia Omului,
făcută de Dum-

creaţia proprie,
Baţu-Ichim a recitat
"*Străbunii*". Încăl-
atmosfera poetică
, Marian Costache
ontreal şi Mircea
din Los Angeles au
it în rândul lor cu
de poezii.
20 Iulie, la orele
m. fiind ziua Sfân-
lie, la Capela "*Sf.
dela Câmpul Româ-
vut loc o slujbă reli-
oficiată de Pr. Du-
chim.
ele 7.00 p.m. au con-
lucrările sesiunii.
conferenţiar a fost
Silviu Ponoran, pri-
oraşului Zlatna şi
ice-preşedinte al
aţiei "*Munţii Apu-
subiectul "*Posibili-
afaceri în Munţii
*".
oscător al proble-
ng. Silviu Ponoran
nar de 9 ani - imedi-
revoluţia din 1989 -
spodar - dublat de
it de iniţiativă şi
udine - a prezen-
ea deplorabilă pe
lăsat-o comuniştii în
or în acea regiune
e pe vremuri ca şi
ocuitorii îşi plâng
l că "*Munţii noştri
artă, noi cerşim din
în poartă*".
Silviu Ponoran a ve-

nit cu planuri concrete de
investiţii care ar aduce be-
neficii investitorilor şi pro-
fit locuitorilor şi regiunii,
dar urechile celor dela
Bucureşti sunt surde şi
ochii închişi. Cu durere în
suflet ne spunea că la la săr-
bătorirea din acest an a 175
de ani dela naşterea lui
Avram Iancu, guvernul dela
Bucureşti n'a alocat nici un
ban pentru cinstirea zilei
marelui tribun şi luptător

Sculptorul Nicăpetre lângă proiectul statuii lui Nae Ionescu

pentru cauza Românilor
ardeleni, în timp ce pentru
propaganda seacă se plătesc
în ţară, dar mai ales în străi-
nătate, sute de mii de dolari
pentru cosmetizarea unei
politici hâde şi păguboase.

A urmat la cuvânt con-
ferenţiarul Prof. dr. Ale-
xandru Popeea din Ro-
mânia, care a vorbit despre
"***Complexul creştin dela
Basarabi-Dobrogea sec. IX-
XI***". Lucrarea bine docu-
mentată, având ca scop
prezentarea complexului
rupestru dela Basarabi, a
scos în evidenţă desco-
perirea din vara anului
1957, la exploatarea de cretă
dela Basarabi-Dobrogea a
unei intrări în dealul de
cretă care a slujit ca adăpost
pentru oamenii de acum
1000 de ani. Specialiştii în
arheologie, după descifra-
rea inscripţiilor în slavonă,
au ajuns la concluzia că
acest complex datează din
anul 992. Pe pereţi erau de-
senate cruci şi grafitti care
au dus la presupunerea că
ar fi fost o aşezare cu carac-
ter monahal de tip creştin.

În incursiunea istorică pe
care conferenţiarul a pre-
zentat-o la un înalt nivel
ştiinţific a vorbit despre
frământata epocă a secolu-
lui X, în special pentru
Dobrogea, unde trecea dru-
mul dela Varegi la Greci şi
a vecinătăţilor ei cu Impe-
riul Bizantin, statul Kazar,
Imperiul lui Carol cel Mare
şi zona de unde veneau
Varegii. S'a pomenit şi de o
inscripţie slavonă din loca-
litatea Mircea Vodă unde se
menţionează numele unui

Jupan Dimitrie care s'ar fi
bătut cu Grecii. În con-
cluzie conferenţiarul sub-
liniază că Dobrogea româ-
nească nu datează numai
din 1878, când a fost redată
României, ci cu mult mai
înainte când ea a aparţinut
lui Mircea cel Bătrân.

Al treilea conferenţiar a
fost Aurel Marinescu din
New York care a vorbit
despre "***Pagube suferite de
România dela 1940 drept
consecinţă a războiului***".
Pe baza rapoartelor în-
tocmite de fostul Comitet
Naţional Român, la care a
avut acces, Aurel Marinescu
a prezentat următoarele
date: Costul operaţiilor mi-
litare împotriva URSS (es-
timări) - **1 miliard de dolari;**
costul operaţiunilor mili-
tare împotriva Germaniei şi
Ungariei - **350 milioane de
dolari;** pagube suferite în
urma ocupării Transilvaniei
- **350 milioane de dolari;**
prelevări sovietice (23 Au-
gust 1944 - 31 Decembrie
1947) - **1 miliard, 390 mili-
oane de dolari;** prelevări
sovietice între 1948-1952,
inclusiv, - **750 milioane de
dolari.** Total: **3 miliarde, 820
milioane de dolari.**

Ocuparea Basarabiei şi
Bucovinei de Nord, confis-
carea armamentului de că-
tre Ruşi (marină, artilerie,
aviaţie etc.), transferul be-
neficiilor Sovromurilor şi
ale industriei acaparate de
URSS, precum şi pagube
provocate de condiţiile im-
puse de URSS comerţului
exterior (1945-1989) estimat
- **1 miliard, 800 milioane de
dolari.** Totalul pagubelor
estimat: **5 miliarde, 620 mi-
lioane de dolari.**

Aceste cifre estimative
sunt cu mult mai mici decât
în realitate, pentrucă o evi-
denţă reală nu există iar
pierderile sunt calculate la
valoarea dolarului din 1938,
care actualizată ar mări cu
mult suma spolierii ruseşti
asupra României.

Pe marginea acestor co-
municări au fost întrebări şi
răspunsuri animate, com-
pletând temele enunţate în
conferinţă.

Miercuri 21 Iulie, partici-
panţii la Săptămâna Cul-
turală dela Câmpul Româ-
nesc au făcut o excursie la
Cascada Niagara.

Grandioasa cădere de
apă ca şi deosebita grijă cu
care sunt întreţinute cele
două maluri - canadian şi
american - cu flora şi vege-
taţia luxuriantă care încântă
ochiul vizitatorului acestui
colţ de lume, i-a impresio-
nat pe vizitatori. Cei veniţi
pentru prima dată nu ştiau
cum să-şi împartă timpul
privind la măreaţa cascadă,
care răspândea curcubee
deasupra norului de apă ce
se ridica în urma căderii, să
se îmbarce pe vaporul care
îi ducea până în apropierea
cascadei - îmbrăcaţi în pe-
lerine de plastic - pentru a
nu fi udaţi de puternicul jet
de apă, să umble prin nenu-
măratele magazine cu tot
felul de amintiri, ori să vi-
ziteze interesantele muzee
legate de originala cascadă.

Seara, la orele 7.30 a ur-
mat a doua conferinţă a
publicistului Aurel Mari-
nescu din New York, cu
subiectul "***Mihai Antones-
cu, văzut în perspectivă***", o
amplă şi documentată lu-
crare bazată pe documen-
tele din arhiva autorului.
Acţiunea pe care România a
dus-o în timpul războiului
pentru a se desprinde din
alianţa cu Germania, core-
spondenţa cu ambasada dela
Lisabona şi notele diplo-
matice redactate de Minis-
terul de Externe român au
făcut obiectul unei discuţii
interesante care a dus la in-
formarea ascultătorilor asu-
pra unei perioade ascunsă
încă a istoriei româneşti.

După conferinţă a urmat
tradiţionalul "***Foc de Ta-
bără***", unde tinerii şi bă-
trânii s'au simţit în acelaşi
"*tempo*" de viaţă, cu cânte-
ce, recitări, anecdote şi
jocuri româneşti.

Joi 22 Iulie, primul con-
ferenţiar a fost jurnalistul
Andrei Bădin dela ziarul
"*Ziua*" din Bucureşti, care a
vorbit despre "***Integrarea
României în NATO şi
U.E.***". Sobră, lucrarea a a-
tins punctele cheie ale ace-
stor necesităţi ale României,
cât şi dificultăţile care stau
în calea realizărilor. Pro-
blemă de importanţă capi-
tală - integrarea României -
a stârnit multe întrebări la
care conferenţiarul a dat
răspunsurile în context cu
situaţia actuală a României.

Al doilea conferenţiar a
fost cunoscutul ziarist Mi-
hai Creangă dela "*România
Liberă*" şi redactor-coordo-
nator al suplimentului săp-
tămânal "*Aldine*", care în
excelenta prezentare "***Situa-
ţia politică din România
înaintea alegerilor viitoare***"
a demonstrat pe viu calită-
tea de ziarist şi analist
politic, dublat de un real
talent literar. Concis, im-
parţial, bun cunoscător al
problemei, conferenţiarul
ne-a prezentat un tablou
destul de pesimist al gru-
părilor şi oamenilor politici
din România, care îşi dis-
putâ cucerirea electoratului,
fără a ţine seama de mini-
mele obligaţii morale pe
care un viitor candidat la
funcţiile superioare de stat
ar trebui să le dovedească
alegătorilor. Îngrijorat de
actuala situaţie politică din
ţară, conferenţiarul era pu-
ternic afectat de efectele
nocive ale politicii româ-
neşti actuale şi a tras un
semnal de alarmă pentru
viitor.

Tot pe tema "***Alegerile
din anul 2000***" a vorbit şi
ing. Mircea Popescu din
Los Angeles, care în calitate
de Român-american a venit
cu mai multe propuneri
pentru o participare mai
activă la aceste alegeri a
Românilor din afara ţării,
dintre care cea mai impor-
tantă constă în formarea
unei circumscripţii elec-
torale pentru această cate-
gorie de Români, iar cen-
trele de votare să nu fie
doar pe lângă consulate,
unde alegătorii dela mari
distanţe nu pot ajunge, ci să
se înfiinţeze centre de vo-
tare pe lângă parohii, unde
oamenii ajung mai repede
şi atunci numărul votan-
ţilor va creşte la ordinul
sutelor de mii, nu doar la 9
mii, cum ne-a persiflat Pre-
şedintele Constantinescu.

Vineri 23 Iulie, la orele
10.00 a.m. a avut loc o ex-
cursie la Toronto, iar seara
la orele 7.00 p.m. au început
conferinţele.

Primul conferenţiar a
fost ziaristul George Geor-
gescu din Ottawa cu subiec-
tul "***România în contextul
secolului XX***". O lucrare
vastă ca subiect, bine echili-
brată de conferenţiar, care
în timpul relativ scurt pen-
tru o privire de ansamblu
asupra unui secol frământat
de o revoluţie pustiitoare şi
două războaie mondiale
care au antrenat în focul lor
întreaga planetă, a reuşit să
scoată esenţialul şi să tragă
concluziile cele mai clare.
Stilul clar, documentaţia
precisă şi privirea obiectivă
asupra întregii perioade
analizate au demonstrat că
pe lângă cultură, talent lite-
rar şi decenţa expresiilor,
conferenţiarul are şi o deo-
sebită eleganţă în tratarea
subiectelor destul de aride.
Cum era de aşteptat, între-
bările participanţilor au fost
mai bogate ca de obicei.

Ultima conferinţă cu su-
biectul "***Rugăciune şi aten-
ţie***", a fost ţinută de Pr. Gh.
Calciu-Dumitreasa, venit
special dela Washington
pentru a fi prezent la "***Săp-
tămâna Câmpului Româ-
nesc***". După o clară defi-
niţie a rugăciunii şi rostului
ei, pr. Calciu a insistat asu-
pra unui subiect mai puţin
cunoscut şi explicat de către
preoţi: poziţia şi atenţia în
timpul rugăciunii.

Bazat pe o păstorire de
ani de zile şi în calitate de
fost profesor al mai multor
generaţii de preoţi, pr.
Calciu, atât din experienţa
proprie, cât şi din cea căpă-
tată cu enoriaşii pe care i-a
păstorit a explicat cu exem-
ple vii cât de puţin cunoaş-
tem în materie de rugăciu-
ne. Câtă diferenţă există în-
tre închinarea şi rugăciunea
mecanică, faţă de trăirea

George Georgescu, moderatorul şi Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

înălţătoare în rugăciunea
unde credinciosul se aban-
donează total în trăirea
solemnă a cuvintelor pe ca-
re le rosteşte. Îndrumarea
pe care a dat-o ascultăto-
rilor a fost ca orice rugăciu-
ne să fie făcută cu atenţie,
rostind cuvintele şi nu spu-
se doar în gând, pentru a fi
o comunicare directă cu
Dumnezeu şi nu recitări de
texte învăţate pe de rost,
spuse cu gândul în altă
parte.

După întrebările şi răs-

Andrei Bădin, Mihai Creangă, moderatorul şi Mircea Popescu

punsurile care au urmat
conferinţei, sesiunea de
comunicări din acest an a
"*Săptămânii Câmpului
Românesc*" dela "*Centrul
Cultural Nae Ionescu*" din
Hamilton s'a încheiat.

Am mulţumit tuturor
participanţilor pentru pre-
zenţa cu care ne-au onorat,
pentru luările de cuvânt din
timpul conferinţelor, şi în
special pentru modul de-
cent şi academic al tuturor
intervenţiilor care au asigu-
rat reuşita acestei sesiuni.
Am remarcat că toate con-
ferinţele au fost încadrate
în spiritul creştin, primul
conferenţiar fiind pr. Du-
mitru Ichim, iar ultimul pr.
Gh. Calciu-Dumitreasa.

Rugăcunea de închidere
a fost rostită de pr. Calciu
care s'a rugat şi pentru
odihna sufletului fratelui
nostru George Donev, ple-
cat dintre noi, iar pentru
dragostea şi unirea dintre
noi, întreaga asistenţă a
cântat rugăcunea "*Cu noi
este Dumnezeu*".

Sâmbătă 24 Iulie, la
Capela Câmpului Româ-
nesc, preotul Calciu a cunu-
nat perechea de tineri Ma-
rian şi Carmen Costache,
nuni fiind Cristina Rădu-
lescu şi Lucian Savu. Veniţi
cu toţii special dela Mont-
real pentru a se cununa la
Capela dela Câmpul Ro-
mânesc din Hamilton.

Seara a urmat tradiţio-
nalul banchet de închidere
al săptămânii. Nu putem
încheia această prezentare
fără a mulţumni în mod
deosebit doamnelor: Elisa-
beta Moisin, Marioara
Arnăutu, Emilia Aprihă-
neanu, Mihaela Moisin,
Lena Bălaşu, Sunita Co-
vaci, tânara studentă Nico-
leta Iamandi şi grupului de
tinere care au pregătit şi au
servit masa pe întreaga du-
rată a săptămânii.

Duminică 25 Iulie, sub
cerul clar al Canadei, pe pa-
jiştea pe care sculptorul Ni-
căpetre a îmbogăţit-o în
acest an cu bustul proiectu-
lui în ghips al lui Nae
Ionescu, ce urmează a fi
realizat în marmură, cu con-
tribuţia ce se aşteaptă din
partea tuturor celor care l-
au apreciat şi-l admiră pe
filosoful Nae Ionescu; sub
arborii umbroşi din faţa
sălii de şedinţe şi pe pla-
toul "*satului românesc*", cei
care au trăit o adevărată
săptămână românească, se
despărţeau cu reţinere nedi-
simulate. S'au întâlnit în a-
ceastă săptămână cunoscuţi,
s'au legat noi prietenii şi în
inimile adolescenţilor au
înflorit şi mugurii primelor
iubiri. Rămas bun şi la
anul la Câmpul Românesc,
era salutul tuturor.

Şi la anul va fi Anul 2000!
Încheierea unui mileniu
care a găsit neamul românesc
în plină formare şi a unui
secol în care şi-a văzut
împlinirea marelui vis al
întregirii.

Ajută Doamne Neamului
Românesc.

Zahu PANĂ

SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC
DELA TABĂRA DE VARĂ
A CENTRULUI CULTURAL "NAE IONESCU"
DIN HAMILTON-CANADA

Delegaţia din România în vizită la Primăria din Hamilton

Intrată de mult în tradiţia manifestărilor culturale ale Românilor din Exil, *"Săptămâna Câmpului Românesc"* din Canada s'a bucurat şi în acest an de prezenţa numeroasă a oaspeţilor veniţi din cele mai îndepărtate locuri, unde bate la unison aceeaşi inimă de dragoste pentru istoria, cultura şi înfăptuirile românilor.

Din Munţii Apuseni şi Constanţa, din Bucureşti şi alte localităţi au venit Rodeosebită atenţie şi interes de către participanţi, relevând încă odată calităţile deosebite de preot, poet şi predicator ale conferenţiarului, pe care Episcopia dela Vatra Românească, ar trebui să le aibă în vedere în penuria de preoţi dotaţi de care duce lipsă.

Al doilea programat pentru seara respectivă a fost subsemnatul, care am vorbit despre *"Închisoarea şi creaţiile din închisori, cu referinţă la poeziile din închisori"*, lucrare ce apare la pagina 10 a acestui număr din Cuvântul Românesc.

A treia lucrare a fost prezentarea Cenaclului Literar *"Muntele Taborului"* din Kitchener - Canada, făcută de poeta Florica Baţu-Ichim, coordonatoarea cenaclului. După o scurtă prezentare, D-na şi Dl. Vichente Ocolişanu, susţinuţi şi de alţi membri ai cenaclului, au debutat cu cântecul *"Graiul Neamului"* de Gh. Coşbuc şi cântecul *"O Românie, Patria mea"*. Au urmat lecturi şi recitări din creaţiile membrilor cenacului după cum urmează: Maria Sava a citit din creaţia Bujoricăi Gruescu, Andrei Tudor a citit din creaţia Anei Calotă, iar Cristina şi Constantin Groza au recitat versuri. Pr. Dumitru Ichim a recitat poemul original *"Enoch"* cu adânci implicaţii în Cartea Genezei şi în filosofie, tâlmăcite într'un limbaj poetic unde harul şi travaliul se întâlnesc în mod fericit. Membrii Cenaclului Literar *"Muntele Taborului"* au prezentat şi lucrări plastice în expoziţia de pictură, unde au expus lucrări originale Despina Tudor şi Cristina Ichim, o expoziţie de fotografii, realizate de Gloria Ichim, iar Toma Emanuel Ichim a prezentat un eseu ştiintific cu titlul *"Creaţia Omului, poezie făcută de Dumnezeu"*.

Din creaţia proprie, Florica Baţu-Ichim a recitat poezia *"Străbunii"*. Încălziţi de atmosfera poetică din sală, Marian Costache din Montreal şi Mircea Popescu din Los Angeles au contribuit la rândul lor cu recitări de poezii.

Marţi 20 Iulie, la orele 10.00 a.m. fiind ziua Sfântului Ilie, la Capela *"Sf. Maria"* dela Câmpul Românesc a avut loc o slujbă religioasă oficiată de Pr. Dumitru Ichim.

La orele 7.00 p.m. au continuat lucrările sesiunii. Primul conferenţiar a fost Dl. Ing. Silviu Ponoran, primarul oraşului Zlatna şi prim vice-preşedinte al organizaţiei *"Munţii Apuseni"* cu subiectul *"Posibilităţi de afaceri în Munţii Apuseni"*.

Cunoscător al problemelor, ing. Silviu Ponoran este primar de 9 ani - imediat după revoluţia din 1989 - bun gospodar - dublat de un spirit de iniţiativă şi corectitudine - a prezentat starea deplorabilă pe care au lăsat-o comuniştii în urma lor în acea regiune unde de pe vremuri ca şi acum, locuitorii îşi plâng năduful că *"Munţii noştri aur poartă, noi cersim din poartă în poartă"*.

Ing. Silviu Ponoran a venit cu planuri concrete de investiţii care ar aduce beneficii investitorilor şi profit locuitorilor şi regiunii, dar urechile celor dela Bucureşti sunt surde şi ochii închişi. Cu durere în suflet ne spunea că la la sărbătorirea din acest an a 175 de ani de naşterea lui Avram Iancu, guvernul dela Bucureşti n'a alocat nici un ban pentru cinstirea zilei marelui tribun şi luptător pentru cauza Românilor ardeleni, în timp ce pentru propaganda seacă se plătesc în ţară, dar mai ales în străinătate, sute de mii de dolari pentru cosmetizarea unei politici hâde şi păguboase.

Sculptorul Nicăpetre lângă proiectul statuii lui Nae Ionescu

A urmat la cuvânt conferenţiarul Prof. dr. Alexandru Popeea din România, care a vorbit despre *"Complexul creştin dela Basarabi-Dobrogea sec. IX-XI"*. Lucrarea bine documentată, având ca scop prezentarea complexului rupestru dela Basarabi, a scos în evidenţă descoperirea din vara anului 1957, la exploatarea de creta dela Basarabi-Dobrogea a unei intrări în dealul de creta care a slujit ca adăpost pentru oamenii de acum 1000 de ani. Specialiştii în arheologie, după descifrarea inscripţiilor în slavonă, au ajuns la concluzia că acest complex datează din anul 992. Pe pereţi erau desenate cruci şi grafitti care au dus la presupunerea că ar fi fost o aşezare cu caracter monahal de tip creştin.

În incursiunea istorică pe care conferenţiarul a prezentat-o la un înalt nivel ştiinţific a vorbit despre frământata epocă a secolului X, în special pentru Dobrogea, unde trecea drumul dela Varegi la Greci şi a vecinătăţilor ei cu Imperiul Bizantin, statul Kazar, Imperiul lui Carol cel Mare şi zona de unde veneau Varegii. S'a pomenit şi de o inscripţie slavonă din localitatea Mircea Vodă unde se menţionează numele unui Jupan Dimitrie care s'ar fi bătut cu Grecii. În concluzie conferenţiarul sublinia că Dobrogea românească nu datează numai din 1878, când a fost redată României, ci cu mult mai înainte când ea a aparţinut lui Mircea cel Bătrân.

Al treilea conferenţiar a fost Aurel Marinescu din New York care a vorbit despre *"Pagube suferite de România dela 1940 drept consecinţă a războiului"*. Pe baza rapoartelor întocmite de fostul Comitet Naţional Român, la care a avut acces, Aurel Marinescu a prezentat următoarele date: Costul operaţiilor militare impotriva URSS (estimări) - **1 miliard de dolari**; costul operaţiunilor militare împotriva Germaniei şi Ungariei - **350 milioane de dolari**; pagube suferite în urma ocupării Transilvaniei - **350 milioane de dolari**; prelevări sovietice (23 August 1944 - 31 Decembrie 1947) - **1 miliard, 390 milioane de dolari**; prelevări sovietice între 1948-1952, inclusiv, - **750 milioane de dolari. Total: 3 miliarde, 820 milioane de dolari.**

Ocuparea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, confiscarea armamentului de către Ruşi (marină, artilerie, aviaţie etc.), transferul beneficiilor Sovromurilor şi a industriei acaparate de URSS, precum şi pagube provocate de condiţiile impuse de URSS comerţului exterior (1945-1989) estimat - **1 miliard, 800 milioane de dolari.** Totalul pagubelor estimat: **5 miliarde, 620 milioane de dolari.**

Aceste cifre estimative sunt cu mult mai mici decât în realitate, pentrucă o evidenţă reală nu există iar pierderile sunt calculate la valoarea dolarului din 1938, care actualizată ar mări cu mult suma spolierii ruseţti asupra României.

Pe marginea acestor comunicări au fost întrebări şi răspunsuri animate, completând temele enunţate în conferinţă.

Miercuri 21 Iulie, participanţii la Săptămâna Culturală dela Câmpul Românesc au făcut o excursie la Cascada Niagara.

Grandioasa cădere de apă ca şi deosebita grijă cu care sunt întreţinute cele doua maluri - canadian şi american - cu flora şi vegetaţia luxuriantă care încântă ochiul vizitatorului acestui colţ de lume, i-a impresionat pe vizitatori. Cei veniţi pentru prima dată nu ştiau cum să-şi împartă timpul privind la măreaţa cascadă, care răspândea curcubee deasupra norului de apă ce se ridica în urma căderii, să se imbarce pe vaporul care îi ducea până în apropierea cascadei - îmbrăcaţi în pelerine de plastic - pentru a nu fi udaţi de puternicul jet de apă, să umble prin nenumăratele magazine cu tot felul de amintiri, ori să viziteze interesantele muzee legate de originala cascadă.

Seara, la orele 7.30 a urmat a doua conferinţă a publicistului Aurel Marinescu din New York, cu subiectul *"Mihai Antonescu, văzut în perspectivă"*, o amplă şi documentată lucrare bazată pe documentele din arhiva autorului. Acţiunea pe care România a dus-o în timpul războiului pentru a se desprinde din alianţa cu Germania, coresponderţa cu ambasada dela Lisabona şi notele diplomatice redactate de Ministerul de Externe român au făcut obiectul unei discuţii interesante care a dus la informarea ascultătorilor asupra unei perioade ascunsă încă a istoriei româneşti.

După conferinţă a urmat tradiţionalul *"Foc de Tabără"*, unde tinerii şi bătrânii s'au simţit în acelaşi *"tempo"* de viaţă, cu cântece, recitări, anecdote şi jocuri tinereşti.

Joi 22 Iulie, primul conferenţiar a fost jurnalistul Andrei Bădin dela ziarul *"Ziua"* din Bucureşti, care a vorbit despre *"Integrarea României în NATO şi U.E."*. Sobru, lucrarea a despuns punctele cheie ale acestor necesităţi ale României, cât şi dificultăţile care stau în calea realizărilor. Problemă de importanţă capitală - integrarea României - a stârnit multe întrebări la care conferenţiarul a dat răspunsurile în context cu situaţia actuală a României.

Al doilea conferenţiar a fost cunoscutul ziarist Mihai Creangă dela *"România Liberă"* şi redactor-coordonator al suplimentului săptămânal *"Aldine"*, care în excelenta prezentare *"Situaţia politică din România înaintea alegerilor viitoare"* a demonstrat pe viu calitatea de ziarist şi analist politic, dublat de un real talent literar. Concis, imparţial, bun cunoscător al problemei, conferenţiarul ne-a prezentat un tablou destul de pesimist al grupărilor şi oamenilor politici din România, care îşi dispută cucerirea electoratului, fără a ţine seama de minimele obligaţii morale pe care un viitor candidat la funcţiile superioare de stat ar trebui să le dovedească alegătorilor. Îngrijorat de actuala situaţie politică din ţară, conferenţiarul era puternic afectat de efectele nocive ale politicii româneşti actuale şi a tras un semnal de alarmă pentru viitor.

Tot pe tema *"Alegerile din anul 2000"* a vorbit şi ing. Mircea Popescu din Los Angeles, care în calitate de Român-american a venit cu mai multe propuneri pentru o participare mai activă la aceste alegeri a Românilor din afara ţării, dintre care cea mai importantă constă în formarea unei circumscripţii electorale pentru aceastâ categorie de Români, iar centrele de votare să nu fie doar pe lângă consulate, unde alegătorii dela mari distanţe nu pot ajunge, ci să se înfiinţeze centre de votare pe lângă parohii, unde oamenii ajung mai repede şi atunci numărul votanţilor va creşte la ordinul sutelor de mii, nu doar la 9 mii, cum ne-a persiflat Preşedintele Constantinescu.

Vineri 23 Iulie, la orele 10.00 a.m. a avut loc o excursie la Toronto, iar seara la orele 7.00 p.m. au început conferinţele.

Primul conferenţiar a fost ziaristul George Georgescu din Ottawa cu subiectul *"România în contextul secolului XX"*. O lucrare vastă ca subiect, bine echilibrată de conferenţiar, care în timpul relativ scurt pentru o privire de ansamblu asupra unui secol frământat de o revoluţie pustiitoare şi două războaie mondiale care au antrenat în focul lor întreaga planetă, a reuşit să scoată esenţialul şi să tragă concluziile cele mai clare. Stilul clar, documentaţia precisă şi privirea obiectivă asupra întregii perioade analizate au demonstrat că pe lângă cultură, talent literar şi decenţa expresivilor, conferenţiarul are şi o deosebită eleganţă în tratarea subiectelor destul de aride. Cum era de aşteptat, întrebările participanţilor au fost mai bogate ca de obicei.

Ultima conferinţă cu subiectul *"Rugăciune şi atenţie"*, a fost ţinută de Pr. Gh. Calciu-Dumitreasa, venit special dela Washington pentru a fi prezent la *"Săptămâna Câmpului Românesc"*. După o clară definiţie a rugăciunii şi rostului ei, pr. Calciu a insistat asupra unui subiect mai puţin cunoscut şi explicat de către preoţi: poziţia şi atenţia în timpul rugăciunii.

Bazat pe o păstorire de ani de zile şi în calitate de fost profesor al mai multor generaţii de preoţi, pr. Calciu, atât din experienţa proprie, cât şi din cea căpătată cu enoriaşii pe care i-a păstorit a explicat cu exemple vii cât de puţin cunoaştem în materie de rugăciune. Câtă diferenţă există între închinarea şi rugăciunea mecanică, faţă de trăirea înălţătoare în rugăciunea unde credinciosul se abandonează total în trăirea solemnă a cuvintelor pe care le rosteşte. Îndrumarea pe care a dat-o ascultătorilor a fost ca orice rugăciune să fie făcută cu atenţie, rostind cuvintele şi nu spuse doar în gând, pentru a fi o comunicare directă cu Dumnezeu şi nu recitări de texte învăţate pe de rost, spuse cu gândul în altă parte.

După întrebările şi răspunsurile care au urmat conferinţei, sesiunea de comunicări din acest an a *"Săptămânii Câmpului Românesc"* dela *"Centrul Cultural Nae Ionescu"* din Hamilton s'a încheiat.

Am mulţumit tuturor participanţilor pentru prezenţa cu care ne-au onorat, pentru luările de cuvânt din timpul conferinţelor, şi în special pentru modul decent şi academic al tuturor intervenţiilor care au asigurat reuşita acestei sesiuni. Am remarcat că toate conferinţele au fost încadrate în spiritul creştin, primul conferenţiar fiind pr. Dumitru Ichim, iar ultimul pr. Gh. Calciu-Dumitreasa.

Rugăcunea de închidere a fost rostită de pr. Calciu care s'a rugat şi pentru odihna sufletului fratelui nostru George Donev, plecat dintre noi, iar pentru dragostea şi unirea dintre noi, întreaga asistenţă a cântat rugăciunea *"Cu noi este Dumnezeu"*.

Sâmbătă 24 Iulie, la Capela Câmpului Românesc, preotul Calciu a cununat perechea de tineri Marian şi Carmen Costache, nuni fiind Cristina Rădulescu şi Lucian Savu. Veniţi cu toţii special dela Montreal pentru a se cununa la Capela dela Câmpul Românesc din Hamilton.

Seara a urmat tradiţionalul banchet de închidere al săptămânii. Nu putem încheia această prezentare fără a mulţumni în mod deosebit doamnelor: Elisabeta Moisin, Marioara Arnăuţu, Emilia Aprihăneanu, Mihaela Moisin, Lena Bălaşu, Sunita Covaci, tânara studentă Nicoleta Iamandi şi grupului de tinere care au pregătit şi au servit masa pe întreaga durată a săptămânii.

Duminică 25 Iulie, sub cerul clar al Canadei, pe pajiştea pe care sculptorul Nicăpetre a înbogăţit-o în acest an cu bustul proiectului în ghips al lui Nae Ionescu, ce urmează a fi realizat în marmură, cu contribuţia ce se aşteaptă din partea tuturor celor care l-au apreciat şi-l admiră pe filosoful Nae Ionescu; sub arborii umbroşi din faţa sălii de şedinţe şi pe platoul *"satului românesc"*, cei care au trăit o adevărată săptămână românească, se despărţeau cu reerele nedisimulate. S'au întâlnit în această săptămână cunoscuţi, s'au legat noi prietenii şi în inimile adolescenţilor au înflorit şi mugurii primelor iubiri. Rămas bun şi la anul la Câmpul Românesc, era salutul tuturor.

Şi la anul va fi Anul 2000!

Încheierea unui mileniu care a găsit neamul românesc în plină formare şi a unui secol în care şi-a văzut împlinirea marelui vis al întregirii.

Ajută Doamne Neamului Românesc.

Zaharia PANĂ

Preotul Dumitru Ichim din Kitchener, alături de moderator

Aurel Serşiu Marinescu, prof. dr. Alexandru Popeea şi Silviu Ponoran

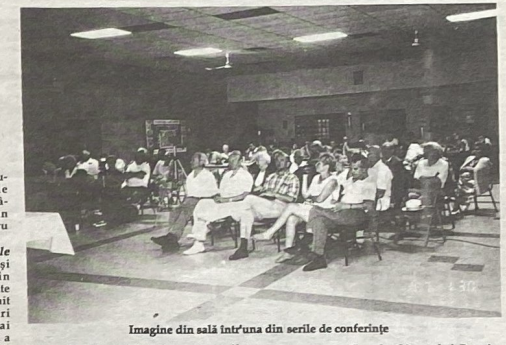

Imagine din sală într'una din serile de conferinţe

George Georgescu, moderatorul şi Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Andrei Bădin, Mihai Creangă, moderatorul şi Mircea Popescu

Interviu cu sculptorul Ilie Berindei

EXPRESIA ARTISTICĂ A CULORII, VOLUMULUI ŞI A LINIEI MEDIULUI NOSTRU ÎNCONJURĂTOR

Sergio Vaida: Dragă Ilie, nu ne-am văzut din vara lui 1996, iar acum mă interesează să aflu care sunt realizările tale artistice din ultimii doi ani. În August 1996 am fost la Simpozionul Internaţional de Sculptură dela Rigi Kulm, în Elveţia. Acolo, alături de alţi 15 artişti ai prezentat lucrarea ta de sculptură. Despre acest simpozion şi opera ta am scris la timpul respectiv în presa de limbă română din Elveţia *(Căminul Românesc)* dela Geneva. Te rog, spune-mi ce ai realizat artistic în perioada de după 1996, desigur cu menţiuni selective....

Ilie Berindei: În primul rând am fost şi sunt în continuare preocupat de demararea etapei a doua a monumentului *"Avram Iancu"* dela Cluj. În acest sens, am făcut schiţele personajelor dela baza şi în jurul tulnicăreselor. Este vorba de tribunii Axente Sever, Ion Buteanu, Simion Balint, Nicolae Corchiş şi Andreica.

Am fost deci preocupat de crearea acestor personaje şi raportul lor din punct de vedere compoziţional, cu restul monumentului şi a echilibrului volumetric între ele. În paralel, am participat la o expoziţie personală în Ianuarie 1998 la Geneva, împreună cu încă doi artişti români : Domnul Gheorghiu Ştefan şi Doamna Monica Racovitză. Domnul Gheorghiu Ştefan a prezentat grafică şi pictură, iar Doamna Monica Racovitză prezentând pictură şi tapiserie. Eu am prezentat sculptură şi desene. În vara lui 1998 am participat la simpozionul internaţional de sculptură din localitatea Caldas da Rainha din Portugalia. Am fost invitaţi mai mulţi artişti, dar în final eu am avut şansa de a fi selecţionat. De asemenea, cu un an înainte, am fost selecţionat pentru un simpozion internaţional de sculptură, care a avut loc în Israel, la Maalot Tarshiha. Am fost acolo alături de alţi 12 artişti din diferite ţări, printre care, Statele Unite, Columbia, Japonia, Italia, Franţa, Polonia, Israel, Rusia, Olanda, Suedia şi Anglia. Eu am lucrat sub drapelul celor două state, adică al statului care m'a acceptat şi m'a adoptat, deci Elveţia, şi bineînţeles al ţării mele de naştere, România. La Maalot Tarshiha am făcut o lucrare în marmoră, intitulată *"Floare pentru poporul ales"*. Când am dat acest titlu nu m'am referit neapărat la poporul israelit. Pentru mine poporul ales este un popor care va da dovadă de anumite probităţi morale şi nefiind mărginit de frontiere, deci este un popor mondial. Acesta este după mine poporul ales. În acest popor ales pot fi oameni din toate naţionalităţile, de toate vârstele, rasele, limbile. Deci, eu nu cred într'un popor lingvistic, delimitat de nişte frontiere, ca fiind un popor ales. În mod intenţionat am făcut această *"Floare pentru poporul ales"*, pe pământul israelit, gândindu-mă la o paralelă dintre textul biblic, din Vechiul Testament, şi această lucrare de artă în concepţia mea.

S.V.: Dragă Ilie, participi la diverse expoziţii şi simpozioane artistice, munceşti pentru a finaliza lucrările tale, care te reprezintă. Acolo, întâlneşti sculptori din diverse ţări ale lumii, vezi diferite stiluri şi curente artistice, participi la dezbateri pe teme de artă şi alte domenii ale creaţiei artistice. Ce impresii îţi lasă aceste manifestări de artă? Ce înseamnă pentru tine un simpozion, ca cel de pildă din Israel sau cel dela Rigi Kulm din Elveţia, unde am fost şi eu prezent ca vizitator, în urmă cu doi ani? Şi mai departe. Ce se întâmplă când se întâlnesc sculptori din mai multe ţări, ce dialog se încheagă între ei, ce este pozitiv în această întâlnire? Ai foarte multe participări artistice internaţionale. Să ne referim la întâlnirile din ultimul timp. Ce ţi-a oferit ţie, inclusiv expoziţia de la Geneva din Ianuarie 1998, despre care s'a scris deja în *"Căminul Românesc"* din Elveţia?

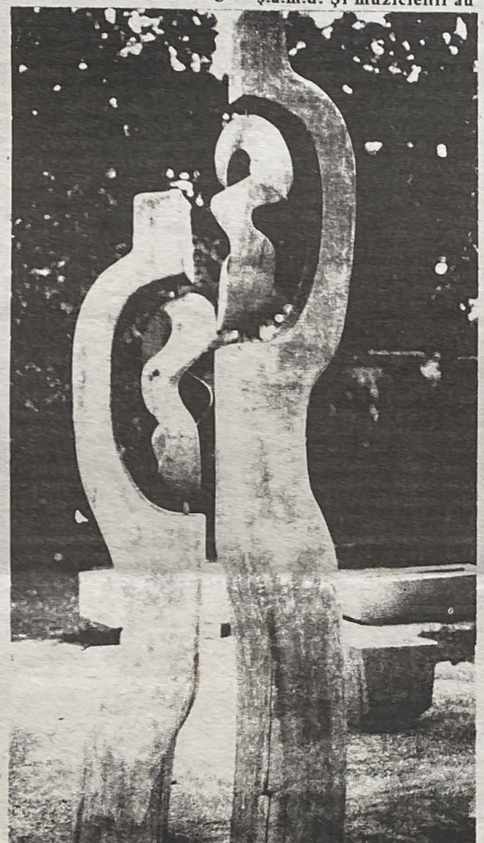

Ilie Berindei - "Iubirea Muzicii", 1993, Bratislava

I.B.: În primul rând, întâlnindu-mă cu mai mulţi artişti, mai mulţi sculptori, cu orientări diferite, cu culturi diferite, fiecare artist îşi prezintă cercetările şi realizările lui vis-à-vis de cele ale celorlalţi colegi. În felul acesta, fiecare îşi va da seama şi de preocupările celorlalţi. Astfel, nu rămâi izolat în timp şi spaţiu. Un artist care acceptă să trăiască într'o societate, trebue să creeze pentru această societate. Dacă nu accepţi să trăieşti într'o societate, deci refuzi societatea, cum a fost cazul lui Paul Gaugain, atunci înseamnă că pleci din societate. Dar şi Paul Gaugain a plecat dintr'un tip de societate şi s'a dus în alt tip de societate. Ca artist ai datoria să vezi cu ce contribui la societatea respectivă.

Pentru a putea contribui la acea societate trebue să vezi ce se face în acea societate. Fiecare în domeniul lui: fizicienii în domeniul lor, literaţii într'al lor, medicii într'al lor şi noi, într'al nostru, adică în domeniul artelor plastice, iar muzicienii în domeniul lor, ş.a.m.d. Şi muzicienii au simpozioane internaţionale, concerte, concursuri. Şi noi la rândul nostru, avem simpozioane internaţionale. Cei care le organizează au un dublu scop. În primul rând au un beneficiu, căci rămân cu nişte lucrări de artă, create de nişte artişti pe care ei i-au selecţionat. În al doilea rând, dau posibilitatea acestor artişti selecţionaţi să-şi vadă parametrii la care au ajuns: totodată, ei pot să-şi verifice şi să-şi reverifice parametrii dela care au pornit şi la care au ajuns.

S.V.: Cum lucrezi, cum ai evoluat în timp, dragă Ilie? Eu nu cred că ai rămas neschimbat în arta ta creativă. În ultimii 20 de ani s'au produs desigur mutaţii în stil şi tematică de-a lungul anilor.

I.B.: Întrebarea are un dublu aspect. Întâi: cum lucrez din punct de vedere tehnic. Doi: cum lucrez din punct de vedere intelectual. Mijloacele tehnice într'un fel sunt aceleaşi ca şi acum 10, 15, 20 de ani. Acestea numai într'un fel, căci ele au progresat şi sunt în pas cu vremea. Acum douăzeci de ani nu aveam scule electrice în România, pentrucă aşa era situaţia acum 20 de ani la noi. Ceea ce visam atunci, am acum. Bineînţeles că partea tehnică te ajută la cizelarea şi la punerea în practică a părţii spirituale. Şi este normal să ai o evoluţie spirituală, iar evoluţia spirituală are la bază cunoaşterea. Pe măsură ce cunoşti mai mult şi evoluţia spirituală este mai bogată. Pe măsură ce cunoşti mai mult, constaţi însă că - de fapt - cunoşti puţin. Mobilul Grecilor în antichitate era de a atinge perfecţiunea, dar şi-au dat seama că, de fapt, nu o pot ajunge niciodată. Cam aşa se întâmplă şi în domeniul nostru.

S.V.: Ne apropiem de finalul acestui interviu, în care ai dat foarte multe date. Totdeauna ai creat arta să exprime ceva uman, ceva din suferinţa acestei omeniri, în căutarea ei spre mai bine. De aceea, în finalul acestui interviu, bazat, de fapt, pe o discuţie liberă eşalonată pe o zi întreagă, petrecută în ambianţa familiei tale din Geneva, aşi dori să te întreb ce ai în perspectivă în munca ta de creaţie spirituală?

I.B.: Eu am început în urmă cu câţiva ani mai multe lucrări, care şi acum mă preocupă. Aş menţiona aici în mod deosebit ciclul de flori, care atinge foarte mult sensibilitatea sufletului nostru, mai ales a celui român. În acest ciclu de lucrări caut noi forme de expresie.

S.V.: In acest context artistic şi de creaţie spirituală pe parcursul acestui interviu, fiind profund impresionat de efortul tău artistic, dragă Ilie, aş mai dori totuşi să te întreb câte ceva. De pildă, mi-ai pus la dispoziţie lucrarea *"Les artistes roumaines en Occident"*. Această lucrare o consider foarte interesantă, în care creaţia ta artistică este prezentată foarte pozitiv, extrem de bine realizată profesional. Albumul de artă este realizat de un colectiv de critici de artă, printre care se numără şi Ionel Jianu. Lucrarea este editată sub auspiciile Academiei de Artă şi de Stiinţe din Statele Unite. Stimulat deci de această lucrare aş dori să te întreb cum îţi desfăşori activitatea didactică în domeniul artei?

I.B.: În învăţământ caut mai mult să mai apropii de personalitatea elevului, să-l înţeleg şi să mă modelez eu în funcţie de el, şi mai puţin el în funcţie de mine. Caut deci să îi dau de lucru, ceea ce îi face lui plăcere.

S.V.: Cu ce sentimente participi la aceste ore de învăţământ artistic?

I.B.: În primul rând, trebue să mă adaptez în funcţie de vârsta elevului. Am elevi începând de la 9-10, până la 15-26 ani. În funcţie de vârsta şi de preocupările lor, caut să-i învăţ să vadă. Întrucât în prezent artele plastice se numesc arte vizuale, aşa şi eu încerc să-i determin să descopere lumea. Chiar şi noi, adulţii, trecem uneori pe lângă lucruri pe care nu le remarcăm. Astfel, eu urmăresc să-i sensibilez pe elevii mei să descopere mediul înconjurător, de a-i sensibiliza faţă de culoare, volum şi linie şi faţă de valenţele acesteia din urmă, faţă de puterea de expresie a liniei, a culorii şi a volumului. Eu mă opresc şi insist în acest context mai mult asupra valenţei de expresie.

S.V : Ai între aceşti elevi şi talente care te satisfac?

I.B.: Am, desigur, elevi care sunt înzestraţi cu talent real şi cu bune şanse de dezvoltare în perspectivă.

S.V.: Dragă Ilie, la încheierea acestui dialog pe teme artistice şi de creaţie spirituală, ţin să-ţi mulţumesc din toată inima pentru lucrurile interesante pe care le-ai prezentat din creaţia ta din ultimul timp, urându-ţi, totodată, succese frumoase pe măsura talentului cu care eşti înzestrat ca sculptor.

Interviu consemnat de Sergio Vaida

NECESITATEA PREDĂRII RELIGIEI ÎN ŞCOLI

Urmare din numărul trecut

Kant arăta şi de ce trebue educat omul pentru respectarea regulilor morale. Omul este tentat să facă şi rău, el ar face numai bine, spune Kant, dacă ar fi o raţiune pură, dar el nu este o raţiune pură, ci numai un *"animal rational"*, o fiinţă *"finită şi rezonabilă"* însă complex din punct de vedere moral. Legea fundamentală a raţiunii pure practice poate fi enunţată astfel după Kant: *"acţionează astfel încât maxima voinţei tale să poată oricând valora în acelaşi timp ca principiu al unei legislaţii universale"* (E. Stere, op. cit.). Cu alte cuvinte omul trebue să se comporte astfel faţă de semenii săi, încât oriunde şi în oricare împrejurare nu ar deranja pe nimeni. Sau spus simplu, după principiul moralei creştine: *"Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face."* Principiul şi scopul moralei creştine trebue să fie numai respectul şi voinţa legii şi nici un considerent de ordin utilitar sau pragmatic, oricât de înalte ar fi ele. De aici se vede fără să se intre mai detailat în problemele educaţiei morale, că nu sunt chiar atât de simple, iar expunerea lor trebue făcută de profesionişti care pot face legătura între filosofie, religie şi alte discipline legată strâns de societatea omenească, deci în şcoli. Mai ales în situaţia noastră, unde problema educaţiei religioase trebue luată dela început, nu este recomandabil ca unii părinţi să se împotrivească frecventării orelor de religie de către copiii lor, fiindcă aşa cum s'a spus, este necesară formarea voinţei sociale, cu care societatea românească să meargă pe făgaşul ei.

Copiii cresc, înşi completează studiile şi atunci au capacitatea să se exprime dacă îmbrăţişează o religie sau alta, sau dacă rămân liberi cugetători, dar morala acceptată de societate trebue să devină lege şi pentru cei ce sunt liberi cugetători. În acest mod se pare că problema educaţiei religioase ar fi mai democratic rezolvată. Rezolvarea acestei probleme este cu atât mai necesară, cu cât fiecaree popor are o istorie a sa, o cale specifică de afirmare conformă cu specificul conştiinţei sale, iar noi am pierdut deocamdată mult din specificul conştiinţei noastre, dar calităţile poporului nostru reprezintă o chezăşie că se poate totul recupera, pentru a ne putea integra în mod armonios în toate structurile universale, adică să ne fie cât mai favorabil *"verdictul lumii"* cum îl numeşte Hegel. Introducerea religiei în procesul educaţiei, reprezintă de fapt o indicaţie a timpului pe care-l trăim, mai ales că din ceea ce se numeşte omenie şi bun simţ, s'a pierdut foarte mult din ce era odată, iar oamenii virtuoşi s'au împuţinat mereu, iar virtutea nu se naşte odată cu firea cum spune Plan, ci ea vine dintr'un har divin şi prin educaţie.

În luna Noembrie 1998, revistele ştiinţifice şi unele ziare au anunţat ca astronomii dela universitatea din Arizona (SUA) au realizat cea mai adâncă pătrundere în univers cu ajutorul unui telescop cosmic. Prin intermediul acestuia au descoperit cca. zece galaxii, care se presupune că se găsesc la o distanţă de mai mult de 12 miliarde ani lumină de planeta noastră.

Aşadar universul este mult mai extins decât s'a crezut şi pe măsură ce cercetările avansează în acest domeniu, părerile oamenilor de ştiinţă se schimbă sau sunt corectate. Aceeaşi situaţie a avut şi vârsta pământului: dela sute de mii de ani, s'a ajuns la milioane, iar acum la miliarde ani.

Problemele de cosmologie nu se pot rezolva ca nişte probleme de matematică, chiar dacă sunt trecute prin cea mai pură raţiune. Rămâne ceva, ce nu poate fi rezolvat decât de credinţă. Au spus acest lucru oameni iluşti şi ca exemplu este dat Goethe. Cu ceea ce se învaţă la religie şi la alte discipline, se ridică vălul de pe multe probleme necunoscute omului, la care dacă se adaugă şi credinţa care în decursul veacurilor s'a dovedit benefică în acest scop, omul se poate orienta şi găsi liniştea duhului sau. Mai trebue spus că adevărurile metafizice, luate din învăţătura creştină, oricât ar părea unora de ipotetice, sunt de preferat faţă de întunericul absolut care altfel se instalează pe gândirea omului.

Nicolae BRĂDEANU

PROCESUL COMUNISMULUI LA MUZEUL ŢĂRANULUI ROMÂN

II

"BOUL ROŞU"

montaj de Erast CALINESCU

Dihanie apocaliptică ce a călcat în picioare ordinea unei lumi, vărsând peste satele noastre Ciuma colectivizării.

Cărticica de prezentare a expoziţiei, roşie ca broşurile *ideologice*", care trebuiau *"studiate temeinic"*, pentru a nu *"aluneca pe schemă"* şi ajunge acolo unde era locul burghejilor, la*"munca de jos"*...

"Nouăsprezece ţărani mărturisec despre vremea BOULUI ROŞU, când CIUMA colectivizării a schimbat o lume de stăpâni în slugi. Ascultându-i, înţelegi că adevărul tot, nu-l vom cunoaşte niciodată. Câte bordeie, atâtea dureri."

"Născută din respect pentru adevăr şi pentru suferinţa nedreaptă care a fost compusă bucată cu bucată, aşa cum adunea de pe câmpul de luptă, de aici o cruce de plumb, de acolo o baionetă, un ceas, suspinul unui muribund, şiretul dela o gheată... i-am lăsat să vorbească unii lângă alţii, aşa cum au trăit atunci: demni cu laşi, curajoşi cu oportunişti, cinici cu resemnaţi, brute cu neîntinaţi, profitori cu victime."

"Am avut o singură grijă, să rezulte fără echivoc, cruzimea, absurdul, ilegalitatea, minciuna, făţărnicia şi, frecvent, grotescul colectivizării, a cărei oroare societatea nu este capabilă s'o înţeleagă pe deplin, nici în prezent..." (Carmen Huluţă şi Irina Nicolau).

Nouăsprezece mărturii, culese ca nişte ierburi de leac pentru o societate încă bolnavă, din satele judeţelor: Arad, Caraş-Severin, Călăraşi, Dâmboviţa, Ilfov, Maramureş, Olt, Suceava, Teleorman, - dela ţărani, electricieni, strungari, pensionari, dela un fost primar şi dela un fost veterinar.

"Ca ei sunt mulţi. Nu s'au întâlnit niciodată. Dar poveştile lor seamănă. Aşa cum seamănă lacrimile. Au trăit, fiecare în felul său, acelaşi coşmar. Au scăpat întregi cei care au refuzat să considere coşmarul ca o realitate definitivă."

*"Părinţi mei, ţărani adevăraţi... Pământ au avut, că bunicu a avut pământ dat, **care au luptat în război li s'a dat pământ** şi a mai şi cumpărat. Şi am avut pământul nostru atunci... cai, căruţă, tot ce ne trebuia. Când culegeam la porumb, lăsam dovleci în gluga de coceni, dam foc şi când terminam treaba dimineaţa, dovlecii erau copţi. Mâncam brânză din destul, peşte şi cu bota de vin. Beam la vin şi tăiam la coceni şi eram toţi sănătoşi, voioşi...Tot era al nostru, de-aduceam acasă, eram mulţumiţi cu ce-aduceam acasă..."* (M.D.)

"Ne trimitea pă noi de mici, io chiar, când aveam şase ani mă punea călare pe cal şi mă trimitea cu oile. Tata atuncea avea vite. Avea boi, avea cai, avea vacă, avea oi, că nu aveau pământu' lor şi muncea pă moşia boierească şi acolo putea să ţâie vite cât de multe..." (M.V.)

"Dup-aia au trecut anii, în '47 a fost o sărăcie, o foamete... Pe urmă a venit potopu ăsta cu... îi zicea "BOUL ROŞU" atunci. Şi intra peste noi în casă..." (M.D.)

"Cum să-i dau io, averea mea, să dai boi, tot ce-aveai, la colectiv, pământ?... " (M.V.)

"Pamântu' era moştenire dela bătrâni... Şi ei, când ni l-o dat, nici de n'o visat că ni l-a lua oarecine, ni l-o dat să-l muncim şi să trăim de pe el." (M.T.)

*"S'o dat atunci **ordin să distrugă chiaburii.** Ş-apoi noi am fost chiaburi. Tot mi-au luat ce-am avut".* (I.M.)

"Când mergeam la cooperativă, era scris pe tablă, acolo <Chiaburii trebue loviţi cu lovitură de moarte>... Aşa era politica comunistă... Un bun proprietar era considerat duşman de clasă... I-o luat şi i-o dus pă Canal... Cei săraci declarau: <Aştia ne-au exploatat... Aştia-s răii...." (I.M., M.H., I.B.)

"Înainte de război n'o fo' nici unde să lucre omu'... O venit la taica ş-o zis <Dă-mi de lucru să am de mâncare> I-a pus la moară să sape un şanţ... Le-o dat mâncare cât o putut... făină, brânză, ce-o avut. Ş-apoi ăştia o zis: <tu ai explotat>" (P.M.)

*"Ne-au chinuit. Intrau în casă... nu–ţi mai lăsau nimic... Fugeau copiii de frică, când îi vedeau... BOU ROŞU şi cu toate nenorocirile de pe lume... **Cote de carne, cote de lapte, cote de porumb, de grâu, de fasole, n'aveai porumb, dai fasole pentru porumb,** nu te lăsau niciodată!...Că nu aveai nici o oaie şi erai trecut cu treizeci de oi (să le cumperi)... Pentru carne, de nu aveai, dai bani... Cum a sosit omu'meu cu brânzuca după şase oi... Dădusem cota... Da'ne-a luat-o şi pe aceea ce-o dăduse... Atâta am apucat, un caş care l-am aruncat sub pat şi cu acela am rămas... Taică-meu a făcut puşcărie. Maică-mea gravidă cu mine, la fel. Pe motive de-astea, inventate: că n'ai declarat oi, ci berbeci..."* (M.D., F.M.D., I.M., P.M.)

"Ne-au luat tot. Şi vaca. *O pus la noi paznic să vadă dacă oalele au urme de lapte, dacă în ziua aceea am mâncat lapte... Ascundeam munca noastră... Eu săpam, Maria şi cu mama cărau pământul, cu ligheanul, cu căldare, cu ce puteam şăi noi... Am băgat 2000 kg de porumb acolo, toată noaptea. Până la ziuă am pus caii la plug şi-am arat locu' să nu se mai cunoască."* (P.M., G.D.)

"Primele unelte ale colectivizării au fost nemernicii satelor... Ţăranii fugeau de acasă şi se ascundeau în beciuri, în căpiţe, pe câmp. Un bătrân s'a ascuns în cosciugul pe care şi-l construise şi-l ţinea în pod..."

"Cei care nu aveau nimica şi nici la lucru nu le plăcea, ăştia au devenit cei mai mari colectivişti atunci... Umblau din casă în casă, ca popa cu crucea, să te scrii... Să ne scrim, sa dăm pământu'! Munca de lămurire: <E bine în colectiv. Nu mai daţi cote. Munciţi mai puţin şi aveţi mai mult. Bătrânii, bolnavii vor primi pensii mari." Minciuni!... I-am întrebat: <E obligatoriu?> Şi ei o spus nu, că-i benevol. Dacă-i benevol, atuncea eu când am să văd că colectivizarea este bună, am să mă'nscriu... Au venit diverşi dela Sighet, să-i convingă pe bătrâni: <O să fie bine, nu o să mai aveţi grija pământului, o să umblaţi cu ceas la mână, o să fiţi domni>" (I.B., I.M., I.V., F.N.V., N.M., P.M.)

"O'nceput cu forţa... Pe mama o aduceau colea în curte şi începea bătaia... O târau de păr într'o cameră alături, mai dădeau cu cizma'n burtă, mai pe spinare... Sau îl băteau pe fratele meu în faţa ei, să spună unde e tata. Zicea mama: <Mă uitam cum îi dădeau cu bâta în cap şi mă gândeam, acum am să-ivăd creierul întins pe bâta lu' ăsta."... Şi pe mine m'o dus la post... Unde ţi-e omu?... Şi mă'njurau. "Să-l scoţi pe bărbat-tu, îmi zice, că de nu te ducem la electrică şi-acolo te scuturăm până te omorîm"... Am picat jos... S'o dus la sobă şi-o pus pe o lopată jeratic şi-o venit la gura mea să-mi umple gura cu jeratic. Eu atâta m'am gândit: <Doamne, scapă-mă, nu mă omorîl> şi s'o întors cu jeraticu şi l-o ţâpat în sobă 'napoi.. Ş-apoi m'o bătut şi n'am putut să mă mai scol şi tot mi-o dat picioare şi m'o scos afară... Şi prin mălai am venit acasă. Tremuram toată. I-am dat cuconitei să sugă şi o leşinat cuconiţa. Şi-am ajuns cu ea prin spital vreo nouă săptămâni. Aşa că m'am scris... Pă unii i-o luat. Şi-i ducea şi-i bătea şi-tortura. Vorbeam cu Ionu' Baculei. O zâs că l-o bătut, i-o luat mâna lui să scrie... N'o vrut. Tăt nu s'o scris până la urmă. I-o zis <Mă, am să-ţi pun o droangă de grumaz, de-aia ce au vacile. Am să-ţi leg o droagă de grumaz şi să-ţi dau drumu' prin sat să te vadă ţărănimea muncitoare că tu eşti duşmanu' ei şi nu-i vrei binele, ca să facă colectiv."

"Cinci-şase luni o stat arestat şi l-o bătut până s'o'mbolnăvit... Care n'au mai putut să suporte s'a trecut la colectivă." (M.T., C.D., I.M., M.H., M.D.)

*No, apoi dacă m'am înscris, a fost musai să dăm caii, cară-le, aveam două care. Am avut cai buni... Da căruţă, plug, tot atelaju, astea le-a luat... **Tot am dat la colectiv. N'am avut ce face!** D'apoi mi-au luat pământu'! Eram tare supărat că mi-o muta pământu'. Îmi părea rău de pământ. Zestrea dela părinţii mei şi dela socri, nu l-am furat... Nu era voie să aduci ce lucraseşi. Pe locul tău lucrat de tine, te-o prins, te-o bătut şi ţi-o luat şi ce lucraseşi. Ca să plăteşti amenda. Îţi luau hainele. Îţi luau cheptarul, ca să vii s'aduci banii, despăgubirea... De furat apoi... Nu să părau unu' pe altu', că tăţi furau... El fura a lui, era conştient ca nu-i păcat! **Era a lui, numa' nu putea să zâcă că-l a lui...**Că era luat cu japca de ăştia..."*) I.M., M.V., P.M., M.H.)

*"Cu ce să trăieşti? Cinci lei pe zi, în '59 ne da la o zi de muncă... **O'nceput sa facă oamenii cerere să iasă afară din ceapeu.** O jumătate de sat a făcut cerere şi o dus-o poştaşu' la Sighet. A venit Securitatea să caute, să descopere cine o fost omu' care i-o împins pe oameni să facă cerere. O zis că a fost taică-meu, că-i chiabur. Da' nu dela el pornise. L-au luat, l-au dus, l-au bătut vreo câteva nopţi într'una. L-au lăsat în drum ca pe un câine, leşinat... L-o arestat pe poştaş, că de ce-o dus cererea... Pe oameni i-au luat şi i-au bătut şi p-ăştia mâr..."* (P.M., Vadul Izei, Maramureş).

"Ce-au făcut acolo să le dea cererile!... Era Florescu, unu', activ dă partid. I-a chemat ca să zică, că le dă cererile, să-i pornească la muncă, că nu mai muncea nimeni. Nimic. Şi l-au bătut: era Florescu cu capu' spart. Era lume. Mă'ntorsei şi mă uitai pă şosea: zece, douăşpe maşini dă armată. Mi-am făcut socoteala, zic, are vreo mitralieră pă botu' maşinii şi cu toată lumuliţa asta...! Ce cătai io ca o proasta... Şi-am luat-o pe-o uliţă. Şi i-au răzbit ăştia. Cu armata. Bătea armata, spărgeau geamuri, spărgeau... Un vecin al meu, de-aici, cu foarfecile de vie i-a scos ochii căpitanului. Da'au făcut puşcărie. Şi i-au bătut. Doi oameni au murit din bătaia care i-a bătut..." (I.V., Dobroteşti, Teleorman)

"Răscoala este ca focul, se întinde. *Cer toţi, copii, femei, bărbaţi, într'un glas şi o pornire, cererile de colectivizare. Pe ferestre, dinăuntru, li se aruncă cu braţul cererile. Toţi năvălesc, căutând cererea lui, fiecare şi rupând-o. Exemplul se întinde. Ţăranii, înarmaţi cu topoare, opresc autobuzele şi caută miliţie... Marin Ilie Petcu, cel mai iscusit şi corect ţăran şi mecanic -c aşă de lut cu trei camere, <chiabur> - aude paşi pe scară, la uşă. Două camere se umplură de miliţieni. <Mergi cu noi>. <Merg. Să mă îmbrac>. <Nu, mergi aşa cum eşti>. Ca lupii înfăşcară omul din pat şi plecară cu el târâş Desculţ, în cămaşă, cu capul gol. Copiii mici ţipă, femeia ţipă: <Lăsaţi-l să se îmbrace. Unde-l luaţi dezbrăcat acum?> Prinsă ca în chingi, femeia este ţinută de peste tot. Şi la gură să nu ţipe. Soţia fratelui, cu casa în curte, aude ţipete. Ajunge înainte cu felinarul. Repede sărîră şi fratele victimei, cu vecinul. Prizonierul este eliberat şi toţi fug. Marin Liciu, (Micu), un paltin de om, întâmplat pe drum, vrea să vadă ce se întâmplă la familia Petcu. Vine pe vale şi... <Trage că este chiabur>. **Primul mort.** Ţăranii curg pe toate drumurile. Socotesc că fraţii Petcu au fost arestaţi şi să-i elibereze. Ion Brăileanu, **al doilea mort.** La sfat. Fierar, avere - ciocanul şi nicovala şi o casă insalubră, s'o iei toata în braţe. Venise să se răzbune de felul cum îi fusese luată cererea. Pavel Păduţ, **al treilea mort.** Ţăran sărac şi tânăr. Un altul, orfan, este împuşcat în picior. Numărul morţilor creşte. Oamenii nu se mai culcă în casă. Suntem încercuiţi de armată. Nu se mai opune rezistenţă. Uşile la case sunt rupte cu răngile şi luaţi ca iepurii... Două săptămâni de cercetări şi percheziţii şi sunt prinşi şi fraţii Petcu, Marin şi Vasile. Şi arestaţi de Securitate."* (F.N.V., Vâlcele, Olt)

*"La noi în Ardeal, agricultorii care nu aveau pământ proprietate, lucrau în perioada secerişului la batoză, cu plată în uium - (în natură n.a.). În vara 1949 bolşevicii au hotărît să fie plătiţi cu bani, lucru care n'a fost acceptat de batozari. În timp ce, chipurile, duceau tratative cu ei, în lunca Gurbediului Securitatea a adus o puternică unitate militară înarmată până'n dinţi. Au dat ordin morilor, care erau tot ale partidului, să nu macine nici un bob de grâu fără bon dela primărie, unde primar era omul lor, roşu. Timpul trecea, **lumea nu avea pâine.** Sătenii scot batoza cu forţă în câmp, dar conducerea confiscă cureaua de transmisie. Activiştii vin mereu cu <lămurirea>. Sătenii veneau şi ei cu cererea de a da drumul batozei, spunând că nu au ce mânca. Un oarecare Weisz, venit dela Tinca, le spune ţăranilor că **dacă n'au ce mânca să mănânce fragi şi dude.** Sătenii s'au repezit la el, l-au prins de gât, l-au ridicat în tavan, apoi l-au lăsat să cadă jos ca pe o cocă. Cei de-afară au răsturnat maşina activistului cu roţile în sus, iar tovarăşul Weisz a scăpat cu fuga peste câmp. Seara în sat a sosit o maşină cu activişti, securişti, miliţieni înarmaţi, însoţiţi de două camioane de securişti din Lunca, să ne liniştească... Ca toţii au sărit din pat alarmaţi, chemându-se unii pe alţii spre primărie, să vadă cu ce scop au venit. Se striga <sculaţi fraţilor>, bătând cu ciomege în garduri şi în găleţi de tablă, să audă toată suflarea satului.. Unii s'au dus la clopotar şi l-au obligat să bată clopotele. Un număr de săteni au făcut un cordon, ca să-i întrebe de ce vin nopatea, de ce nu vin ziua să stea de vorbă şi să dea drumul batozelor, să aibă lumea pâine. **Au tras în săteni, fără somaţie...** Au căzut Bologan Ion şi Botu Gheorghe, amândoi ţărani săraci... La noi, în Gîrişul Negru, satul a fost complet ocupat de armată... La o zi, două, au început a ridica pe cei care l-au agresat pe Weisz, pe cei care au alarmat nopatea satul, pe cei cu clopotul... La Tinca, securiştii au stat cu sătenii de vorbă: <Mă, de ce-aţi făcut asta? Partidul se bazează pe voi, are încredere în voi. Cum să vă scapăm acuma pe voi şi cum să spălăm şi ruşinea partidului? Voi aţi fost instigaţi de chiaburi sa faceţi asta, aţi fost plătiţi. Daţi-ne numele lor, că vouă vă dăm drumu' acasă >. Ţiganul Iancu Cârpaciu i-au smuls o declaraţie că eu i-am dat 800 de lei să răstoarne maşina lui Weisz şi să-l ia la bătaie. Ne-au ridicat. Am fost deportat cu soţia în Dobrogea, cu încă opt familii."* (I.T., Cermei, Arad)

"Şi-o renunţat oamenii. Cer să mai ieşi din ceapeu?... *Până ne-am obişnuit cu colectivu'... Săraci. Să ajungi la 10-18 lei pe zi!... Recolta apăi... o avut cum o avut, nu prea strălucită... în fiecare an cumpărau animale şi le pierea până celălalt... Că n'o avut ce le da... N'o mers treaba bine. Şi să nu cumva să îndrăzneşti să zici despre ei că n'or făcut bine. Erau tot tipul pe tine ca să nu stai liniştit."* (P.M., M.D., M.H., V.C., P.M.)

"Cam după vreo zece ani or început să se mai moaie, să mai lese omu'. C'au văzut deja ce prost mereau treburile. Ziceau bătrânu': <Bă pruncule, bagă de seamă la meji (hotarele dintre pământuri).> Eu: <Lasă-mă'n pace cu mejile astea. N'or fi'n veci mejile la loc>. Da el: <Oarecând a veni vremea să fie mejile ca'nainte>. Zicea şi maică-mea: <Oarecând s'o schimba lumea.>

BIBLIOGRAFIE

-Hăluţă, Carmen, Nicolau, Irina -BOUL ROŞU, carte-catalog la expoziţia "CIUMA-instalaţie politică". Muzeul Ţăranului Român, Bucureşti.

DIN EXPOZIŢIA DE ETNOFOTOGRAFIE

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

50 DE ANI DELA DEPORTĂRILE MASIVE DIN BASARABIA ŞI NORDUL BUCOVINEI

50 de familii dintr'un singur sat!

——Nicolae LUPAN——

... 50 din 800!... Atâtea numărau Cepeleuţii mei în noaptea de 8 spre 9 Iulie 1949. Şi asta:

- după ce în Mai '41 fuseseră deportaţi, împreună cu soţiile, doi dintre cei mai harnici şi buni gospodari din sat: Alexandru Morei, fost primar la liberali, şi Gheorghe Chistrugă, fost primar la Frontul Renaşterii Naţionale. Oameni cinstiţi şi stimaţi care nu făcuseră nimănui nici un rău;

- după ce în primăvara şi vara anului 1944 fuseseră împuşcaţi la Bălţi, fără judecată, colegul meu de şcoală primară Teleucă Nicolai *"a lui Ifrim"* şi verişorul Petru Lupan. Primul - pentrucă, la intrarea Armatei Sovietice în sat, a ieşit pe treptele primăriei cu tricolorul românesc, spunându-le rusnacilor că *"numai pe acesta"* îl are, iar al doilea - pentrucă stătea ascuns ca să nu fie *"luat pe front contra Românilor"*;

- după ce în acelaşi an 1944 fuseseră judecaţi şi condamnaţi pentru pretins antisovietism la 25 de ani muncă silnică verişorul Alexandru Ene şi tatăl său Constantin Ene, fraţii Gheorghiţă şi Vladimir Polianschi, Dumitru Gonţa şi Alexandru Fomit, Dănilă Rusu şi Alexandru Buruian. Trei dintre aceştia -Constantin Ene şi fraţii Polianschi n'au supravieţuit chinurilor fizice şi gerurilor siberiene.

... Aşa dar, 9 Iulie 1949!...Trecut de miezul nopţii. Preşedintele sovietului sătesc, Victor Maevschi, îi spune paznicului de noapte, Calistru Fomit, să aprindă lămpile în toate camerele, să pună ziare la toate ferestrele şi apoi să plece acasă!... Calistru, mirat şi speriat, se furişă peste gard în grădină la Ion Codreanu, vecin cu primăria, şi se puse la pândă.

... Pe la două nopatea în clădire începură să se furişeze siluete stranii. Dinspre podul de lângă Pavel Morei se auzi zgomotul înăbuşit de camioane ce intrau, fără lumini, în sat.

Lui Calistru i se făcu frică şi porni spre casă. În drum, cu toată originea-i sănătoasă de *"proletar"*, bătu la fereastră la Iacob Morei, ţăran dintre cei mai înstăriţi, şi cu voce schimbată, îi spuse să fugă de acasă!...

Iacob, om umblat după câştig tocmai prin Brazilia, îşi luă soţia şi, prin grădini înrourate, porni spre marginea satului cu gândul să se ascundă în câmp.

De pe drumul Ghincăuţilor auzi paşi şi vorbă înceată. O lăsă pe Liza în porumb şi ieşi să prevină că în sat se întâmplă ceva.

Când îşi înţelese greşeala era prea târziu. O lanternă puternică îl orbi. Erau doi militari şi un activist din sat. Fără soţie, care rămăsese ascunsă în porumb, i se dădu voie să ia din lucruri atât cât putea să ducă o singură dată până la camion.

...Începea să se crape de ziuă. Maica-mea recunoscu glasul Marioarei, ce bocea cât o ţinea gura, şi porni în fugă spre casa ei. Ajunsă la poartă, îl văzu pe cumnatul Filip târînd spre camion un sac plin cu lucruri casnice şi o jumătate de sac cu făină. Vru să intre în ogradă.

- Nazad! - o preveni un militar cu arma în cumpănire.

Se despărţeau bocind: mama dela poartă, iar fiica - din coşul camionului. Deodată, o vecină îi strigă:

- Du-te, lele Veruţă, la Sonia, că o ridică şi pe ea!...

Când ajunse, soră-mea Sonia, cumnatul Anton şi cele două fetiţe ale lor, Valentina şi Eliza, stăteau de-acum pe sacii din camion. Vru să se apropie de camion, dar un militar îi strigă:

- Nazad, că trag!...

În timp ce-şi luau rămas bun, dela distanţă, o altă femeie veni într'un suflet:

- Du-te, Veruţă, la Paraschiva că şi pe ea o ridică!...

Alergă mama spre mătuşa Paraschiva. N'o mai găsi acasă. Era dusă deja la marginea satului dinspre Iazul Oamenilor.

Aici văzu aliniate zeci de camioane ruseşti şi i se făcu mai uşor: erau deportaţi şi mulţi alţii. Sute de oameni!...

Dintr'un camion, mătuşa Paraschiva strigă:

- Rămâi sănătoasă, surioară!...

...Alexandra Parpalac reuşi să fugă pe ferestruica dela cuptor. În schimb, concubinul Helea Luterman, cu circumferinţa lui de butoi, nu putu să treacă şi nimeri în acelaşi camion cu Filip Morei, cumnatul meu, care, ca fost primar la cuzişti, îl scăpă în Iunie '41 de furia unui nebun, pe nume Leonid Rusu, care vroia să-l împuşte.

Se uitau unul la altul şi tăceau. Apoi începură să râdă.

- Ei, care-i mai de treabă, frate Helea, Hitler sau Stalin?...

- Amândoi îs unul şi acelaşi drac, frate Filip.

...Cât despre anecdota cu Leon Clim, care se vroia cu orice preţ om bogat, spre dimineaţă, când văzu că nu vine nimeni să-l ridice, se duse la sovietul sătesc cu pretenţia să fie deportat şi el, pentrucă erau luaţi oameni mult mai săraci decât el care avusese batoză, chirat, şişcarniţă etc.

- Păi, nu le mai ai? - îl apostrofă Rusul responsabil de deportările din Cepeleuţi.

- Nu le am, pentrucă nici lumea nu mai are ce treiera.

Ofiţerul îi zise să se ducă acasă să-şi facă bagajul şi să aştepte camionul!...

•••

...La 50 de ani dela acea noapte apocaliptică de 8 spre 9 Iulie 1949 le-am scris surorii Sonia şi fiicei sale Eliza ce locuiesc la Donduşeni judeţul Soroca, rugându-le să-mi evoce, aşa cum le-a rămas întipărită în minte, acea dimineaţă de infern rusesc. Drept care, redau din scrisoarea lor din 11 Martie '99 cele ce urmează:

"Calvarul s'a început aşa. Pe la 3 dimineaţa ni s'a bătut în uşă şi ni s'a ordonat să deschidem. Au intrat doi militari şi doi activişti din sat. Ni s'a citit sentinţa că sântem duşmani ai norodului, că nu avem voie să trăim în sat şi că vom fi duşi în Rusia. Spaimă grozavă! Am început a plânge. Iar în sat - larmă mare: bocete de femei, răcnete de copii, lătrat de câini, injurături ruseşti!... Prăpăd mare era în sat! Ni s'a dat voie să luăm câte 100 de kilograme de bagaj. Dar apoi ne-a fost aruncat din camion sacul cu făină. Un activist a luat nişte ghete de ale Valentinei. Tot ce a rămas în casă şi în gospodărie a fost confiscat, chipurile, în folosul statului.

Dimineaţa camioanele au pornit spre gara Lipcani. Aici ne-au urcat în vagoane de vite, cu ferestruici cu gratii. În vagon eram peste 50 de persoane!... Ne sufocam de căldură şi de sete! Ne-a salvat familia Corestoutchi, nişte lipoveni care luase cu ei o putinică cu vişini din care ne potoleam şi noi setea.

Altă problemă era aceea cu necesităţile naturale. În vagon nu era hârdău! Până la urmă, bărbaţii au îngrădit cu laturi un colţ, au tăiat cu cuţitele o gaură în podea şi asta ne-a fost salvarea. Aşa am mers noi 14 zile şi 14 nopţi până am ajuns în Siberia, la Curgan. Acolo am fost băgaţi într'un ocol împrejmuit cu sârmă ghimpată. Apoi am fost împrăştiaţi prin cătune, în mijlocul pădurilor. Nouă, la 4 familii, ni s'a dat un bordei.

Nu erau fântâni şi lunmea de acolo bea apă din iaz, unde se adăpau vitele şi se scăldau gâştele. Ai noştri s'au îmbolnăvit toţi. Până când bărbaţii au săpat fântâni. Veneau Ruşii şi se mirau de isteţimea noastră: <şmecheri moldoveni!>

Peste un an tata s'a îmbolnăvit de bruceloză de care nu s'a vindecat până la moarte. Geruri de minus 45 - 50 de grade pe care le suportam cu mare greu şi cu multe boli de mâini, de picioare, de plămâni, de scorbut şi multe altele.

Astăzi, când depănăm firul vieţii, a câta oară, suntem zguduite, cu mama şi sora Valentina care e la noi în ospeţie.

Parcă nu ne vine a crede că am trecut prin asemenea calvar şi am supravieţuit!

Şi-acuma - la concret: din satul nostru au fost deportate 50 de familii. Vreo două sute de persoane. Dintre ele, au murit acolo Nichifor Teleucă, Nuţa Rusu şi Liuba Morei. Ceilalţi ne-am întors în urma aşa zisei reabilitări din 1956. Reabilitare fără dreptul de a reveni la casele noastre.

Ceea ce observăm noi, unchiule, este faptul că majoritatea copiilor celor deportaţi au făcut studii şi sunt oameni bine văzuţi. Cum se zice, viţa de vie tot învie!...

Iar cozile de topor care ne-au băgat acolo unde am fost duşi în mod barbar au sfârşit-o, murind de alcool şi de ciroze. Nici din copiii lor nu s'a ales nimic" etc.

Prutule apă bătrână,
Prutule apă română.
Prutule întunecat,
Mâl cu plâns amestecat!

Prutule cu Siret frate
Şi cu Nistrul jumătate,
Prutule care ne'mparţi,
Cât o să ne mai desparţi?

Măi frăţine, măi vecine,
Ce-ai avut şi ce-ai cu mine?
Că din Prutul românesc.
Ai făcut şi Prut rusesc.

Prutule, râu blestemat,
Prutule întunecat,
Face-te-ai pe veci mutat,
Lângă Nistrul înspumat,

Să ne fii acolo hat !...

(Din Doina Prutului de Gh. Buznea)

... Lucru ştiut: dacă deportările, această barbară epopee rusească, au avut ca *prolog* intimidările, arestările în miez de noapte, munca forţată, impozitele agricole insuportabile, confiscările, *epilogul* a fost acela că,după băgatul în sperieţi cu deportările din 9 Iulie 1949, Sovieticii, cu ajutorul cozilor de topor din sat, puteau începe fără scrupule colectivizarea forţată a agriculturii.

La Cepeleuţi, din cele povestite de fratele Parfene, oamenii erau chemaţi la sovietul sătesc câte unul, numai noaptea, şi întrebaţi dacă au adus cerere de intrare în colhoz. Şi dacă răspunsul omului era negativ, i se punea întrebarea:

- Vrei să fii dus şi mata la ursii albi?

Şi bietul ţăran iscalea cererea de intrare în colhoz. Ţăran pe care l-am văzut adesea la margine de ţarină cu ochii aţintiţi spre depărtări. Şi simţeam tot mai apăsător calvarul rusesc al înstrăinării pământului ce-i aparţinea din tată în fiu şi nedreptatea ce i se făcea: pământul colectivei, vacile colctivei, porcii colectivei, omul... colectivei!...

Calvar şi nedreptate ce mai dăinuie şi azi în Basarabia sub şireata conducere a comunistului antiromân Piotr Lucinschi.

CU GÂNDUL LA MAREŞAL

Gânduri prilejuite de comemorarea celor 53 de ani dela asasinare. Mai întâi la parastasul dela biserica Sfinţii Constantin şi Elena, din bariera Vergului, biserică ctitorită de Ion şi Maria Antonescu, iar apoi la crucea-monument a Mareşalului Ion Antonescu de pe locul asasinării din Valea Piersicilor dela Jilava. Parastas şi pelerinaj organizate de Asociaţiile *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, *"Glasul Basarabiei"*, împreună cu Universitatea Populară *"Ioan Dalles"* şi Inspectoratul pentru cultură al Municipiului Bucureşti.

Ascultam cu emoţie şi reculegere sfânta liturghie consacrată Soldatului soldaţilor Neamului Românesc şi mă gândeam, cu durere, că cel mai cunoscut bulevard şi cel mai frecventat muzeu din Helsinki poartă numele Mareşalului Mannerheim. Nume echivalent prin merite cu cel al Mareşalului Ion Antonescu, ca doi mari conducători de oşti în lupta contra Ruşilor. În timp ce noi, cu laşitate, am dat Pieţei Aviatorilor din Bucureşti, nu se ştie pentru ce merite faţă de România, numele Francezului Charles de Gaulle şi nu cel de *"Mareşal Ion Antonescu"*, cum cerusem noi cu regretatul General Marin Popescu, încă la începutul anilor '90. Mai mult, nici nu ştim măcar unde se află rămăşiţele pământeşti ale celui de al treilea Mareşal al României.

N'a contribuit el, Ion Antonescu, alături de Constantin Prezan şi Alexandru Averescu, la câştigarea războiului din 1916-1918 ? N'a luptat el, Ion Antonescu, în războiul nostru sfânt din Răsărit ca Prutul românesc să nu devină şi Prut rusesc?

Câtă lipsă de discernământ din partea autorităţilor româneşti sus puse, în frunte cu Preşedinţia şi cu Ministerul Apărării! Vreau să cred că până la urmă dreptatea naţională va triumfa şi i se va da întregitorului de ţară dela 1941 tot ce i se cuvine de jure şi de facto. Cu toate pupăturile impardonabile dintre Românul Emil Constantinescu şi Ucraineanul ocupant de teritorii româneşti Leonid Cucima şi cu toate tămâierile prosteşti ce i se aduc adesea la Bucureşti aberantei Republici Moldova. *"Republică"* pe care *"Pro Basarabia şi Bucovina"* Mondială n'a recunoscut-o şi nu o va recunoaşte niciodată!

Rosteam aceste cuvinte durute în faţa celor câţiva zeci de pelerini la Cruce-Monument dela Jilava şi cele două jerbe de flori, singurele, din partea organizatorilor tristei comemorări, mi se păreau un reproş şi chiar o ţintuire la stâlpul infamiei a şefilor Armatei Române Emil Constantinescu şi Victor Babiuc care, în virtutea aceleiaşi laşităţi faţă de Occidentali, n'au găsit de cuviinţă să trimită jerbe de flori, o mică fanfară şi nici un pluton de onoare care să fi tras cuvenitele salve în cinstea Soldatului, Eroului şi Martirului Neamului Românesc!...

Nicolae Lupan

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

MARTIRUL BASARABEAN VANIA MOISEIEV

—Sergiu GROSSU—

Printre nenumăratele documente care ne-au provenit din Uniunea Sovietică, de-a lungul anilor, în Franța, unde ne aflam refugiați încă din ziua de 5 Aprilie 1969, ocupuându-ne - atât eu cât și soția mea - de problema persecuțiilor religioase din țările comuniste, am descoperit și zguduitorul caz al tânărului basarabean Ivan Moiseiev, fiu al unei familii de Români credincioși, locuind în satul Volontirovka (Volintir, după numele românesc dinainte de anexare), situat în Nordul fostului județ Cetatea-Albă.

Născut în anul 1952, Ivan și aproape toți frații săi și-au însușit învățătura creștină și, cu multă râvnă, L-au slujit pe Iisus de mici copii. Absolvind în anul 1968, școala de 8 ani, el se integră, dintr'un nestăvilit impuls, bisericii baptiste din Slobozia, unde, devenit *"fratele Vania"*, luă parte la viața activă a acestei comunități neoprotestante - participare care, în plină dictatură comunistă, atrăgea riscuri de tot felul: dela condamnări grele, până la internarea în azilele psihiatrice.

Evoluția spirituală a lui Vania Moiseiev se petrecu vertiginos. Dragostea pentru Mântuitorul Hristos și pentru frații de credință, dorința de a fi folositor semenilor săi, clocoteau în inima pe care o dăruise lui Dumnezeu. Și dacă pacea și fericirea duhovnicească îi inundau sufletul, o umbră de durere îl cuprindea tot mai mult. În școală trăise alături de colegi atei; în satul în care locuia, mulți cetățeni batjocoreau numele Celui Prea Înalt; iar acum, când pentru a-și câștiga pâinea lucra ca șofer de camioane, întâlnea zilnic oameni care, din pricina educației și a propagandei marxiste, habar n'aveau de existența lui Dumnezeu. Ori, ce poate fi mai dureros pentru cel care cunoaște Adevărul și care trăiește în lumina Evangheliei, decât constatarea rătăcirii în care zac cei pe care Iisus îi numește *"aproapele"* nostru?

Ca atare, Vania se hotărî să pornească o acțiune de evanghelizare printre cei necredincioși. Credința și rugăciunea îi dădeau o putere pentru această inițiativă atât de grea și de primejdioasă într'o societate ostilă creștinismului. Începuturile activității sale au fost încununate cu succes, căci în afara binecuvântării primite de Sus, era înconjurat și încurajat de familie și de membrii din comunitatea căreia aparținea.

Iată, însă, că doi ani mai târziu, în 1970, tânărul Ivan Moiseiev este chemat să-și facă serviciul militar într'un regiment din Kerci. Din momentul în care a fost înregimentat, viața lui Vania a luat o întorsătură cu totul excepțională. El realiză că Dumnezeu îi deschide cu adevărat un câmp vast, unde va trebui să însămânțeze. Fără ezitare, în ciuda adversității camarazilor și superiorilor, își începu lucrarea misionară. Rugăciunea permanentă îl dotă cu o forță particulară. Iisus îl sprijinea la tot pasul, pentru a putea să-L mărturisească neobosit.

Din scrisorile, pe care a reușit să le trimită părinților săi și bisericii din localitatea natală, reiese că Vania, prețuind la maximum puterea rugăciunii, reușea să se închine zilnic dela două până la patru ore. Înarmat cu această sfântă și biruitoare provizie, el dădu asaltul propovăduirii Adevărului printre camarazii ostași, fără să se descurajeze când aceștia îl batjocoreau și-l umileau. Primul cucerit pentru cauza cea bună, și care rămase fidelul său colaborator și martor a tot ce avea să îndure mai târziu, a fost soldatul Serghei.

Două luni trecuseră dela începerea serviciului militar, în care timp toți soldații îl cunoșteau, deja, pe Vania ca pe un fanatic și *"rătăcit"*, când - după cum mărturisește el însuși - *"veni o zi în care credincioșia mea față de Dumnezeu avea să fie pusă la încercare"*. Și să vedeți în ce fel, Domnul i-a arătat cum să procedeze: *"În acea dimineață, m'am sculat la ora 5 și m'am rugat până la ora 9, când mă grăbeam să mă aliniez: eram deja căutat și așteptat. A trebuit să raportez șefului de companie cauza întârzierii mele. El era informat că sunt credincios. Îmi ordonă să mă aliniez și-mi spune că voi fi pedepsit. Conversația noastră continuă pe câmp, la Starai Krâm. Soldații erau ocupați cu instrucția militară, iar eu conversam cu comandantul asupra unui subiect cu totul de altă natură: el vroia să mă oblige să renunț la convingerile mele religioase. Întorși la cazarmă, am fost din nou chemat de șef în biroul său, unde mulți alți ofițeri discutară cu mine. Mi se dădu o pedeapsă: să spăl toată noaptea podele cazărmii care era foarte mare. În timp ce-mi executam pedeapsa, șefii mă chemau tot timpul să discute cu mine. În cele din urmă, mă convocă generalul diviziei, cu care am vorbit trei ore, după care, văzând că nu mă poate îndupleca nici cu țipetele, nici cu vorba bună, plecă..."*

În altă scrisoare Vania povestește cum, după ce a fost privat de mâncare cinci zile și supus unui examen radiografic, din care reieșea că este perfect sănătos, a fost reintegrat regimentului, încolonat pentru instrucție. *"Mergând aliniat cu soldații, eu nu cântam cântecele lor"*, scria Vania. Dar încercările urmară lanț. Îl ținură, în toiul iernii, cinci ore afară, în uniformă de vară. Chemat apoi și întrebat dacă *"a reflectat"*, el a răspuns invariabil că *"deși soldat, lucrez pentru Dumnezeu"*. Ca represalii, pedeapsa de a sta în frigul nopții sumar îmbrăcat, fu ridicată dela cinci ore la 15 nopți...

Perseverența în mărturisirea creștină l-a costat grele suferințe trupești pe Vania Moiseiev. Totuși, nimic nu l-a determinat să renunțe la fidelitatea față de Iisus și nici la lucrarea pe care i-o încredințase. El scrie așa familiei: *"Iisus mi-a cerut să propovăduiesc Cuvântul Său din oraș în oraș, în orice adunare, la regiment, soldaților și ofițerilor. M'am prezentat la Statul Major și la Secțiunea specială. Am avut de suferit pentru ceea ce le-am spus..."*

Spațiul nu ne permite să relatăm viziunile miraculoase pe care le-a avut Vania: zborul într'o altă planetă și convorbirile cu un Înger. Dar ceea ce vom menționa este întâmplarea următoare. Discutând mereu cu soldații, izbutise să le trezească interesul pentru problemele spirituale. Într'una din aceste conversații, la întrebarea unui camarad: *"Cine este Dumnezeul tău?"*, Vania răspunse: *"Dumnezeul meu este atotputernic"*. Toți soldații se sfătuiră și-i replicară: *"Dacă Dumnezeul tău poate face orice, să-i acorde sergentului X permisie de plecare acasă. Dacă va primi-o, mâine vom crede în Dumnezeul tău."* Vania se rugă stăruitor pentru acest lucru și, a doua zi, sergentul avu permisia, pe care nici măcar n'o solicitase superiorilor săi. Atât el, cât și mulți din ceilalți camarazi, crezură în Dumnezeu.

Dar acest eveniment luă proporții nemaipomenite în regiment și ridică o problemă dificilă în fața celor mai înalte autorități militare. De atunci se puse la cale exterminarea lui Ivan Moiseiev. Pedpesele, permutările nu mai conteneau. Bătut, schingiuit, amenințat cu moartea, el nu cedă ci, dimpotrivă, se întări în credință. Din ultimele lui scrisori am înțeles că își dădea seama că va fi ucis. Aceste scrisori sunt înălțătoare și emoționante. La 17 Iulie 1972, respectiv cu 27 de ani în urmă, o telegramă urgentă din Kerci anunța părinții lui Vania: *"Fiul vostru Ivan Moiseiev a murit într'un chip tragic."* Depunând familiei corpul său neînsuflețit, sicriul a fost deschis în fața a numeroși martori. Deși procesul verbal de autopsie indica *"asfixie mecanică prin înnecare"*, trupul lui Vania prezenta șase găuri adânci în jurul inimii, răni și urme de lovituri pe cap, pe picioare și pe spate, mari urme de arsuri pe piept și eschimoze în jurul gurii.

Termenul ultim de retractare a convingerilor fusese fixat, după declarațiile unor camarazi, la 16 Iulie. Vania Moiseiev nu și-a renegat credința. Bătut, ars, rănit, a fost apoi aruncat, a doua zi, fiind încă în viață, în Marea Neagră și înnecat la o adâncime de 1 metru și 56 centimetri, în timp ce el măsura 1 metru și 85 centimetri...

Încheiem această succintă relatare, acest binemeritat omagiu adus tânărului martir basarabean din Volontirovka, cu cuvintele părinților săi, adresate bisericilor și autorităților sovietice: *"În ultimele sale scrisori, el ne reamintea mereu:* ***Dacă iubiți ceva în lume mai mult decât pe Iisus, nu-L veți putea urma!*** *Fie ca această floare vie, care a dat parfumul tinereții ei în holocaust pe cruce, să fie un exemplu pentru tot tineretul creștin, ca să-L iubească pe Hristos cum L-a iubit fiul nostru Vania".**)

*) Cf. Sergiu Grossu: ***"Vania Moïsséieff - le jeune martyr de Volontirovka"***, carte apărută în limba franceză, la editura *"Catacombes"* (1976) și care, sperăm să fie editată și în limba română.

DE CE NU SE REDRESEAZĂ POPORUL ROMÂN ?

—Pr.Dr. Anton MOISIN—

Aproape tot poporul român se lamentează de 55 de ani (1944-1999) că este greu încercat. Nu uită totuși să se laude, cu orice prilej, că este singurul popor născut creștin (nu încreștinat la o anumită dată), subliniind că este creștin de două mii de ani. În contrast cu această calitate - pe care și-o atribuie mai mult sieși decât darului lui Dumnezeu - încercarea sa i se pare și mai amară, mai nemeritată. Dar dacă ar fi depășit stadiul unui creștinism superficial, bogat în formalism dar sărac în trăire și meditație profund creștină, s'ar fi gândit la două lucruri simple:

a. Dacă Dumnezeu procedează astfel cu poporul român doar ca încercare, acesta trebue să se bucure, pentrucă încercarea este un antrenament și un examen pentru a mai urca o treaptă.

b. Dacă Dumnezeu procedează astfel cu poporul român pentru a-l pedepsi, acesta trebue să se bucure, pentrucă primește o lecție spre îndreptare, este socotit fiu și pedeapsa este un semn de iubire părintească. De ce poporul nu găsește spre exemplu timp ca să citească din *"Epistola Sf. Ap. Pavel către Evrei"*: <*Fiul meu, nu lua cu ușurință lecția Domnului, nici nu te descuraja când te mustră, căci pe cine îl iubește, Domnul îl pedepsește și bate cu nuiaua pe oricine îl primește ca fiu*> apoi adaugă:<*Suferința vă este o învățătură. Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Se află oare fiu, căruia tatăl să nu-i dea lecții? Dacă sunteți cruțați de pedeapsa de care toți au parte, atunci sunteți bastarzi, nu fii*> (Evr., 12, 6-9).

Dar poporul român nu se bucură deloc. În primul caz nu se bucură pentrucă a căzut la examen. Pare dur să spui așa, dar așa este. Ce-i drept, nu toți au căzut dar marea majoritate a căzut și deci pe ansamblu e corect ce am spus. Cel mai mare număr de comuniști raportat la numărul de locuitori l-au dat Românii; iar comunistul trebuia să accepte o doctrină ostilă lui Dumnezeu. Dar numărul de informatori, *"cozi de topor"* al criminalei Securități? Unii cred că ar fi fost cel puțin un milion. (Comuniștii au fost patru milioane). Dar educația ateistă a milioane de copii în școli? Dar adulările în piețe făcute de mulțimi *"idolului roșu"* ? Dar trădarea în masă a preoțimii ortodoxe prin colaboraționism, în majoritatea ei?

În al doilea caz nu se bucură, pentrucă nu vrea să-și vadă greșelile pentru care poporul este acum pedepsit: locul întâi în lume la avorturi (un genocid infernal), prigonirea între 1989-1999 a Bisericii Române Unite (martirizată de comuniști între 1948-1989), păstrarea structurilor de influență comunisto-securiste, indiferentismul religios, (doar circa 10% dintre Români mai frecventează bisericile) și decăderea morală quasi-generală.

De aceea nu se redresează poporul român.

LUPTA MEA

"Orice om cu inimă curată, la vârsta de treizeci de ani, nu poate fi decât de stânga. Dacă rămâne de stânga și după alți treizeci de ani, înseamnă că e cretin."

Petre ȚUȚEA

Crezând nelimitat în Sublima Jertfă de pe Calvar, cu tot trupul și întregul suflet, cu puterile atâtea câte mi le-a dat Cel Întreit în Unitate, voi lupta pentru Dragoste și Libertate.

Îmi voi trimite ființa la luptă, în orice condiții și voi folosi orice mijloace în lupta mea împotriva comunismului, ateismului și a oricărui alt Antihrist care va încerca să-l îndeparteze pe om de bunele ceruri, al căror cetățean este.

Voi lupta pentru o Românie curată, îngăduitoare hristic, dar fermă împotriva răului, indiferent în ce culori străucitoare s'ar înveșmânta acesta.

Voi lupta pentru o Românie a ÎNGĂDUINȚEI CREȘTINE, dar și a RIGORII REGALISTE.

Aș dori ca lupta mea să fie lupta tuturor Românilor.

Să luptăm pentru o Românie de DREAPTA !

Dan Emilian ROȘCA

FARA ARMÂNEASCĂ

SINDROMUL KOSOVO ŞI AROMÂNII

—George AUGUSTIN—

Mareea schimbărilor ideologice, sociale, politice şi geografice pornită acum zece ani în Europa, a atins acum partea de Sud-Vest a fostei Iugoslavii.

Tăcuta minoritate albaneză din Kosovo a ajuns - prin încă necunoscutul joc al Marilor Puteri - punct central în atenţia lumii.

Problemele minorităţilor din statele balcanice au constituit întotdeauna puncte nevralgice în regiune şi n'au fost rezolvate niciodată în mod satisfăcător. Soluţii s'au impus de fiecare dată după interesul celor mai puternici, al Puterii învingătoare în conflictele armate sau doar politice şi talerele balanţei au înclinat când într'o parte, când într'alta.

Conflictele etnice între naţiunile din Balcani au început odată cu începutul decadenţei Imperiului Otoman. Puterile europene din trecut nu scăpau nici o ocazie de a şubrezi puterea sultanului, dar în locul unei confruntări militare cu Turcii, au preferat instigarea în interior care era mai ieftină şi nu cerea sacrificii omeneşti din partea lor. Cea mai eficientă soluţie era agitarea spiritului naţional al popoarelor din imperiu şi trezirea lor la lupta de independenţă naţională. Rezumându-ne la popoarele din Balcani, o trezire a sentimentului naţional al tuturor naţiunilor din Imperiul Otoman, era greu de realizat şi atunci s'a optat pentru emanciparea religioasă, lupta împotriva păgânului stăpânitor. Pentru poziţia strategică din Sudul Balcanilor şi pentru mulţimea de insule din Marea Egee, Englezii au optat sprijinirea luptei de independenţă naţională a Greciei, dar Grecii, după sutele de ani de ocupaţie turcească nu mai aveau nimic din calităţile eroice ale stră-străbunilor lor, iar în plus erau destul de bine plasaţi în administraţia Imperiului Turcesc, pentru a risca o acţiune cu urmări imprevizibile. S'a ridicat atunci steagul creştinismului, care a mobilizat în jurul său toate naţiunile creştine din Balcani, dintre care cei mai numeroşi conducători de oaste şi eroi ai luptei de independenţă a Greciei, au fost Aromânii.

Grecii aveau însă alte planuri şi în locul eliberării de sub Turci a tuturor naţiunilor creştine, au ridicat steagul imperialismului grecesc, pentru crearea Marei Elade, unde nu se admitea nici o altă naţiune decât naţiunea greacă, iar toţi cei de altă naţionalitate, trebuiau să devină cu voie sau fără voie, Greci. S'a interzis orice publicaţie în alte limbi decât cea grecească, slujbele la biserici să fie numai în greceşte, iar singura limbă admisă în teritoriul eliberat era limba greacă.

După Razboiul de eliberare al Grecilor, Turcia rămăsese încă stăpână în Balcani asupra unui imens teritoriu care cuprindea Bosnia şi Herţegovina, Albania, Macedonia, Bulgaria şi bună parte din Grecia de astăzi.

Secolul al 19-lea debutează însă sub zodia decadenţei Imperiului Turcesc, ideile reformatoare din Apus, pătrund în toată Europa, şi soarta tuturor marilor imperii este ameninţată. Rând pe rând, lupta pentru independenţă naţională se întinde, peste tot. Italia scapă de sub Austrieci, Germania se întăreşte ca stat naţional, iar Rusia simte apetitul grandorii şi intră pe scenă ca apărător al ortodoxiei şi panslavismului.

Imperiul Turcesc este atacat în continuu şi Turcii cedează începând dela Tratatul dela Adrianopole şi San Ştefano. Mai au o rază de nădejde după Războiul Crimeii, dar politica Apusului, chiar după ce i-au învins pe Ruşi la Sevastopol, nu mai era una de readucere a Turcilor la vechea putere, care fusese în trecut.

Perseverenţi în ideea cuceririi Constantinopolului, Ruşii pun în joc toată diplomaţia şi armata lor şi, deşi erau apropape înfrânţi la 1877-78, reuşesc să-i împingă pe Turci spre Asia, realizându-şi un cap de pod slav, prin crearea statului bulgar.

Lovitura de graţie a urmat însă în războaiele balcanice din 1912-1913, când Turcii sunt efectiv scoşi din Europa, respectiv Balcani, îngăduindu-le să păstreze doar o fâşie de terer european, pentru ca Ruşii să nu ajungă la Constantinopol.

Războiul Balcanic din 1913, a fost cauzat şi de răbufnirea conflictelor naţionale din Balcani. Dacă până la izgonirea Turcilor, popoarele creştine din Balcani erau animate de o singură dorinţă: izgonirea păgânilor şi biruinţa creştinilor, după eliberarea Balcanilor de sub dominaţia turcească, evenimentele s'au agravat, degenerând în lupte de supremaţie între popoarele creştine.

Se confruntau ideile de dominare exclusiviste, şovine şi intolerabile între Greci şi Slavi, între popoarele de origină slavă, conflictul dintre Bulgari, Sârbi şi Macedoneni, iar în mijlocul acestor conflicte se afla populaţia de origină latină aromânească, cunoscută în perioada luptelor de supremaţie în Balcani şi sub numele de Macedo-Români. La periferia conflictelor se aflau şi urmaşii populaţiei ilirice, cunoscuţi sub numele de Arnăuţi sau Albanezi, care datorită acţiunii de desnaţionalizare la care au fost supuşi şi a lipsei de organizare naţională, nu-şi căpătaseră încă un statut de parteneri în conflictul din Balcani.

Situaţia demografică în Balcani, după patru secole de administraţie turcească cu zone mici de populaţie omogenă, era ca structură, un conglomerat nedefinit din punct de vedere etnic. Trăia laolaltă tot amestecul de populaţii minoritare, cu drepturi egale în păstrarea limbii şi obiceiurilor, cu un avansat spirit de conservare etnică, la fiecare comunitate în parte. Singurii care erau dominaţi de gânduri cuceritoare erau Grecii, care având avantajul că întregul cler era de origine grecească, duceau o propagandă de asimilare asupra celorlalte naţiuni creştine.

Slavii, la rândul lor, deşi dispuneau şi ei de biserici în limba slavonă, erau dependenţi pe plan ierarhic de Patriarhia dela Constantinopol, singurul for de conducere al Ortodoxiei creştine, recunoscut de Sublima Poartă.

Întărirea Rusiei şi expansiunea ei spre Apus şi Sud-Estul Europei a făcut ca influenţa slavă să crească în politică şi în biserică, ajungând la un moment dat ca Ruşii să se considere protectorii tuturor creştinilor ortodocşi din Imperiul Turcesc.

În prima fază, Ruşii i-au susţinut pe Greci în lupta de eliberare naţională, întreţinând cu fonduri şi armament organizaţia Eteriei, dar după înclinarea politicii greceşti spre Anglia, Ruşii au redus universitatea ortodoxiei la panslavism, întărind pe Sârbi şi pe Bulgari împotriva Turcilor.

În perioada decăderii Puterii Otomane, o altă Putere a apărut cu pretenţii la orizontul Imperiului, Austro-Ungaria care îşi etala şi ea pretenţiile la fărâmiţarea fostului mare imperiu al sultanilor, incluzând pe lângă teritoriile Croaţiei şi Sloveniei şi teritoriul Bosniei şi Herţegovinei.

În teritoriile părăsite de Turci, popoarele care s'au încăierat pentru împărţirea prăzii, nu s'au mulţumit nici una cu prada căpătată. Frontierele între ele au fost trasate destul de arbitrar şi populaţii masive au fost împărţite în formă de minorităţi, în fiecare din statele balcanice, creind focare de permanente conflicte între naţiunile conducătoare şi minorităţi. Cei mai nedreptăţiţi de împărţirea Balcanilor între noi state suverane, au fost Aromânii, care deşi formau în Balcani un număr mai mare decât al Albanezilor, nu au putut beneficia de crearea unui stat, datorită răspândirii lor în întreaga Peninsulă Balcanică, iar pe de altă parte ţările balcanice, la Conferinţa Păcii dela Bucureşti din 1913, luându-şi obligaţia de a le garanta drepturile de care beneficiau în Imperiul Turcesc, ca naţiune distinctă, cu limbă proprie, şcoli şi biserici în limba naţională.

În plus, România a fost compensată cu teritoriul Cadrilaterului Dobrogean format din judeţele Durostor şi Caliacra, pentru colonizarea populaţiei aromâne care dorea să emigreze în România.

Aceste drepturi consfinţite de statele din Balcani şi după Primul Război Mondial, au căpătat girul tuturor conducătorilor de state din Sudul Dunării, dar totul n'a fost decât însemnări pe hârtie.

Prima ţară care a înfipt cuţitul pe la spate în coasta României, a fost Serbia, devenită după Primul Război Mondial, Iugoslavia, prin anexarea Croaţiei, Sloveniei, Bosniei şi Herţegovinei, dela Imperiul Austro-ungar şi prin lichidarea regatului Muntenegru, încorporat în noul stat.

Iugoslavia a fost ţara care a interzis şi a închis gimnaziul român dela Ohrida, care dăduse elemente de valoare pentru populaţia aromână în plină redeşteptare naţională. Mai mult decât atât, a falsificat o pagină de istorie din lupta anti-otomană, unde eroul acestei lupte care a dus la scurta existenţă a *"Republicii din Cruşova"* a fost Macedonenul Pitu Guli. În cartea *"Istoria na Makedonski Narod"* apărută la Scopie în 1969, numele conducătorului aromân este slavizat în Pito Gulev.

Abuzând de dorinţa de pace a României, care ducea o politică de securitate în zonă, Sârbii ne-au luat o bună parte din Banat, unde populaţia era majoritară românească şi au dus o politică de deznaţionalizare a Istro-Românilor, a Macedo-Românilor şi a Românilor din Valea Timocului.

Ar fi nedrept însă a-i acuza de această politică de intoleranţă doar pe Sârbi. Aceeaşi politică de deznaţionalizare, asemenea Sârbilor, au dus şi Grecii, şi Bulgarii cu minorităţile din ţările lor, cu preponderenţă împotriva Românilor. O campanie violentă, brutală, cu execuţii, crime, incendii şi exterminări a fost politica naţională a Greciei împotriva tuturor celorlalte naţionalităţi, condusă chiar dela amvon de către ierarhii şi preoţii ortodocşi greci.

În Cadrilaterul Dobrogean, comitagiii bulgari - în varianta modernă, partizani - au atacat, pe toată durata stăpânirii româneşti a acestui teritoriu, pe coloniştii români instalaţi în Dobrogea Nouă. Dacă în Tratatul dela Craiova (cedarea Cadrilaterului) nu era prevăzută clauza schimbului de populaţie, Românii şi mai cu semă Macedo-Românii colonizaţi în Dobrogea, ar fi avut aceeaşi soartă pe care o au Albanezii din Kosovo.

Toate statele balcanice au avut şi au încă puternice conflicte etnice, în sensul că statul majoritar vrea să asimileze forţat şi în timp cât mai scurt, minorităţile respective. Nu de mult, publicaţia grecească *"STOHOS"* instiga pe Greci împotriva Aromânilor care vorbesc în dialectul lor, să li se smulgă limba acelor care nu vorbesc greceşte, pentrucă în Grecia trebue să rămână numai Greci.

Nu s'a mişcat nici o ţară în apărarea drepturilor omului, când înainte de 1989, Jivcov din Bulgaria, a pornit acţiunea de purificare etnică a circa un milion de Turci din Bulgaria, care nu-şi bulgarizaseră numele. Acţiunea urma să-i expulzeze pe toţi cei care nu se supuneau bulgarizării, în Turcia.

Iată însă că în anul 1999, nu un guvern, nu un partid sau o singură ţară, ci cea mai puternică organizaţie militară din lume, porneşte o acţiune de pedepsire exemplară a intoleranţei etnice şi a legii junglei împlantată în mijlocul civilizaţiei.

Era Kosovo singurul teritoriu din lume, unde cel mai puternic distruge pe cel mai slab? Desigur că nu!

Era vinovat doar Miloşevici, pentru toate crimele, violurile, abuzurile şi vandalismele din Kosovo ? Iarăşi nu !

Oricât de bestial, cu oricâte antecedente criminale ar fi în epoca de astăzi, chiar şi sub-umana ideologie comunistă, este foarte greu ca un singur om să organizeze şi să ordone o acţiune de masacru general.

În conflictul din Kosovo nu este responsabil doar Miloşevici. Ar fi fost prea simplu. În spatele lui se află oameni politici, militari şi fanatici educaţi şi dirijaţi de o putere din umbră, care au făcut zid alături de Miloşevici, în a testa capacitatea de reacţie a lumii libere, la o nouă tentativă de comunism, care ar aduce atâtea beneficii unor indivizi, gata oricând să dea foc planetei.

Paradoxul vine să ne confirme ipoteza noastră. Cum este posibil ca dela marea confruntare: *"Iuda-Tito" - "Stalin Călăul popoarelor"* din perioada anilor '50, Iugoslavia lui Miloşevici să ceară intrarea în alianţa slavă Rusia - Belarus şi în CSI ?

Ce supapă a acţionat Moscova încât până să se trezească Englezii, aeroportul din Priştina era ocupat de trupele ruseşti ca cel din Praga din 1968, tocmai când bombardarea Iugoslaviei încetase ?

Testul din Kosovo nu s'a terminat. Nu toate bătăliile victorioase aduc şi o pace victorioasă. Miloşevici este prea compromis pentru a mai putea rămâne la conducere, dar îndepărtarea sa, nu va rezolva nimic, atâta timp cât Ruşii au trecut Dunărea şi au baze în Balcani.

Evantaiul diplomaţiei ruseşti s'a deschis spre Europa şi din el a sărit şi fluturel Ion Iliescu, al cărui articol din *"Washington Post"* ne duce aminte de politica de *independenţă* faţă de Ruşi a lui Ceauşescu, o molie plantată de Ruşi, pe care Occidentul şi în special Americanii au hrănit-o ani de zile.

Îmbătat de rezultatul ultimelor sondaje de opinie din România, Iliescu se vede din nou la Cotroceni, şi la îndemnul vechilor stăpâni caută să se infiltreze în special în America. Reacţia ambasadorului rus dela Bucureşti, care a încercat să-l absolve pe Iliescu de textul apărut în publicaţia americană este destul de străvezie. Nici un act de protest împotriva lui Iliescu, ci o scuză diplomatică.

Dar Aromânii! Ce legătură au Aromânii cu evenimentele din Kosovo?

Evenimentele din ultimul timp ne dau semne îngrijorătoare. În statele din Balcani, în alte state din Europa şi chiar în România, au apărut tendinţe şi manifestări anti-româneşti ale unor grupuri dirijate împotriva statului român. Se manifestă şi se încurajează tendinţa de desprindere din marea familie românească a Aromânilor, pentru diluarea conştiinţei naţionale care a dus la deşteptarea Aromânilor. Coroborate cu tendinţele care au apărut în ţară de un Partid al Moldovenilor, sau acţiunea grupării Pro-Transilvania, atacurile anti-româneşti dospesc o secesiune.

Să tragem concluzia că în cazul Kosovo este un început care este puternic învăluit în ceaţă şi anumite minorităţi pot servi ca pretexte pentru o nouă aşezare a Europei?

În cazul acesta, punând problema la absurd, în eventualitatea unui conflict de genul Kosovo împotriva Aromânilor, va acţiona NATO şi în favoarea lor?

ANTONIA CONSTANTINESCU

A încetat din viaţă, la Paris, Sâmbătă 24 Iulie, la vârsta de numai 58 de ani, Antonia Constantinescu, sufletul revistei *"LUPTA"*.

Licenţiată a Facultăţii de Filologie a Universităţii din Bucureşti, în 1964, fiind şef de promoţie, Antonia Constantinescu a funcţionat în cadrul aceleiaşi instituţii ca asistentă la catedra Teoria literaturii şi literatură universală până a fost concediată din motive politice (refuzul de-a intra în partid şi faptul că tatăl ei a fost deţinut politic).

I s'a interzis de asemenea susţinerea tezei de doctorat, iar din anul 1973 s'a văzut nevoită, pentru câştigarea existenţei, să predea limba română la studenţii străini dela Institutul de Petrol şi Gaze din Ploieşti. În 1981 se refugiază la Paris. O femeie distinsă, energică şi curajoasă, cu calităţi remarcabile de jurnalist şi scriitor avea să se bucure repede de stima şi aprecierea Românilor exilaţi în Franţa.

Din luna Septembrie 1983, ca redactor şef al revistei *"Lupta"*, Antonia Constantinescu şi-a consacrat întreaga sa activitate apariţiei acestei publicaţii bilunare, reuşind să sintetizeze în cele opt pagini ale ei, cu mare măiestrie şi cu un dezvoltat simţ critic de o rară fineţe, toată viaţa politică românească.

Nu odată a fost ameninţată cu moartea de către uneltele securist-comuniste ale regimului ceauşist, dar cu o tenacitate ieşită din comun şi cu credinţa în Dumnezeu şi-a continuat lupta pentru adevăr cu speranţa într'o Românie prosperă şi cu adevărat democrată.

Aşa cum mărturisea ea cu ocazia unui interviu în urmă cu trei ani, *"colecţia revistei LUPTA, cred că până în Decembrie '89, este şi o arhivă destul de obiectivă a vieţii exilului românesc"*. Este remarcabil efortul pe care l-a făcut chiar şi pe patul suferinţei pentru apariţia ultimului număr al publicaţiei (Iunie 1999, Nr. 303), conştientă că sfârşitul îi este apropiat. În exilul cel de toate zilele, dispariţia Antoniei Constantinescu va lăsa un gol imens, dar va dăinui în memoria noastră ca un simbol de umanism şi dăruire.

Miercuri 28 Iulie, la Misiunea Română Greco-Catolică din Paris s'a oficiat o slujbă religioasă de către Mgr. George Surdu, la care au fost prezenţi numeroşi Români veniţi pentru a-i aduce un ultim omagiu şi a o conduce pe ultimul său drum. Înmormântarea a avut loc la cimitirul Bagneaux.

Dumnezeu s'o odihnească.

ILie MIHALCEA

ÎNCEPUTUL MILENIULUI AL TREILEA

Mihai S.DERDENA

Doi tineri intelectuali, fiind într'o controversă aprigă în legătură cu ultimul an al mileniului al doilea (şi, implicit, al veacului al XX-lea), punând şi rămăşag, s'au adresat, deunăzi, nouă cu rugămintea de a spune cine are dreptate: cel ce afirmă că anul 1999 este ultimul din acest mileniu şi că al treilea mileniu va începe în 2000, sau cel care susţine că, în anul 2000, se sfârşeşte mileniul al doilea şi că, în 2001, începe mileniul al treilea şi, totodată, secolul al XXI-lea? Am răspuns că al doilea tânăr are dreptate.

N'am pertracta această chestiune de n'am fi rămas cu impresia că prea multă lume cu carte opinează că acest an este ultimul din a doua mie de ani (şi, implicit, din al XX-lea veac) de după Hristos.

Iată, bunăoară, ce crede, în această privinţă, cunoscutul senator ceauşist Corneliu Vadim Tudor, preşedintele Partidului România Mare:

1. *"Aidoma cupei de cucută, pe care a băut-o Socrate, parcă toată drojdia acestui secol tragic s'a lăsat la fund, în acest ultim an al secolului şi al mileniului..."*

2. *"Şi, dacă ar fi să ne luăm după astrologi, ciclul de 2000 de ani al Erei Creştine, cunoscut sub numele de <Era Peştilor>, se va încheia peste câteva luni şi va începe <Era Aquaris>"*.

3. *"Începând din această ultimă primăvară a mileniului, nimic nu va mai fi ca înainte"*.

Cele trei citate au fost extrase din cuvântarea rostită de C.V.T. în Parlamentul României. Joi 22 Aprilie 1999, discurs publicat pe paginile 1 şi 12 ale săptămânalului *"Politica"*, nr.369, de Sâmbătă 24 Aprilie 1999.

Trecem cu vederea exprimarea prea şcolărească şi ne oprim atenţia la modul defectuos în care parlamentarul securist întreprinde numărarea anilor erei creştine. Aşadar, pentru acest politician, deosebit de înfumurat, 1999 este, *"ultimul an al secolului şi al mileniului"*. Aceasta înseamnă că unul dintre cele douăzeci de secole are doar 99 de ani şi că unul dintre cele două milenii numără 999 de ani. De-ar fi apărut această eroare numai odată, am fi zis, desigur, că aceasta este o simplă inadvertenţă. Când, însă, aceeaşi greşeală e supusă de încă două ori *(ciclul de 2000 de ani al Erei Creştine... se va încheia peste câteva luni"* (citatul al doilea) şi *"această ultimă primăvară a mileniului"* (citatul al treilea), atunci nu mai poate fi vorba de neatenţie, ci ne lovim de neştiinţă, de o crasă ignoranţă.

APEL

Vă rugăm să sprijiniţi prin orice sumă tipărirea volumului III din lucrarea (în 4 volume) *"Istoria Transilvaniei"* de Anton Moisin. Lucrarea, bazată pe ultimele cercetări, cuprinse în mai multe mii de studii şi cărţi de specialitate, apără temeinic drepturile istorice ale Românilor asupra Transilvaniei. Persoana care va contribui cu o sumă la tipărirea volumului III va fi menţionată nominal în cuprinsul volumului, la mulţumiri.

Suma oferită ca donaţie poate fi trimisă în următorul cont:

Banca Comercială Română
Agenţia Victoria
Moisin Anton Petru

Cont: 47 514 16 01 410 (în USD)
(Pentru "Istoria Transilvaniei")

Vă mulţumesc. Doamne-ajută !

Preot Profesor Anton Moisin,
Doctor în istorie

P.S. Paralel strâng material pentru lucrarea: *"La judecata comunismului"*. Îi rog pe cei care au suferit de pe urma comunismului să trimită mărturii (manuscrise, lucrări, documente etc), ca donaţie. A.M.

CARTEA DE AUR A EXILULUI

Aşa cum s'a anunţat la "ROMFEST '98", Bucureşti, redacţia ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenţionează să publice în anul 2000 *"CARTEA DE AUR A EXILULUI"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obţinut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toţi Românii din exil să trimită datele lor biografice la redacţie, şi de asemenea, în măsura în care dispun de ele, date biografice şi/sau fotografii ale altor exilaţi trecuţi în veşnicie. Fără această acţiune, mulţi dintre cei care au luptat pentru eliberarea ţării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Ţară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteţi materialul pe adresa redacţiei, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, L9C 7N5
Fax: (905)388-4651;
E-mail: mmassoc@lara.on.ca

Dorim să mulţumim celor care deja au răspuns, prin trimitere de date biografice, precum şi prin sugestiile trimise, referitoare la redactarea acestei cărţi.

Comitetul de Redacţie:

George Bălaşu — **Sergiu Grossu**
Eugen Bârsan — **Dumitru Filip**
Radu Enescu — **Mihaela Moisin**
Zahu Pană

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR

Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW

Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

ÎN ATENŢIA VETERANILOR ROMÂNI

Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război adresează Românilor din străinătate rugămintea de a contribui la realizarea unui ultim volum din colecţia "VETERANII PE DRUMUL ONOAREI ŞI AL JERTFEI".

Contribuţia la respectiva lucrare poate consta din evocări, fotografii, schiţe etc. care să fie trimise până la data de 10 Septembrie 1999, la următoarea adresă:
ASOCIAŢIA NAŢIONALĂ A VETERANILOR DE RĂZBOI
BUCUREŞTI, STR. COBĂLCESCU NR. 28, SECTOR 1,
COD 70768. TELEFON: 011 401 315 75 60

Se adresează rugămintea ca documentele şi/sau materialele respective să fie însoţite de o notă care să cuprindă:

- Numele şi prenumele autorului.
- Gradul militar avut pe timpul participării la evenimente, dar şi cel actual.
- Data şi locul în care s'a desfăşurat evenimentul.
- Marea unitate şi unitatea din care a făcut parte.
- Funcţii mai importante şi titluri ştiinţifice deţinute de autor.

Lucrarea va cuprinde mărturii-document ale foştilor combatanţi din Armata Română, care au luat parte activă la desfăşurarea operaţiunilor din timpul ultimei conflagraţii mondiale.

Această iniţiativă nu poate fi realizată fără sprijinul Românilor veterani care se află răspândiţi în întreaga lume.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

REPRIMAREA REVOLUŢIEI NU APARŢINE NUMAI LUI CHIŢAC ŞI STĂNCULESCU

Revoluţionarii timişoreni consideră că generalii Stănculescu şi Chiţac îşi merită condamnarea la 15 ani de închisoare, însă susţin că responsabilitatea pentru reprimarea revoluţiei dela Timişoara aparţine şi altor cadre ale Armatei, Ministerului de Interne şi ale fostei Securităţi. Costel Bursuc, preşedintele asociaţiei ALTAR Timişoara, a afirmat că sentinţa de condamnare a celor doi generali este *"binemeritată"*, însă, ar fi fost mai multumit dacă justiţia s'ar fi pronunţat în acest caz în 1990 sau 1991. *"E adevărat că şi-au primit pedeapsa binemeritată, dar pe mine nu m'ar face fericit dacă i-aş vedea suferind la fel cum au suferit colegii mei când au fost arestaţi. Mă doare că, lângă ei, nu se află alţi 80-100 de ofiţeri care au participat la reprimarea revoluţionarilor timişoreni"*, a declarat preşedintele ALTAR. El a arătat că asociaţia pe care o conduce a trimis la ministere, la Preşedinţie şi la Guvern tabele şi liste cu persoane care au participat la reprimarea Revoluţiei, dar nici în perioada în care preşedinte era Ion Iliescu, nici după ce CDR a preluat Puterea, aceste liste nu au fost luate în considerare. *"Poate dă Dumnezeu şi, în Decembrie, când se vor împlini zece ani dela declanşarea Revoluţiei, vor fi mai mulţi vinovaţi după gratii, alături de cei doi generali, nu în ideea de a ne simţi noi răzbunaţi, ci pentrucă e logic şi drept să fie aşa"*, a spus Bursuc.

SĂNDULESCU DECLARĂ CĂ MILEA A FOST ASASINAT

Senatorul ANCD, Şerban Săndulescu, a afirmat că generalul Vasile Milea, Ministrul Apărării în 21 Decembrie, nu s'a sinucis, ci a fost împuşcat. El a refuzat să dea alte informaţii, spunând că va face o declaraţie completă în viitorul apropiat.

•••

ŞEFUL SRI S'A ÎNTÂLNI T CU DIRECTORUL CIA

Directorul Serviciului Român de Informaţii, Costin Georgescu, s'a întâlnit la Washington cu George Tenet, directorul Agenţiei Centrale de Investigaţii (CIA). De asemenea, în timpul vizitei şefului SRI în Statele Unite ale Americii, acesta a avut o întâlnire şi cu Robert Bryant, adjunctul directorului Biroului Federal de Investigaţii.

•••

S.R. STĂNESCU CERE ACUZAREA LUI ILIESCU

Directorul ziarului *ZIUA*, Sorin Roşca Stănescu, a cerut punerea sub acuzare a lui Ion Iliescu, pentru victimele din Decembrie 1989, din timpul loviturii de stat care a confiscat Revoluţia Română. El a mai cerut şi rejudecarea procesului Ceauşescu şi stabilirea responsabilităţilor, celor care, în dorinţa de a pune cât mai grabnic mâna pe putere, au emis, fără a avea nici o calitate, decretul de constituire a Tribunalului Excepţional.

•••

STĂNCULESCU ŞI CHIŢAC, 15 ANI ÎN PROCESUL TIMIŞOARA

Generalii Victor Athanasie Stănculescu şi Mihai Chiţac au fost condamnaţi la 15 ani de închisoare în procesul revoluţiei dela Timişoara. Cei doi au fost găsiţi vinovaţi de uciderea a 72 de persoane şi rănirea altor 253. În apărarea celor doi generali au sărit Ion Iliescu şi Petre Roman, liderii loviturii de Palat care a urmat revoltei populare dela Timişoara şi Bucureşti şi care a dus la fuga dictatorului Nicolae Ceauşescu.

•••

PDSR AMENINŢĂ CĂ VA ANULA TOATE ORDONANŢELE

PDSR va abroga, imediat după ce va ajunge la putere, circa 70 la sută din ordonanţele de urgenţă şi ordonanţele emise de actualul Executiv, în special cele din domeniul economic şi fiscal, a declarat Nicolae Văcăroiu, lider al PDSR.

•••

"NUCLEUL KGB" AMENINŢĂ ROMÂNIA

Ziarul *ZIUA* a publicat dezvăluirile unui ofiţer superior, specialist în contrainformaţii, care face dezvăluiri senzaţionale despre activitatea reţelei KGB din România şi scopurile acesteia. Potrivit acestuia, informaţiile lansate de C.V. Tudor în privinţa legăturilor extraconjugale ale şefului statului, cât şi a racolării sale de către CIA, provin dela un *"colectiv de creaţie bine călit în arta dezinformării"*. Această grupare este condusă de un agent format pe băncile GRU şi KGB şi considerat cel mai bun agent sovietic din România. Ofiţerul citat nu a dezvăluit numele superagentului, dar spune că acesta : fost şeful rezidenţei KGB în România, căruia i se supun orbeşte în continuare o serie de foşti generali de Securitate, precum şi actuali angajaţi în SRI şi SIE, oameni plătiţi direct prin fundaţiile lui Corneliu Vadim Tudor, cu fonduri provenite din străinătate.

•••

RADU VASILE VREA MUSAI SĂ FIE LIDER AL PNŢCD

Premierul Radu Vasile condiţionează participarea sa la alegerile generale de anul viitor de numirea sa ca lider al PNŢCD. Declaraţia a fost făcută în cadrul unui interviu acordat agenţiei britanice de ştiri Reuter. *"De zece ani întâlnim aceiaşi lideri politici. Avem nevoie de o schimbare radicală a liderilor tuturor partidelor. Sunt dispus să conduc acest partid în alegeri, dar numai ca preşedinte al său. Nu sunt interesat de poziţii inferioare. Am aruncat mănuşa"*, a declarat Radu Vasile. În privinţa alcătuirii guvernului după alegerile parlamentare din anul 2000, Vasile spune că nu exclude posibilitatea guvernării împreună cu un partid de stânga. În privinţa creşterii în sondaje a PDSR, Radu Vasile spune că acest lucru este un răspuns al Românilor la deziluziile provocate de actuala putere şi chiar de toate partidele. Premierul consideră că recentele divergenţe din interiorul Coaliţiei l-au ajutat pe Ion Iliescu şi partidul său să conducă în sondajele de opinie. *"Aceste probleme sunt atât de complexe încât avem nevoie de stabilitate şi de continuitate pe un fundal de pace socială. Acest lucru poate fi realizat printr'o coaliţie cu stânga. Consider această coaliţie ca foarte viabilă"*, a spus Radu Vasile.

•••

ALEGERILE PENTRU CONDUCEREA PNŢCD VOR AVEA LOC DUPĂ ALEGERILE PARLAMENTARE

Alegerile pentru posturile de conducere în PNŢCD vor avea loc după alegerile generale parlamentare, s'a anunţat într'un comunicat al partidului. Anunţul survine în urma cererii lui Radu Vasile de a fi numit în funcţia de preşedinte al PNŢCD. În comunicatul conducerii PNŢCD se mai precizează că problema coaliţiilor guvernamentale şi parlamentare se va discuta tot după alegerile parlamentare, care vor avea loc probabil în a doua parte a anului 2000. Presa românească a precizat că anunţul făcut de conducerea PNŢCD a fost dat publicităţii după ce Ion Diaconescu şi Radu Vasile au jucat o partidă de table la Neptun.

•••

EXPORTURILE ROMÂNEŞTI SCAD ÎN CONTINUARE

Exporturile româneşti s'au redus în prima parte a acestui an cu 13,8 la sută în raport cu anul precedent, se arată într'un document oficial al Comisiei Naţionale pentru Statistică. Totodată, situaţia de scădere este consemnată şi la importuri, care s'au diminuat cu 19,7 la sută faţă de anul trecut.

•••

FOŞTII ŞEFI DE STAT VOR PRIMI LEAFĂ, MAŞINĂ ŞI CASĂ

Foştii şefi de stat ai României vor putea primi casă, maşină, pază şi o leafă ca cea a preşedintelui în funcţiune, a anunţat purtătorul de cuvânt al Guvernului, Adriana Săftoiu. Ea a spus că de această lege va putea beneficia şi Regele Mihai, dacă va face o cerere oficială în acest sens.

•••

SUA AJUTĂ LA CONSOLIDAREA FRONTIEREI DE EST A ROMÂNIEI

Militarii americani şi români vor examina mijloacele de a consolida apărarea la graniţa de Est a României, a declarat la Washington, Victor Babiuc, Ministrul Român al Apărării, citat de Agence France Presse. *"Unul din proiectele discutate a fost acela de a face frontiera estică a României impenetrabilă din punct de vedere militar"*, a declarat Babiuc la încheierea întrevederii cu şeful Pentagonului, William Cohen.

•••

CONSTANTINESCU ESTE BUNIC

Preşedintele Emil Constantinescu este bunic, după ce nora sa, Sana, a născut, un băieţel în greutate de 3,4 kilograme. Dragoş Constantinescu, fiul preşedintelui, s'a căsătorit, în luna Decembrie 1998, cu Sana Hendartono-Cipianu, fiica secretarului Ambasadei Indoneziei la Bucureşti. Băieţelul a fost botezat Alex.

•••

SINDICALIŞTII ACUZĂ PD DE DETURNAREA UNOR BILETE SUBVENŢIONATE PENTRU TRATAMENT

Liderul Confederaţiei Sindicale *"Cartel Alfa"*, Bogdan Iuliu Hossu, şi cel al sindicatelor dela metrou, Cornel Rădoi, au acuzat Partidul Democrat că ar fi utilizat în folosul propriu o parte din biletele de tratament pentru pensionari şi de odihnă pentru bugetari, subvenţionate din bugetul de stat şi distribuite, în mod normal, prin intermediul Direcţiilor locale de Muncă şi Protecţie Socială. Cei doi au invocat un anunţ al filialei Brăila a PD prin care membrii şi simpatizanţii partidului erau înştiinţaţi că pot beneficia de bilete de odihnă şi tratament subvenţionate.

•••

TREI MORŢI ÎN ACCIDENTUL AUTORISMULUI SENATULUI

Un autoturism marca Cielo, aparţinând Senatului, a fost implicat într'un grav accident de circulaţie. Toţi cei patru pasageri, printre care şi senatorul Ovidiu Şincai, au murit. Ei se aflau în drum spre Sibiu, unde pregăteau o întrunire a Consiliului Europei.

•••

GUVERNUL A CÂŞTIGAT ÎN PROCESUL UNIVERSITĂŢII PETÖFI-SCHILLER

Curtea Supremă de Justiţie a dat câştig de cauză Guvernului în procesul privind iniţierea procedurii de înfiinţare a Universităţii de stat multiculturale cu limbile de predare maghiară şi germană *"Petöfi - Schiller"*, instanţa admiţând recursul formulat de Executiv în defavoarea PUNR, care contestase decizia Guvernului.

•••

MIRCEA COŞEA A TRECUT LA UFD

Mircea Coşea a demisionat din Alianţa pentru România şi a trecut la Uniunea Forţelor de Dreapta, partid condus de Varujan Vosganian. El a primit funcţia de prim-vicepreşedinte.

•••

SITUAŢIA ECONOMICĂ ŞI INSTABILITATEA LEGISLATIVĂ AU DUS LA SCĂDEREA INVESTIŢIILOR

Situaţia economică negativă şi instabilitatea legislativă au făcut ca volumul de activitate al Reprezentanţei Economiei Germane în România să scadă ca urmare a reducerii interesului firmelor germane pentru piaţa românească, a declarat Cristiana Niţescu, reprezentanta oficiului.

•••

TRAFICANŢII ROMÂNI AU ELIMINAT CONCURENŢII BULGARI DE PE PIAŢA IUGOSLAVĂ

Românii implicaţi în micul trafic de frontieră cu Serbia au reuşit să-i scoată de pe piaţa locală pe concurenţii lor bulgari, informează cotidianul bulgar *"24 de ore"*.

•••

TURNUL TVR ESTE ÎN PERICOL SĂ CADĂ

Turnul Televiziunii Române este în pericol, în eventualitatea unui seism, au anunţat reprezentanţii Ministerului Lucrărilor Publice şi Amenajării Teritoriului. Inspectorii instituţiei au constatat că rezistenţa clădirii este scăzută şi că aceasta s'ar putea prăbuşi în cazul unui cutremur.

•••

REGELE MIHAI PRIMIT LA VATICAN

Regele Mihai şi Regina Ana au fost primiţi în cadrul unei audienţe private la Cetatea Vaticanului de Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al II-lea. Regele şi Regina au participat la Roma la festivităţile prilejuite de aniversarea a 900 de ani dela înfiinţarea Ordinului Suveran şi Militar de Malta.

•••

ARMATA CONSIDERĂ ANIVERSAREA DE LA LUPENI UN AFRONT

Ministerul Apărării Naţionale afirmă într'un comunicat că greva din 1929 dela Lupeni a fost *"o provocare deliberată a Kominternului, care a dorit, în mod evident, destabalizarea statului român"*. *"Ministerul Apărării nu înţelege ce anume este de aniversat cu această grevă şi apreciază că participarea unor oameni politici la o asemenea manifestare constituie, fără putinţă de tăgadă - un afront la adresa Armatei Române"*, se arată în luarea de poziţie a Biroului de Presă a M.A.N.

•••

TONY BLAIR PROMITE SPRIJIN LA SUMMITUL UE DELA HELSINKI

Premierul britanic Tony Blair a trimis omologului său român, Radu Vasile, o scrisoare de mulţumire privind poziţia României în conflictul din Iugoslavia. Scrisoarea conţine şi angajamentul premierului britanic de a sprijini Bucureştiul în procesul integrării în NATO şi U.E. *"Când am vizitat România în luna Mai, v'am mulţumit pentru toate eforturile depuse în sprijinul comunităţii internaţionale pentru atingerea obiectivelor în Kosovo, în special pentru permisiunea dată forţelor NATO de a survola spaţiul aerian românesc. Odată criza depăşită, doresc să-mi exprim, din nou, profunda gratitudine pentru sprijinul acordat. Fermitatea voastră ne-a ajutat să deschidem perspectivele unei noi faze de prosperitate şi creştere economică în intreaga Europă de Sud-Est. România va continua să joace un rol vital. Sunt ferm hotărât să fac tot posibilul pentru a vă ajuta şi sprijini ca România să fie invitată la Consiliul European dela Helsinki din luna Decembrie, pentru a începe negocierile de aderare. Dezvoltarea efectivă a planului de lărgire a NATO este, de asemenea, un alt punct cheie"*.

•••

WILLIAM COHEN ATENŢIONEAZĂ CĂ ROMANIA NU ESTE MAI APROAPE DE NATO

Secretarul de stat american al apărării, William Cohen, a declarat într'un interviu publicat de cotidianul maghiar *"Nepszabadsag"* că procesul de extindere al NATO nu va fi accelarat, în ciuda sprijinului acordat de România şi Bulgaria operaţiunilor NATO în Kosovo, relatează agenţia maghiară de ştiri MTI. Statele Unite consideră că Alianţa Nord Atlantică rămâne deschisă, dar noii candidaţi trebue să îndeplinească o serie de condiţii pentru aderare, a adăugat Wiliam Cohen.

•••

CLASA POLITICĂ ESTE LIPSITĂ DE CURAJ, RESPONSABILITATE ŞI FERMITATE, AFIRMĂ CĂLIN POPESCU TĂRICEANU

Actuala clasă politică este lipsită de curaj, responsabilitate şi fermitate, *"adică de exact ceea ce îi trebue"*, a afirmat vicepreşedintele PNL, Călin Popescu Tăriceanu. El a spus că lipsa măsurilor de reformă structurală este *"expresia cea mai elocventă a lipsei de curaj"*.

•••

CONSTANTINESCU NEMULŢUMIT DE ATITUDINEA OCCIDENTULUI

Preşedintele Emil Constantinescu a criticat dur *"mesajele contradictorii"* venite din partea Occidentului la adresa României, dând ca exemplu anularea facilităţilor fiscale pentru investitorii străini, la solicitarea FMI. *"Nu se poate să ni se ceară două lucruri diferite în acelaşi timp"*, a spus el. Referindu-se la investiţiile americane în România, şeful statului a spus că, ţinând cont de potenţialul economiei americane şi al celei româneşti, *"se poate spune, exagerând puţin, că investiţiile americane în România nu există"*. Constantinescu s'a referit şi la strategia existentă în urma conflictului din Iugoslavia, spunând că *"în fiecare zi"* soseşte la Bucureşti câte un oficial din statele NATO şi UE, însă aceştia se limitează doar la a felicita România pentru atitudinea sa în timpul conflictului din Iugoslavia, fără a vorbi însă nimic despre garanţii de securitate sau despre acoperirea pierderilor cauzate de embargou. Şeful statului român a precizat că România respectă în continuare, *"din fidelitate nord-atlantică"*, embargoul impus Iugoslaviei, în timp ce în schimb primeşte din partea Occidentului doar *"bătăi pe umeri"*, iar pagubele cresc continuu.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

UN RAPORT AL C.E. A ANALIZAT SITUAŢIA TEZAURULUI ROMANESC

Raportorul special al Consiliului Europei pentru problema Tezaurului României, Takis Hadjiedemetriou, a avut la Bucureşti o serie de întâlniri cu scopul de a se informa asupra situaţiei tezaurului românesc depus la Moscova. Vicepreşedintele Senatului, Cristian Dumitrescu, a declarat că raportorul va face un dosar asupra acestei chestiuni. Acest raport ar putea fi prezentat la sesiunea Consiliului Europei din luna Septembrie. *"Este foarte important că s'a reluat problema Tezaurului românesc în cadrul raportului ce a fost început la Comisia de Cultură a Consiliului Europei"*, a spus Dumitrescu.

RADU VASILE SPERĂ CA ÎN SEPTEMBRIE SĂ FIE PRIMIT LA CASA ALBĂ

Premierul Radu Vasile va efectua, probabil, în luna Septembrie o vizită la Washington. Această vizită trebuia să aibă loc iniţial în luna Iulie dar Radu Vasile a anulat-o în ultimul moment deoarece nu fusese perfectată o întâlnire la Casa Albă. Şeful Executivului dela Bucureşti a spus că nu va merge la Washington decât dacă va fi primit de Preşedintele Clinton la Casa Albă.

•••

PRIVATIZAREA ÎN PRIMELE ŞASE LUNI

În primele şase luni ale acestui an, Fondul Proprietăţii de Stat a privatizat 1.006 de societăţi comerciale, cu un capital de 4.731,32 miliarde lei, din oferta de peste 1.300 de societăţi comerciale.

•••

RENAULT A CUMPĂRAT DACIA

Reprezentanţii autorităţilor române şi cei ai companiei franceze Renault au semnat contractul de privatizare a societăţii de automobile Dacia Piteşti, valoarea totală a tranzacţiei fiind de 269,7 milioane de dolari, din care 50 de milioane de dolari reprezintă valoarea pachetului de acţiuni preluat de Fondul Proprietăţii de Stat.

•••

REZERVA VALUTARĂ A BNR A ATINS CEL MAI SCĂZUT NIVEL DIN FEBRUARIE 1997

Rezervă valutară în devize a Băncii Naţionale a României a scăzut la 813.172 milioane dolari dela 1.023 miliarde dolari din luna Mai a acestui an, ca urmare a plăţilor în contul datoriei externe, acesta fiind cel mai scăzut nivel din Februarie 1997.

•••

PRODUSUL INTERN BRUT A SCĂZUT CU 4,6%

În primul trimestru al acestui an, produsul intern brut (PIB) a scăzut cu 4,6% faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut.

•••

PROGRAMUL DE RESTRUCTURARE AL ARMATEI ARE CA PREMISĂ INTEGRAREA ÎN NATO PÂNĂ ÎN 2005

Programul de restructurare a Armatei Române a fost conceput dela premisa că România are şanse de integrare în NATO până în 2005, iar în Uniunea Europeană până în 2010, a precizat generalul Constantin Degeratu, şeful Marelui Stat Major.

•••

O MAŞINĂ DE FILAJ A SRI PRINSĂ ÎN OFSAID

Un autoturism de filaj al Serviciului Român de Informaţii a fost descoperit întâmplător de participanţii la *"Zilele Civice"*, reuniune care a avut loc la Odorheiul Secuiesc, în prezenţa unor oficiali din guvernul maghiar. Directorul adjunct al SRI, Mircea Gheordunescu, a declarat că vinovaţi de incident sunt cei care au instigat la sechestrarea automobilului SRI şi că în fapt agenţii nu urmăreau participanţii la *"Zilele Civice"*. Liderul UDMR, Marko Bela, a calificat poziţia SRI ca hilară.

•••

VASILE LUPU SPUNE CĂ RADU VASILE NU POATE PUNE CONDIŢII

Vicepreşedintele PNŢCD, Vasile Lupu, a declarat în replică la declaraţiile lui Radu Vasile, că acesta nu poate condiţiona participarea sa la viitoarele alegeri de numirea în funcţia de preşedinte al PNŢCD. Vasile Lupu a spus că funcţia de lider al partidului nu poate fi *"dobândită"*, ci obţinută numai în urma unor alegeri democratice în interiorul PNŢCD.

•••

130 DE LOCALITĂŢI DIN 17 JUDEŢE AFECTATE DE INUNDAŢII

Inundaţiile produse în luna Iulie, ca urmare a ploilor torenţiale şi a revărsării unor râuri şi a curgerilor de pe versanţii munţilor, au afectat peste 130 de localităţi din 19 judeţe şi au provocat moartea a 17 persoane. Conform datelor oficiale, au fost înregistraţi peste 2.000 de sinistraţi.

•••

PRODUCŢIA INDUSTRIALĂ S'A DIMINUAT CU 9,3 %

Producţia industrială realizată în primele cinci luni ale acestui an s'a diminuat, faţă de perioada similară a anului trecut, cu 9,3 la sută în volum aboslut şi cu 10,5 la sută în condiţii comparabile din punct de vedere al numărului de zile lucrătoare, pe fondul scăderilor înregistrate în toate sectoarele din economie. Cea mai mare scădere, de 13,4 la sută, a fost consemnată la producţia de energie electrică şi termică, gaze şi apă. Producţia s'a redus semnificativ în industria extractivă, cu 12,5 la sută, respectiv 13,5 la sută.

•••

PARTIDUL LUI CIORBEA SPUNE CĂ ESTE FILAT DE SRI

Alianţa Naţională Creştin Democrată condusă de fostul premier Victor Ciorbea a înaintat conducerii Serviciului Român de Informaţii un raport prin care cere explicaţii privind posibila implicare a acestui serviciu în *"acţiuni de filare şi de intimidare"* a unor membri ai săi, a declarat senatorul Şerban Săndulescu, vicepreşedinte ANCD. El a spus că deţine informaţii că aceste acţiuni sunt coordonate de către locotenent colonel Nicolae Memu dela SRI Vâlcea.

•••

ROMÂNIA A PIERDUT 245 MILIOANE DE DOLARI ÎN URMA RĂZBOIULUI DIN IUGOSLAVIA

România a pierdut aproximativ 245 de milioane de dolari, în perioada 24 Martie - 21 Iunie, din cauza conflictului dintre NATO şi Iugoslavia, a precizat purtătorul de cuvânt al Ministerului român de Externe, Simona Miculescu. Conform sursei citate, în 1999, economia românească va înregistra pierderi totale de 915 milioane de dolari.

•••

DIACONESCU SPUNE CĂ ANCD , AC SI UFD NU AU CE SĂ CAUTE ÎN CDR

Liderul ţărănist, Ion Diaconescu, a declarat că nu este posibilă includerea Alianţei Naţional Creştin Democrate condusă de Victor Ciorbea, Alianţei Civice şi a Uniunii Forţelor de Dreapta într'o Convenţie democrată lărgită.

El a spus că potrivit Legii electorale fiecare partid trebue să aducă o *"zestre"* de trei la sută. *"Nu putem face o coaliţie cu zece partide fantomă"*, a spus Diaconescu.

•••

OSCE A RESPINS CEREREA ROMÂNIEI PRIVIND PIERDERILE ÎN URMA RĂZBOIULUI DIN KOSOVO

Adunarea parlamentară a Organizaţiei pentru colaborare şi securitate în Europa (OSCE) a respins propunerea României privind *"instituirea unei forme de recunoaştere a pierderilor materiale suferite de ţările vecine Iugoslaviei în timpul războiului din Kosovo"*.

•••

WESLEY CLARK DĂ ASIGURĂRI ROMÂNIEI CĂ NU SE VOR SCHIMBA FRONTIERELE

Comandantul suprem al Forţelor Aliate în Europa, generalul american Wesley Clark, a declarat la Bucureşti că presupusele sale declaraţii despre lipsa de actualitate a termenilor Tratatului dela Versailles *"au fost scoase din context"*. *"România, ca şi celelalte ţări din regiune, nu trebue să-şi facă nici un fel de probleme în legătură cu frontierele sale"*, a spus Clark.

•••

ILICI ILIESCU RĂMÂNE CEEA CE A FOST: UN APATRID KOMINTERNIST

Oricât s'ar chinui şi indiferent câţi negri ar găsi să-i scrie articole pro-americane prin *"Washington Post"*, Ion Iliescu rămâne ceea ce a fost toată viaţa sa: un comunist până în măduva oaselor, cu ochii mereu spre locul unde a văzut *"lumina"*, adică Kremlinul. În plus, Ion Ilici Iliescu, ca să-i spunem pe numele său complet, se dovedeşte în tot ceea ce face ca un agent al influenţelor sovietice.

Ultima dovadă este *"sărbătorirea"* de către Ilici Iliescu a împlinirii a 70 de ani dela *"mineriada dela Lupeni"*, cunoscută de toţi ca fiind prima acţiune de amploare în perioada interbelică a Kominternului în România.

Neuitându-şi rădăcinile sovietice, Ion Ilici Iliescu s'a folosit de prilej şi a organizat muncitoreşte o manifestare la Lupeni, bineînţeles în ideea de a mai folosi încă o dată această masă de manevră: minerii.

Folosiţi de Komintern, apoi de Dej şi de Ceauşescu, minerii au devenit şi indiferent câţi negri ar găsi să-i scrie articole pro-americane prin *"Washington Post"*, Ion Iliescu rămâne ceea ce a fost toată viaţa sa: un comunist până în măduva oaselor, cu ochii mereu spre locul unde a văzut *"lumina"*, adică Kremlinul. În plus, Ion Ilici Iliescu, ca să-i spunem pe numele său complet, se dovedeşte în tot ceea ce face ca un agent al influenţelor sovietice.

Ultima dovadă este *"sărbătorirea"* de către Ilici Iliescu a împlinirii a 70 de ani dela *"mineriada dela Lupeni"*, cunoscută de toţi ca fiind prima acţiune de amploare în perioada interbelică a Kominternului în România.

Neuitându-şi rădăcinile sovietice, Ion Ilici Iliescu s'a folosit de prilej şi a organizat muncitoreşte o manifestare la Lupeni, bineînţeles în ideea de a mai folosi încă o dată această masă de manevră: minerii.

Folosiţi de Komintern, apoi de Dej şi de Ceauşescu, minerii au devenit şi masa de manevră a regimului Iliescu, folosiţi de tovarăşul nostru pentru *"pedepsirea"* Opoziţiei în anul 1990, pe acelaşi model kominternist, învăţat cu sârg de Ilici al nostru, pe când studia materialismul dialectic la Moscova, perioadă a vieţii sale, care aşa cum şi recunoaşte, l-a marcat.

Din păcate pentru el, l-a marcat defintiv, învăţămintele sovietice - kaghebiste - implementându-se în aşa fel în Ilici al nostru încât acesta trăieşte şi visează numai prin prisma secerii şi ciocanului.

Îmbătat de ultimele sondaje de opinie, Ilici Iliescu s'a trezit la Lupeni chemând la lupta de clasă şi la victoria finală împotriva burgheziei. De fapt, nimic nou sub soare... Acelaşi instigator de duzină pentru violenţă şi sânge, pe care îl cunoaştem din 1990.

Bineînţeles , Ilici al nostru poate să facă ceea ce vrea şi să sărbătorească toate sărbătorile comuniste. Ceea ce nu are însă voie tovarăşelul nostru este să se folosească de patriotismul pe care tot afirmă că îl are.

Nu, Ion Iliescu rămâne ceea ce a fost: un apatrid kominternist pentru care numai Rusia Sovietică contează. Să ne amintim de Decembrie 1989, când dădea Raportul la Moscova despre cum a luat Puterea şi ceea ce va face: adică va menţine România o gubernie rusească. Apoi, în acelaşi spirit, a semnat trădătorul tratat cu Gorbaciov, scoţând teritorii româneşti la mezat.

Recent, l-am auzit calificându-l pe generalul Ion Mihai Pacepa ca fiind *"trădător"*. Dar Ion Ilici Iliescu ce este? Nu un trădător? Mai grav, Ilici Iliescu nu l-a trădat numai pe Ceauşescu, ci România, prin toate acţiunile sale subordonate unei puteri străine, Rusia Sovietică. Pentru toate acestea şi nu numai, Ion Ilici Iliescu nu are voie să vorbească în faţa naţiunii române.

SENATORII NU-I MAI PRIMESC PE DEPUTAŢI SĂ-ŞI SPELE MAŞINILE

Biroul Permanent al Senatului a hotărît să ceară conducerii Camerei Deputaţilor să ia toate măsurile ce se impun pentru ca autoturismele acestora să nu mai fie trimise la spălătoria Senatului. Senatorii sunt nemulţumiţi de faptul că spălătoria este practic acaparată de autoturismele deputaţilor şi nu îşi mai pot spăla propriile maşini.

•••

DE CE NU FACEM CA FRANCEZII

Plenul Senatului a acceptat în cadrul dezbaterilor la legea administraţiei publice locale, ca minorităţile care deţin, într'o localitate, o pondere de peste 20%, să se poată adresa autorităţilor locale în limba maternă.

Spre deosebire de noi, guvernul Franţei a semnat în aceeaşi perioadă de timp cunoscuta Carta limbilor regionale sau minoritare. În acest document Franţa nu recunoaşte drepturile colective ale minorităţilor. Ir învăţământul într'o limbă minoritară nu înseamnă sustragerea dela învăţământul în limba franceză. În relaţiile cu administraţia, justiţia şi în documentele oficiale se va folosi numai limba franceză.

•••

ROMÂNII, LIDERI ÎN OBŢINEREA CETĂŢENIEI MAGHIARE

Cele mai multe persoane care au obţinut în acest an cetăţenia maghiară provin din România, a anunţat cotidianul maghiar *"Magyar Nemzet"*, citat de AFP. Numărul acestora este de 1.530, a declarat un reprezentant al Ministerului de Interne maghiar.

•••

ILIESCU ŞI CATARAMĂ BAT PALMA

Preşedinţii PDSR şi PNR, Ion Iliescu şi Viorel Cataramă, au convenit ca partidele lor să colaboreze în mod apropiat. Ei vor să propună o întâlnire a partidelor parlamentare din Opoziţie pentru a pune la punct o strategie comună. Iliescu şi Cataramă au ca obiectiv Senatul, unde actuala coaliţie nu mai are decât o majoritate fragilă, acolo partidele din Opoziţie putând acţiona concertat la vot pentru a obţine modificarea substanţială a legilor propuse de Executiv.

•••

INVESTITORII AMERICANI SE TEM DE REVENIREA SOCIALISMULUI

Investitorii străini se tem de o posibilă revenire a socialismului în România, după alegerile din anul 2000, a declarat omul de afaceri american de origine română, John Racolta, consulul onorific al României la Detroit. Racolta a spus că imaginea României în străinătate, mai ales în mediile economice şi financiare, nu este foarte bună nici în prezent. *"E greu să anulezi 50 de ani de comunism şi doi-trei de presă negativă"*, a precizat Racolta.

•••

UDMR RĂMÂNE ÎN COALIŢIE CU TOATE CĂ E NEMULŢUMITĂ

Preşedintele UDMR, Marko Bela, a declarat că partidul său nu vede un viitor partener de guvernare printre partidele aflate în prezent în Opoziţie. El a spus că speră ca la viitoarele alegeri, actuala Coaliţie să câştige, din nou, alegerile; de asemenea că deşi UDMR este nemulţumită de eficienţa Coaliţiei, nu numai în domeniul minorităţilor, ci şi în probleme economice şi sociale, o alianţă cu unul din partidele din Opoziţie ar anula posibilitatea de integrare în NATO şi UE.

•••

SIMONA VRĂBIESCU A FOST NUMITĂ ŞEFA PERSONALULUI DE LA COTROCENI

Simona Vrăbiescu Kleckner a fost numită şefa personalului dela Palatul Cotroceni. Stabilită de mai mulţi ani la New York, Simona Vrăbiescu a făcut parte din organizaţia ACORD, pe care a condus-o împreună cu Ştefan Issărescu, împărţită în prezent în două fracţiuni. Ea va fi remunerată cu un salariu simbolic de un dolar pe an.

•••

DEPUTAŢII ÎŞI FAC ŞI SALON DE COAFURĂ

Deputaţii şi-au aprobat şi înfiinţarea unei unităţi de coafură în incinta Palatului Parlamentului. La această unitate aranjatul unei mustăţi va costa 1.000 de lei, iar un tuns sau un masaj capilar 5.550 lei.

•••

PARLAMENTARII ÎŞI FAC BUCĂTĂRIE ULTRAMODERNĂ

Biroul Permanent al Camerei Deputaţilor a aprobat realizarea unor dotări în valoare de 900 milioane lei pentru îmbunătăţirea serviciilor de alimentaţie la Palatul Parlamentului. S'au achiziţionat printre altele: o plită electrică cu patru ochiuri şi cuptor - 52,4 milioane lei; o tigaie basculantă - 54,4 milioane lei; un grătar cu tuf vulcanic - 32,8 milioane lei.

•••

DEPUTAŢII PNŢCD ŞI PDSR, PRIMII LA DEPLASĂRILE ÎN STRĂINĂTATE

Grupul parlamentar al PNŢCD din Camera Deputaţilor se află pe primul loc în topul deplasărilor în străinătate, în perioada 25.11.1996 - 29.06.1999, cu 343 de deplasări însumând 1974 de zile. Pe locul doi se află PDSR cu 283 de deplasări în străinătate, în total 1.706 zile.

•••

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

KOSOVO - NATO - KFOR ŞI RUSIA

Atacurile aeriene asupra Iugoslaviei, care au durat 11 săptămâni, au luat sfârşit în urma unui acord semnat de NATO şi partea iugoslavă şi aprobat de Consiliul de Securitate.

Pe data de 9 Iunie, în localitatea Kumanovo din Macedonia, la o bază franceză de elicoptere, generalul englez Sir Michael Jackson şi generalul iugoslav Svetozar Marianovici au semnat un acord prin care trupele iugoslave urmau să se retragă treptat în 11 zile, pentru a permite intrarea trupelor NATO.

Comandamentul NATO a anunţat încetarea bombardamentelor în momentul când se va vedea o clară retragere a trupelor iugoslave. Aceasta a reieşit clar pe data de 10 Iunie, când Secretarul General NATO Javier Solana a anunţat oficial încetarea atacului asupra Iugoslaviei. Consiliul de Securitate, cu 14 voturi pentru şi o abţinere (China), a aprobat acordul. Acesta era o versiune a Grupului celor 7 plus Rusia, diferită de acordul dela Rambouillet. Astfel va exista o

prezenţă ONU şi nu numai NATO, Armata de Eliberare a Kosovului nu va fi reorganizată cum se stabilise la Rambouillet; trupele ruseşti vor face parte din forţele care vor intra în Kosovo, ceea ce nu se specificase înainte. Nu va fi un referendum după trei ani cum se stabilise în Franţa.

Miloşevici a prezentat încetarea atacului NATO, în prima sa apariţie la televizor, ca o victorie. El a urat Sârbilor o *"Pace fericită"*, uitând că a fost factorul principal al distrugerii ţării sale.

Retragerea forţelor iugoslave din Kosovo urma să se petreacă în 11 zile, să se facă prin patru ieşiri desemnate iar pe data de 20 Iunie toate forţele sârbe trebuiau retrase din Kosovo, inclusiv din *zona tampon de protecţie* lată de 5 km, care înconjoară provincia. Aceasta este la rândul ei înconjurată de o *zonă de zbor interzis* de 25 km. Întreaga suprafaţă a Kosovului a fost împărţită în cinci sectoare care au fost ocupate de trupele NATO care vor fi acum reprezentante ale Naţiunilor Unite. Sectorul englez (1) este cel mai mare şi ocupă centrul provinciei. Sectorul american (2) la Est. Sectorul german (3) la Sud. Sectorul italian (4) la Vest. Sectorul francez (5) la Nord. în aceste sectoare urmau să mai fie repartizate şi formaţii de militari din Spania, Olanda, Belgia şi Rusia.

Primele trupe iugoslave au început să se retragă încă pe data de 10 Iunie, urmând ca în dimineaţa zilei de 12 Iunie trupele NATO să înceapă intrarea în Kosovo, venind din Macedonia şi Albania.

Spre surprinderea tuturor, o coloană rusească de 50 maşini blindate şi camioane a intrat în Kosovo în noaptea de 11 Iunie, ajungând în capitala provinciei Pristina şi ocupând aeroportul.

Trupele NATO urmau să intre în Kosovo din partea de Sud de abia după câteva ore. După cum s'a văzut mai târziu, ordinul de intrare al Rușilor a fost dat chiar de Elţin, care a obţinut astfel un puternic atuu pentru o serie de compromisuri.

Rușii au fost primiţi cu ovaţii de populaţia sârbă din Pristina şi au plecat din Bosnia unde fac parte din forţele de pace, fără să ceară permisiunea comandanţilor NATO. Ei s'au grăbit să picteze pe tancurile lor KFOR, denumire dată forţei care va staţiona în Kosovo. Formaţiile engleze care au ajuns la Pristina au fost împiedicate de Ruşi ca să intre în aeroport.

În această situaţie confuză, a plecat la Helsinki Secretarul Apărării William Cohen, care s'a întâlnit cu omologul său rus, Mareşalul Igor Sergheiev. După o zi s'au alăturat la discuţii şi Madeleine Albright şi Ministrul de Externe rus Igor Ivanov. După 33 de ore s'a ajuns la un compromis în privinţa participării trupelor ruseşti în cadrul KFOR acceptat de Elţin. Rusia nu va avea un sector aparte cum ceruse, fiindcă aliaţii din NATO consideră că aceasta ar fi dus practic la o divizare în Kosovo, cu forţe sârbeşti refugiate în sectorul rusesc. Trupele ruseşti urmau să fie sub controlul şi comandă rusească, dar comandanţii lor vor lucra cu comandanţii NATO în sectorul american, german şi francez. Aeroportul din Pristina a fost deschis tuturor celorlalte naţiuni.

Elţin şi consilierii lui încântaţi de renghiul jucat Aliaţilor.

Definitivarea situaţiei pentru Kosovo a fost făcută la Köln, unde s'a întâlnit G-7 plus Rusia între 18 şi 20 Iunie şi unde şi-a făcut o apariţie nesigură de o zi şi Boris Elţin. Comunicatul final cerea *"crearea unui Kosovo democratic şi multietnic"*. Se adăuga asigurarea întoarcerii tuturor refugiaţilor în casele lor şi asigurarea securităţii pentru toate persoanele, incluzând pe Sârbi şi celelalte minorităţi. Uniunea Europeană a promis alocarea de 500 milioane dolari anual pentru Kosovo, dar se consideră că va fi nevoie de cel puţin 30 miliarde dolari pentru următorii cinci ani, pentru reconstrucţia întregii regiuni. G-7, dar nu Rusia (Aceasta a blocat planul de reconstrucţie fără Serbia), au fost de acord ca

Serbia să nu primească decât asistenţa de urgenţă de bază (hrană, adăpostire şi medicamente) atâta timp cât Miloşevici mai este la putere. *"Nimeni nu poate să închidă ochii la faptul că mii de persoane au fost măcelărite cu un barbarism de neiertat în Kosovo, şi nu putem să începem să dăm bani acelora care au săvârşit aceste acte de barbarism"*, a spus Primul Ministru britanic Tony Blair. Preşedintele Clinton a pledat pentru ţinerea în următoarele săptămâni a unui miting la care să participe lideri regionali din Balcani şi lideri occidentali, anunţând că el va lua parte.

G-7 a hotărît ca să amâne plata datoriei de 65 miliarde de dolari a Rusiei şi în acelaşi timp Occidentalii au sprijinit un împrumut de 4,5 miliarde de dolari cu condiţia continuării reformelor pentru a îndeplini cerinţele FMI. Se pare că aceste concesii s'ar datora aportului favorabil al Moscovei de a-l convinge pe Miloşevici să accepte planul de pace pentru Kosovo.

Între timp, retragerea trupelor iugoslave a continuat conform programului. Ea s'a terminat pe data de 20 Iunie şi au intrat treptat în zonele lor trupele NATO, devenite acum KFOR. O mare primejdie atât pentru populaţia civilă cât şi pentru forţele KFOR au fost terenurile minate de către Sârbi.

Pe data de 21 Iunie a fost semnat acordul de demilitarizare al KLA (Armata de Eliberare a Kosovului), semnat de Comandantul KFOR gen. Mike Jackson şi şeful politic KLA, Hashim Thaci, care a semnat şi acordul dela Rambouillet. Luptătorii KLA vor trebui să respecte încetarea focului, să depoziteze armele grele şi cele automate, să părăsească punctele de control şi să respecte autoritatea KFOR. în decurs de trei luni vor trebui să înceteze a mai fi o forţă în uniforme.

După cum era de aşteptat, răzbunările Albanezilor, care se reîntorc la ceea ce a mai rămas din casele lor în urma calvarului la care au fost supuşi, sunt greu de înfrânat. Aceasta va da multă bătaie de cap forţelor KFOR ca şi atacurile unor Sârbi înarmaţi asupra Albanezilor care se reîntorc. ONU plănuieşte organizarea unei poliţii de 3.000 de oameni, dar până atunci vor fi foarte greu de oprit jafurile, ciocnirile dintre Sârbi şi Albanezi, care se acuză reciproc. Trupele KFOR sunt angrenate şi în organizarea acestui protectorat rămas în haos după retragerea personalului sârb din instituţiile oraşelor şi satelor.

Miloşevici şi alţi membri ai guvernului iugoslav sunt pe lista tribunalului dela Haga pentru crime de război. Guvernul american a oferit o recompensă de 5 milioane de dolari pentru informaţii în legătură cu crimele făcute de Miloşevici. Au început investigaţii intense pentru descoperirea gropilor comune şi a altor evidenţe. în unele sedii ale poliţiei sârbe din Kosovo s'au descoperit camere de tortură şi diverse instrumente alocate acestui scop. Britanicii cred că mii de Albanezi au fost ucişi şi trupurile lor au fost comasate în zeci de gropi comune pe suprafaţa Kosovului. La investigaţiile de pe teren participă şi agenţi FBI.

Biserica ortodoxă sârbă în frunte cu Patriarhul Pavle II a cerut în mod oficial demisia lui Miloşevici şi a guvernului său, pe care îl consideră vinovat de ce s'a întâmplat în Kosovo. Prelaţii l-au acuzat pe Miloşevici că a căutat să exploateze un fals *"mit al Kosovului"* pentru propriul său câştig. Episcopul Sava a spus că e timpul ca Sârbii să deschidă ochii, ca să vadă ce le-au făcut liderii lor.

Au fost organizate manifestaţii de protest unde s'a cerut demisia lui Miloşevici. La Cacak au fost 10.000 de participanţi, iar vorbitorii au acuzat pe Miloşevici că a făcut jafuri şi crime în Kosovo, în numele poporului sârb, făcând de ruşine Serbia în ochii întregii lumi, a ruinat economia şi a căutat să acopere eşecurile sale cu o campanie de minciuni în mediile de informaţie controlate de el.

Şansele de a-l răsturna pe dictator pe cale democratică sunt minime, mai ales că Miloşevici, cum a făcut şi înainte, caută să-i dividă pe oponenţi. Opoziţia, este divizată şi deci slabă.

După unii analişti rezultă că nu a fost o înfrângere militară a armatei sârbe în Kosovo, ci mai degrabă o înfrângere politică. Cu concepţia americană de a nu avea nici o pierdere, NATO nu a purtat un război terestru neputând fructifica superioritatea aeriană care nu s'a dovedit capabilă să înfrângă singură trupele iugoslave din Kosovo, chiar după distrugerea infrastructurii iugoslave care aproviziona armata.

NATO a declarat că a distrus o treime din carele blindate ale Sârbilor, dar în momentul retragerii acestora s'a putut constata că sute de care blindate erau intacte şi s'au retras nu 40.000 de oameni cum credeau aliaţii, ci 50.000. În multe cazuri, Sârbii au folosit tancuri manechine, ceea ce a dus la false statistici de pierderi. Singurele forţe care au luptat la sol au fost cele ale KLA, care au forţat trupele sârbe să iasă din poziţii de adăpost şi deci să fie vulnerabile atacurilor aeriene. Sârbii şi-au adăpostit blindatele în diferite construcţii civile, ceea ce explică uneori atingerea acestora de bombele aeriene.

NATO a declarat că au fost ucişi 5.000 de soldaţi iugoslavi, iar Belgradul a raportat numai 462 soldaţi şi 114 poliţişti, dar a susţinut că au pierit 2.000 de civili în urma bombardamentelor, cifră care la NATO este de numai 450, în urma unor greşeli accidentale. Au fost aruncate asupra Iugoslaviei 20.000 de bombe ghidate prin satelit sau prin laser. Aliaţii au pierdut două avioane, dar piloţii au fost salvaţi.

Marele beneficiar din urma operaţiunii *Allied Force* a fost Rusia, care a reuşit să se impună în politica internaţională şi să vină cu trupe în Balcani. Rușii vor aduce în Kosovo 3.600 de oameni. Problema felului cum vor participa trupele ruse în cadrul forţelor din

Manifestaţie anti-Miloşevici la Cacak.

Kosovo nu era încă elucidată la începutul lui Iulie. Astfel au avut loc iar tratative de două zile la Moscova între reprezentanţi NATO şi ai Ministerului rus al Apărării. S'au făcut noi compromisuri. Rușii au acceptat să servească în fiecare sector sub controlul nominal al comandanţilor aliaţi, dar li s'a dat dreptul de a refuza să execute ordinele (?!). Va exista o linie de comandă paralelă rusă. Baza lor principală va fi la aeroportul Slatina de lângă Pristina, unde s'au instalat dela început. Ei vor răspunde de securitatea şi traficul aeroportului, iar Englezii vor răspunde numai de controlul traficului aerian. Se pare că Occidentalii nu au învăţat nimic din Istorie. Ce va urma însă în momentul când va lua fiinţă oficial *Uniunea Slavă* şi Kosovo va deveni deci teritoriul acestei uniuni formată din Rusia, Belarus şi Iugoslavia?

Secretarul General ONU Kofi Annan a numit pe Dr. Bernard Koucher, fostul ministru francez al Sănătăţii, ca reprezentant al Naţiunilor Unite pentru vastele operaţii civile din Kosovo.

La sfârşitul lui Iulie, 39 de lideri (preşedinţi şi prim-miniştri) în frunte cu Preşedintele Clinton s'au întâlnit la Sarajevo pentru a semna aşazisul *"Pact al Stabilităţii"*, pe care preşedintele american l-a numit *Plan Marshall pentru Sud-Estul Europei*. Scopul principal a fost promovarea păcii şi ajutor economic pentru această regiune. Au participat reprezentanţi ai Grupului celor Opt, Uniunea Europeană, ca şi conducerea NATO. Au fost invitaţi liderii ţărilor balcanice, cu excepţia lui Miloşevici. Preşedintele Clinton a specificat că Serbia nu va primi ajutoare de reconstrucţie decât după ce Miloşevici va părăsi puterea. Ea va primi numai ajutoare de bază pentru populaţie. Clinton a promis 10 miliarde de dolari pentru *"promovarea democraţiei"*, care vor merge la opoziţia democratică din Serbia.

Preşedintele american a anunţat din parte USA un ajutor de 700 milioane de dolari pentru comerţ, business şi investiţii în ţările balcanice, în afară de cele 500 milioane alocate pentru Kosovo. Fondul Monetar Internaţional a declarat că ajutorul pentru ţările care au avut de suferit direct sau indirect în urma războiului din Kosovo (Kosovo, Muntenegru, Albania, Macedonia, România şi Bulgaria) se va ridica între 1,25 şi 2,25 miliarde de dolari anual, pentru mai mulţi ani.

Primul ministru britanic Tony Blair a avut cuvinte speciale pentru România şi Bulgaria, pe care le-a vizitat în timpul războiului cu Iugoslavia şi pe care a promis să nu le dezamăgească. *"Aţi fost alături de noi. Vom fi alături de voi"*, a spus el. Şi Marea Britanie va da 150 milioane de lire în afară de cele 100 milioane ale Uniunii Europene.

După cum era de aşteptat, singura voce protestatară că nu a fost invitată şi Iugoslavia a fost Prim-ministrul rus Serghei Stepaşin, care totuşi a semnat acordul.

La începutul lunii August, Consiliul Permanent NATO a ales succesorul lui Javier Solana, care îşi încheie mandatul în Septembrie. Noul Secretar General NATO va fi Ministrul britanic al Apărării George Robertson.

George Robertson
Noul Secretar General NATO

IMPORTANTĂ REZOLUŢIE PENTRU ROMÂNIA

Congresul SUA recomandă guvernului dela Washington reeşalonarea sau anularea datoriilor externe ale României

Congresul Statelor Unite a aprobat o rezoluţie prin care recomandă autorităţilor dela Washington să se alăture altor creditori oficiali ai României pentru reeşalonarea datoriilor externe ale Bucureştiului sau, acolo unde acest lucru este adecvat, pentru anularea acestora. Rezoluţia nr.169 prevede că politica Washingtonului faţă de România este de a sprijini integritatea sa teritorială şi de a susţine eforturile oficialităţilor dela Bucureşti în vederea integrării europene şi euro-atlantice.

În expunerea de motive a Rezoluţiei Congresului se fac câteva aprecieri la adresa României. Congresul mai cere guvernului american *"să promoveze în România dezvoltarea unei economii de piaţă şi a unui guvern democrat care să respecte drepturile tuturor cetăţenilor săi, în ceea ce priveşte provenienţa etnică"* şi *"de a sprijini integritatea teritorială a României şi de a insista ca integritatea teritorială a României să fie respectată de toate ţările vecine şi de către toate mişcările politice din interiorul şi exteriorul României"*. De asemenea, membrii Congresului mai cer Administraţiei dela Washington să sprijine *"integrarea României în cadrul instituţiilor economi ce şi de securitate europene şi atlantice"*, fapt care este considerat *"un factor important în consolidarea Guvernului democratic din România"*.

Guvernul dela Bucureşti este felicitat pentru încheierea tratatelor de bună vecinătate cu Ungaria şi Ucraina, dar membrii Congresului consideră că acum, *"Guvernul României trebue să lucreze energic pentru a negocia, a cădea de acord şi a ratifica un tratat cu Republica Moldova, în care să fie recunoscute graniţele comune"*. Congresul Statelor Unite atrage atenţia Executivului român că trebue *"să accelereze reformele economice necesare, în particular privatizarea întreprinderilor de stat, în cadrul unui proces drept şi transparent, privatizarea sectorului agricol ce include privatizarea pământului şi a întreprinderilor cu profil agricol"*. De asemenea, Congresul mai atrage atenţia autorităţilor dela Bucureşti că *"trebue, într'o manieră completă, să ia atitudine faţă de corupţie şi faţă de activitatea criminală, la toate nivelele"*.

În finalul declaraţiei, Congresul afirmă că Statele *Unite "ar trebui să ajute România ca urmare a perturbărilor survenite în comerţul din zona Sud-Est europeană ca urmare a conflictului din Serbia"*.

Declaraţia Congresului dela Washington este fără îndoială cel mai important document despre şi pentru România după Decembrie 1989. Înainte de toate este un document care arată interesul Washingtonului faţă de Bucureşti. Fără îndoială, un document al Congresului nu devine automat şi unul al Administraţiei, care trebue să ia măsurile concrete amintite în Rezoluţie, dar semnalul este extrem de pozitiv pentru guvernul dela Bucureşti, care primeşte în acest fel *"undă verde"*, mai ales printre rânduri înţelegându-se destul de clar că pericolul revenirii la putere în România a forţelor neocomuniste, i-a făcut pe Americani ca, în sfârşit, să înţeleagă că România are nevoie de ajutor. Punerea în practică a Rezoluţiei depinde însă, nu în ultimul rând, şi de guvernul dela Bucureşti, care trebue să ia măsurile ce se cuvin, amintite în linii mari, în Rezoluţia Congresului, ne referim aici la reformă, privatizare şi eradicarea corupţiei.

FMI A APROBAT ACORDAREA DE 547 MILIOANE USD PENTRU ROMÂNIA

Fondul Monetar Internaţional a aprobat acordul *stand-by* pentru România, fără nici o condiţie prealabilă, urmând ca autorităţile române să atragă mai târziu împrumutul privat de pe piaţa externă de capital. Împrumutul în valoare totală de 547 milioane USD va fi acordat în patru tranşe, prima fiind imediată în valoare de 73 milioane de dolari. Actualul acord, care va trebui aplicat în opt luni, prevede că rata inflaţiei în acest an trebue să se situeze în jur de 40 la sută. O prevedere a acordului va face ca România să-şi reducă substanţial deficitul fiscal prin majorări de impozite şi limitarea cheltuielilor bugetare, dar fără afectarea ajutorului de şomaj, a compensaţiilor şi a pensiilor, ţinându-se cont de fragilitatea echilibrului politic şi social.

Într'un comunicat al FMI, dat publicităţii imediat după acordarea împrumutului, se atrage atenţia Guvernului dela Bucureşti că respectarea fermă a angajamentelor luate în acordul *stand-by* este esenţială în lupta României de a recâştiga încrederea pe pieţele externe.

Premierul Radu Vasile a salutat aprobarea acordului pentru România, afirmând că actualul Executiv *"a spart neîncrederea în capacitatea guvernelor Românieі de după 1992 de a-şi respecta angajamentele faţă de instituţiile internaţionale"*. El a spus că în urma acordului cu FMI se aşteaptă ca agenţiile internaţionale de *rating* vor scădea gradul de risc al ţării noastre, grad crescut la sfârşitul anului trecut.

Comentând aprobarea împrumutului, ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti, James Rosapepe a spus ca acesta este *" un semnal pozitiv". "Decizia FMI este o veste foarte bună pentru România; este un semnal important pentru investitorii străini şi un semn al angajamentului Occidentului şi încrederii faţă de România"*, a spus Rosapepe.

Pe de altă parte, Comisia Europeană dela Bruxelles a salutat încheierea acordului cu FMI, apreciindu-l drept *"un vot de încredere"*, care ar trebui să *"pregătească terenul"* pentru un sprijin financiar important acordat autorităţilor dela Bucureşti de instituţiile financiare internaţionale şi de Uniunea Europeană.

Decizia FMI de a acorda împrumutul României a survenit la 24 de ore dela rezoluţia Congresului American.

În primul rând, acordul adoptat de FMI o valoare de simbol deoarece nu suma acordată contează, ci semnalul pozitiv dat în întreaga lume, fapt care ar putea însemna obţinerea de către România a altor ajutoare sau împrumuturi financiare.Totul depinde însă de guvernul Vasile,care trebue să folosească toate şansele (rezoluţia Congresului şi declaraţia Comisiei Europene). Şi mai ales să arate prin fapte că urneşte reforma din loc. Acest lucru nu pentru Occident, ci în primul rând pentru România.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

•Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

EFEMERIDE

FARSA REABILITĂRILOR

Pe data de 7 Iunie 1999, Curtea Supremă de Justiţie a României a casat sentinţa din 17 August 1978 a Tribunalului Suprem al RSR, prin care generalul Ion Mihai Pacepa a fost condamnat la moarte. Hotărîrea Curţii Supreme de Justiţie a fost dată la recursul în anulare declarat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie, iar motivarea casării, a fost dată pe baza lipsei de probe (fapta nu există).

Nu ştiu cât de mulţumit poate fi generalul Pacepa de justificarea Hotărîrii Curţii Supreme de Justiţie, dar din însăşi motivarea casării sentinţei din 1978, se desprinde că această Hotărîre nu este rezultatul unui proces real de intrare în normalitate, ci o operaţie de forceps, dictată de presiunile puternice venite mai ales, din exterior.

Ca şi pe vremea comunismului când Groza, Dej sau Ceauşescu erau forţaţi să îndeplinească vreo obligaţie internaţională, împotriva voinţei lor, actul în sine era trâmbiţat ca un mare act politic al partidului, cu toată agitaţia politică pusă la punct.

Casarea sentinţei generalului Pacepa, vine după câţiva ani după un alt gest făcut de actualul guvern - speculat la maximum politic - restituirea cetăţeniei române regelui Mihai. Cu aceste *"reabilitări"* guvernul dela Bucureşti vrea să se prezinte în faţa Occidentului, arătând că în România lucrurile s'au schimbat şi s'a intrat în normalitate.

Va fi Occidentul atât de naiv să creadă farsa, sau - ca de atâtea ori - va fi complice cu regimul din România şi îşi va păcăli opinia publică asemenea cu *"independenţa faţă de Ruşi a lui Ceauşescu"* de pe vremuri?

Lovitura cu efect dublu - specialitatea Securităţii - a fost şi de data aceasta bine calculată. Casează sentinţa de condamnare la moarte, care oricum nu avea nici un efect, dar i s'a întins şi o plasă generalului Pacepa, ca în urma acestei casări, să nu mai continue seria de dezvăluiri, începută cu primul volum din *"Cartea neagră a Securităţii"*, sau oricum, să fie retuşată pe ici, pe colo, prin părţile esenţiale. Vom vedea reacţia generalului Pacepa, pentrucă dânsul cunoaşte mai bine ca oricare altul acest joc al Securităţii.

Cazul Pacepa nu este însă singurul care îşi astepta rezolvarea. Sunt mai multe persoane în aceeaşi situaţie, dar ce este mai important este numărul de sute de mii sau poate milioane al Românilor condamnaţi abuziv şi ilegal în anii grei ai dictaturii proletariatului. Mulţi s'au dus în lumea dreptăţilor cu osânda după ei, morţi în suferinţe, umilinţe şi mizerie în închisori, în lagăre, la Canal, în mine sau în deportări. Alţii au fost executaţi pe baza condamnărilor la moarte că au lucrat alături de Anglo-Americani, pentru salvarea ţării. Ţărăniştii şi liberalii, aştăzi la putere în guvern, ce au făcut pentru anularea acestor sentinţe? De ruşinea lumii, ţărăniştii au făcut un simulacru de proces de reabilitare pentru şefii lor, dar liberalii nici atât. Dar pentru întreaga elită românească de intelectuali, ofiţeri, studenţi, specialişti în toate domeniile, ţărani - mândria satelor - muncitori cinstiţi şi elevi de liceu luaţi de pe băncile şcolilor, nu s'a mişcat nici un deget. Toţi stau sub apăsarea sentinţelor de condamnare, valabile şi astăzi pentru cazier judiciar.

Românii au luptat împotriva comunismului şi au primit ajutor şi dela Americani. Cei care au fost paraşutaţi în România, au fost antrenaţi în tabere americane, au primit armament şi echipament american, iar când au fost prinşi, au fost judecaţi, condamnaţi la moarte şi executaţi pentrucă au colaborat cu Americanii. Pentru Ică Tănase, Golea, Samoilă şi alte grupuri care au luptat cu arma în mână sau au lucrat pentru Americani în lupta contra comunismului, nu are nimic de spus Procurorul General al Parchetului?

Ba da! La ei însă *"fapta există"*, pe când la Pacepa nu s'au găsit dovezi. Ce se întâmplă însă dacă la un moment dat, un istoric va găsi nişte documente prin care Pacepa a dovedit Americanilor jocul dublu al lui Ceauşescu? Se va casa actuala hotărire de casare?

Jocul dublu al Bucureştiului în farsa reabilitărilor demonstrează lipsa de sinceritate şi o echilibristică periculoasă ce nu prevesteşte nimic bun.

Opinia publică din România trebue să intre în alertă, mai ales la firmele *"istorice"* ale unor partide cu pretenţii. Ţărănişti au fost Iuliu Maniu şi Mihalache, dar tot ţărănişti au fost Armand Călinescu, Ralea, Ghelmegeanu şi Anton Alexandrescu, şi pata activităţii lor a întunecat viziunea lui Maniu.

Liberali au fost Brătienii, dar şi Guţă Tătărescu & Co., iar dela moartea lui I.I.C. Brătianu, dirijorul partidului a fost Tătărescu. Convenţia Democrată Română ne-a înşelat aşteptările şi temerea este că ea a ajuns un amestec de Front al Renaşterii carlist cu lamentabilul Bloc al Partidelor Democrate din 1944.

Zahu PANĂ

CRONICA IDEILOR

PERSPECTIVE DE VIITOR

—Ion BOIERU—

Nu se pot desena perspective de viitor asupra evenimentelor din România, dacă nu se face oarecum o prezentare a situaţiei actuale, măcar în termeni generali, ca să ne dăm seama de elementele esenţiale ale fenomenului românesc, de acum.

Astăzi, în România domneşte un haos general, din care nu mai poţi desprinde profilul nici unei forme despre care să vorbeşti într'o ordine logică. Totul este anapoda, în orice fel de domeniu am încerca să găsim o oarecare rânduială. Dacă privim numai aspectele sociale, înţelegem imediat că nu există categorii sociale. Nu avem ţărănime, nu avem muncitori, nu avem burghezie, nu avem intelectuali, nu avem conducători politici, nu avem partide şi nici ideologii, care să deschidă un drum de orientare. Firește, această situaţie a fost creată de oribila domnie a comunismului şi marxismului, care în mod intenţionat a făcut tot ce a putut ca să distrugă toată ţesătura existenţială a poporului, neamului şi spiritualităţii naţionale. Rămăşiţele de astăzi, din tot ce a fost odată întregul neam românesc, nu mai pot reface chipul cel adevărat şi identitatea românească. De aceea, nu se poate nimeni înţelege cu altul, adică cu nimeni.

După răsturnarea din 1989, care a fost o falsă răsturnare, de fapt, a fost o faţă nouă a iobăgiei comuniste, continuată de foştii membri de partid, în toate punctele de sprijin ale guvernării. Nu a apărut după Decembrie 1989 nici o încercare de regenerare a vieţii româneşti, nici în planul spiritual, nici în cel politic, nici în cel moral, nici în cel social. Totul, absolut totul a fost o răvăşire a societăţii şi a manifestărilor sale culturale, de factură inferioară, după modelele de lumpen-cultură.

Toate guvernările neocomuniste după 1989, până în 1996, au fost exploatări nemiloase ale tuturor formelor de tezaur naţional, material şi spiritual, neîngăduind ţării să revină la potenţialul ei cel adevărat şi să-şi recăştige energia potenţială de creaţie şi de existenţă.

Schimbările din 1997, după alegeri, nu au dispus de guverne care să aibă pregătirea şi inspiraţia necesară, de a trece la ceea ce era foarte important, în situaţia în care se găseau, în faţa de tranziţie. Ele au lucrat prin dibuieli şi tatonări ineficace. În felul acesta nu au realizat decât *"aproape nimica"*. Şi demonstrând o timiditate în toate proiectele lor de schimbări radicale, au întâmpinat toate reproşurile, cele mai absurde, ale Băncii Mondiale şi ale FMI, adică ale unor oameni şi interese străine de nevoile României. Occidentul, în toatalitatea lui, privit din perspectiva estică a Europei, adică a Europei care apără Vestul de multe secole, şi la adăpostul acestei apărări a fost în stare să creeze o civilizaţie şi o cultură care s'a impus în faţa întregii lumi şi a înlesnit şi găsirea Americii de astăzi care însă nu pricepe semnificaţia istorică a acestei părţi din Răsăritul Europei şi se poartă în raporturile cu el, ca şi când ar avea de-a face cu nişte copii şi ignoranţi în materie de istorie şi spiritualitate. Dela Occident şi dela democraţie - mult trâmbiţată - se aşteaptă o oarecare decenţă şi un respect pentru existenţa altor popoare. Am atins acest punct pentru a putea admonesta şi aşa-zisa clasă politică a României, care este total lipsită de noblețea care este specifică unei clase politice după principiile mereu valabile ale unei discipline, nu ştiinţe politice.

O clasă politică nu poate fi construită arbitrar, la întâmplare. Clasa politică, cea autentică şi adevărată, nu poate fi decât o elită, care este înzestrată cu o sumă de virtuţi, dintre care prima este dragostea de ţara şi poporul pe care-l conduce şi de respectarea principiilor şi virtuţilor morale. Aceste virtuţi sunt cele primordiale şi esenţiale. Nimeni nu are dreptul de a intra în clasa politică dacă nu este o personalitate de elită. Slăbiciunile clasei politice româneşti au apărut în mod constant în toate împrejurările grave prin care a trecut poporul român după ridicarea din 1989, ca să nu mai vorbesc despre perioada dictaturilor comuniste, după 1945. Aceste slăbiciuni au fost posibile, pentrucă, în realitate, nu era vorba de o clasă politică, ci de cu totul altceva, pentru care nici nu găsesc termenul cel mai potrivit, ca să nu aduc jigniri.

Adevărata clasă politică este structurată pe valorile morale şi o ideologie prin care analizează toate problemele de bază ale ţării şi oferă soluţii, atunci când estre nevoie pentru progresul ţării şi orientarea poporului. Toate valorile cu care operează clasa politică sunt componente ale viziunii sale despre realităţile naţionale şi vizează avansuri în toate domeniile publice, adică ameliorarea vieţii sociale, în cuprinsul căreia trăim cu toţii într'o comunitate morală şi ireductibilă.

După ce am creionat câteva puncte de reper, în legătură cu starea de lucruri din ţară la ora actuală şi am accentuat ideea de clasă politică, am deschis calea către aspectele viitorului, să înţelegem dacă vom avea vreo perspectivă în viitor, ca popor, ca naţiune, ca stat, ca civilizaţie, cultură şi identitate etnică.

Ca să asigurăm existenţa noastră pe mai departe, în istorie, un dat primar îl avem în rezervele biologice, unde nu există, deocamdată un risc, deşi avem încă grupuri mari româneşti, în afara graniţelor actuale ale ţării. Pericolul cel mare este pentru aceştia de a-şi pierde identitatea etnică. Iar pentru cei din ţară, este acela de a nu ieşi din haosul în care se trăieşte azi, cu clasa politică de azi, care nu are nici un principiu naţional şi moral, de a conduce ţara în aceste vremuri grele, de trăire istorică.

Şi năpasta cea mare este că nici măcar nu suntem solidari, nu avem legături sufleteşti de viaţă comunitară. O alternativă ne rămâne tineretul, care ajuns la o maturitate oarecare, va putea judeca debarasat de stupiditățile marxiste, care sunt valabile numai pentru un lumpen-proletariat. Iar noi, cei toţi, ceilalţi, după atâtea experienţe nefaste, triste şi chiar tragice, să ne oprim la o dreaptă cumpănire a situaţiei, şi cu luciditatea care ne-a rămas ca învăţătură, după toate încercările pe care le-am îndurat, să regăsim în noi ăria necesară să ne rupem din comoditate şi să luăm hotărire de zidire nouă, de regăsire pe calea cea bună, şi de prezenţă pentru îndreptarea răului.

Şansele de revenire ale poporului român nu sunt pierdute şi nici anulate, căci ele nu pot fi anulate de alţii, ci numai de pierderea propriei noastre voinţe de a ne trăi destinul istoric de Român, care ne este dat de Dumnezeu şi noi trebue să urmăm calea lui. Tineretul rămâne o rezervă enormă a refacerii naţionale, dacă va percepe ideea de naţiune, de lege românească, născută din credinţa în Dumnezeu, şi dat cu jurământ tuturor generaţiilor după geneza românească.

NU UITAŢI!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA
"CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

CU SULA ÎN COASTE

Profitând de evenimentele din Kosovo, unde Sârbii lui Slobodan Miloşevici, soldaţi şi unităţi din poliţie şi-au făcut de cap, Laszlo Tökes susţine că *"în Ardeal se produce o epurare etnică aidoma celei din Kosovo"*. Episcopul reformat, în loc de a propovădui *"cuvântul Domnului"*, umblă cu cioara vopsită băgând zăzanie între Românii şi Maghiarii din România. Spune domnia sa şi noi reproducem dintr'o emisiune *"Internet"* următoarele rânduri:

"... nu suntem Români, suntem Maghiari". De altfel, această idee pare susţinută şi de moderaţi, senatorul Gyorgy Frunda aducând aminte că UDMR nu a votat în 1991 Constituţia tocmai din cauza acestui concept de <stat naţional>".

Episcopul reformat consideră că atâta timp cât Maghiarilor <li s'au luat instituţiile seculare, universitatea lor seculară, pământurile, bunurile mobile şi imobile> nu ei sunt răspunzători de <toate dificultăţile de după Trianon> şi de <omogenizarea din Ardeal>. Tökes este convins că în Ardeal se produce o epurare etnică, similară celei din Kosovo, şi aceasta în condiţiile în care <elita politică românească este la fel de ambiguă, cum a fost în ultimii 80 de ani>. Susţinând ferm că Tratatul de prietenie România-Ungaria (semnat de Iliescu şi Horn) trebue schimbat, Laszlo Tökes i-a îndemnat pe cei din conducerea UDMR să profite <de situaţia politică creată în Kosovo>: <Ni s'a dat o nouă situaţie politică pe care, dacă n'o folosim, ar fi păcat. Prevenirea situaţiei conflictuale prin posibilitatea introducerii autonomiei. Trebue să ne folosim de mesajul NATO către Iugoslavia - să nu desconsideraţi drepturile minorităţilor!> Marko Bela a respins însă orice analogie între situaţia din Kosovo şi cea a minorităţii din Transilvania".

Parcă noi pretindem că dumnealui este Român. Ferească Dumnezeu! Nu, Domnule Laszlo, nu sunteţi Român, dar trăiţi într'o ţară ce se cheamă România, ţara pe care o batjocoriţi cu fiecare ocazie ce vi se iveşte, dar a cărei pâine o mâncaţi.

De ce vă doare pe sfinţia voastră că România îşi zice *"stat naţional"*? Asta nu vă împiedică cu absolut nimic. Ştim că UDMR nu a votat Constituţia ţării în 1991. România are o Constituţie pe care Dvs. nu vreţi s'o respectaţi, dar legile înscrise în ea, vă permit să locuiţi şi să vă bucuraţi ca cetăţean al ei, liber şi independent.

Asemănarea ce o faceţi între Transilvania şi Kosovo se potriveşte *"ca nuca în perete"*.

Epurarea ce are loc acum în Kosovo, este făcută din ura etnică şi religioasă faţă de Albanezi, ură şovină necompetentă cu vremurile ce le trăim. Când maghiarimea din România, a fost tratată astfel? Aşa-i că niciodată? Când femeile şi fetele Dvs. au fost violate de către Români? Când aţi fost Dvs. Maghiarii puşi pe drumuri, scoşi din casele Dvs. cum sunt astăzi Albanezii? Când? Aţi putea să daţi un răspuns? Firește că nu!

În urma unei oarbe politici externe pe care fostul rege Carol II şi guvernul său o duceau, Hitler, care se credea stăpânul Europei şi *"vărul"* (că dela Roma ne tragem şi noi) Mussolini, i-au vârît sula în coaste României obligând-o să cedeze Transilvania, Ungariei. Tratatul de cedare încheiat şi semnat la Viena, rămâne o ruşine pe obrazul istoriei acelor vremuri. Transilvania, cu o populaţie majoritară românească, avea să trăiască zile apocaliptice. Românii erau executaţi cu zecile, pentru simplul fapt că erau Români. Românce erau siluite de către urmaşii lui Atila. Bisericile ortodoxe, arse şi distruse. Până şi cimitirele erau desacrate. Atunci da, a avut loc o *"epurare etnică"* de tipul celei din Kosovo, Domnule episcop Laszlo Tökes, dar nu astăzi când asasinii de ieri sunt şi fac parte din guvern. Nu acum când Maghiarii din România, grupaţi într'un partid ce-şi zice UDMR, ridică zilnic pretenţii care mai de care mai stupide decât precedentele. Ultima trăznaie udemeristă, adică o universitate strict maghiară şi încă de stat, izvorîtă din capul pătrat al episcopului care-i preşedinte de onoare al UDMR-ului, transmisă tot de *"Internet"* este următoarea, reprodusă de noi mai jos:

"Ţăraniştii, liberalii şi democraţii nu au apucat să se bucure prea mult de liniştea oferită de decizia înfiinţării universităţii maghiaro-germane <Pettöfi-Schiller>. Marko Bela consideră că <nimic nu poate înlocui universitatea maghiară de sine stătătoare>. Considerând-o o <vatră spirituală>, liderul UDMR a declarat că <avem nevoie de o universitate maghiară de stat şi sediul ei trebue să fie la Cluj. Nu universitatea maghiară ar trebui ţinută departe de Cluj, ci tocmai primarul actual al oraşului şi cei de teapa lui>".

Universitate ca universitate, însă să fie de stat, adică statul român să aibă grijă ca profesorii ei să fie plătiţi la timp - şi se pare, poate, că şi această dorinţă le va fi împlinită, căci de, sunt la guvern şi guvernul are nevoie de voturi ca să rămână la putere.

Săracă ţară bogată, pe ce mâini ai ajuns. *"Aleşii"* tăi au adormit în fotoliile lor, iar Maghiarii te acuză de acte de ei şi ai lor, mai antiţară.... Nu crezi oare că a bătut ceasul deşteptării? Deşteaptă-te, Române.

Nicolae NOVAC